

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2026/3.

Pál apostol levelei a korinthusiakhoz

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (6.), Farkas Ádám (1., 2.),
Fodor Albert (3.), Kovács Zoltán (10., 11., 12.),
Somogyi Lehel (5.), Soós Attila (4.), Szigeti Gábor (9.),
Vankó Zsuzsanna (7., 13.), Vigh Ágnes (8.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Innovariant Nyomdaipari Kft., 6750 Algyó, Ipartelep 4.

www.innovariant.hu ■ Felelős vezető: Drágán György ügyvezető

ISBN 978-615-6599-17-9 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 4.	
Mi készítette első ízben Pál apostolt arra, hogy levelet írjon a korinthusi hívőknek? – A keresztény hit középpontja és ereje: Krisztus kereszttáldozata (1Kor 1–2. fej.)	10
II. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 11.	
A szolgálattevők megbízatása és felelőssége Krisztus egyházában (1Kor 3–4. fej.)	21
III. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 18.	
Mi a követendő eljárás, ha a keresztény közösség tagjai körében nyilvánvaló bűn válik ismertté? (1Kor 5–6. fej.)	32
IV. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 25.	
Isteni rendelés és apostoli tanácsok a házassággal kapcsolatban – Az evangéliumhirdetés anyagi alapja – A keresztény élete céltudatos küzdelem az örök élet elnyeréséért (1Kor 5–6. fej.)	45
V. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 1.	
Megállni a kísértésekben – A botránkoztatás elkerülése – Illó megjelenés az istentiszteleten – Az úrvacsorai istentisztelet rendje és jelentősége (1Kor 10–11. fej.)	56

VI. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 8.

A lelki ajándékok különbözősége és rendeltetése – A szeretet himnusza (1Kor 12–13. fejj.)	70
--	----

VII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 15.

A pünkösti nyelvadománytól eltérő nyelveken szólás Korinthusban (1Kor 14. fejj.)	80
---	----

VIII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 22.

Krisztus feltámadása és a halottak feltámadása – Záró biztatások (1Kor 15–16. fejj.)	92
---	----

IX. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 29.

Mi készítette az apostolt arra, hogy első levele után újabb levelet írjon a gyülekezetnek? (2Kor 1,1–2,11)	102
---	-----

X. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 5.

Az apostoli szolgálat védelmezése a méltatlan vádaskodásokkal szemben (2Kor 2,12–6,10)	113
---	-----

XI. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 12.

Intés megszentelődésre és a szegények iránti irgalmasságra (2Kor 6,11–9,15)	125
--	-----

XII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 19.

Pál apostol vallomása saját szolgálatáról (2Kor 10–11. fejj.)	137
--	-----

XIII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 26.

Az apostol további bizonyágtétele Istentől kapott elhívásáról (2Kor 12–13. fejj.)	147
--	-----

Igék minden napra

JÚLIUS	158
AUGUSZTUS	159
SZEPTEMBER	160

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben Pál apostol Korinthusiakhoz írt I. és II. levele lesz heti Biblia-tanulmányaink tárgya. Figyelembe véve a két levél terjedelmét, meglehetősen hosszú igeszakaszokat kell feldolgozniuk a heti tanulmányoknak. Ezért nem mindig versről versre haladnak végig a kijelölt szakaszon, olykor csak egyes fő gondolatokat emelnek ki, és a megjegyzésben utalnak a kihagyott részekre. Javasoljuk azonban, hogy mindenki olvassa el és gondolja át a cím alatt megjelölt szakaszt, még mielőtt a heti tanulmány kérdéseivel egyenként foglalkozni kezdene.

Pál apostol második misszióútja során, i. e. 51-ben érkezett Korinthusba, és másfél esztendeig végzett itt evangelizációs és gyülekezetalapító szolgálatot.

Első levelét i. sz. 57 tavaszán írta, és küldte el Efézből Korinthusba. Második levelét néhány hónappal később írta a gyülekezetnek, szintén 57-ben. Időközben munkatársát, Titust küldte a gyülekezethez, hogy első levelének fogadtatásáról hírt hozzon neki. Nyugtalanul várta visszaérkezését Troasban, és mivel Titus késett, elindult Macedóniába. Filippiben találkozott össze Titusszal, aki hírt hozott arról, hogy a gyülekezet megszívlelte az intést, elfogadta az apostol helyreigazító tanítását, tanácsait. Ezután írta meg Pál a második levelét.

Az apostol fontos tanításokat fejt ki mindkét levelében – többek között a feltámadásról, a nyelveken szólásról, az apostoli és igehirdetői szolgálatról. A levelek útmutatásokat tartalmaznak a gyülekezeti problémák helyes kezelésére vonatkozóan is.

A két levél jelentőségével kapcsolatban azt is meg kell említeni, hogy Korinthus egyike volt az ókor nagyvárosainak. Olyan körülmények között éltek és olyan kísértésekkel találkoztak az

ott lakók, amelyek nagyrészt hasonlóak a mai nagyvárosokban élők helyzetéhez és nehézségeihez. Felidézi ez bennünk, hogy milyen sok bizonyágtételt találunk Ellen G. White *Evangelizálás* című könyvében a korunk nagyvárosaiban végzendő evangelizációs munka fontosságáról és sürgősségéről.

Az ókori Korinthus városát ismerteti az alábbi leírás:

„[Görögország fénykorában] Korinthus virágzó századokat látott... [Azonban] i. e. 146-ban a római Mummius elfoglalta Korinthus, teljesen leromboltatta, a férfiakat legyilkoltatta, az asszonyokat és gyermekeket rabszolgának adatta el... Ezzel megerősítette Róma hatalmát, amely féltékeny volt Korinthus mesés gazdagságára. Ezzel a szörnyű pusztítással a város történetének görög időszaka véglegesen lezárult...

De Korinthus feltámadt romjaiból. Mintegy száz évig tartott halála. I. e. 44-ben ugyanis Julius Caesar parancsot adott a város újjáépítésére és benépesítésére. Elsősorban veteránok, továbbá a környék szegény népei jöttek Korinthusba..., melynek lakossága lassan elérte a hatszázezret, amelyből négyszázezer rabszolga volt... Amikor Pál a városba érkezett, Korinthus alig volt több százévesnél, és rohamosan fejlődött. Időszámításunk előtt 27-től kezdve Ahája [római] szenatori tartományának a székhelye volt, itt tartózkodott a prokonzul.

Korinthus rendkívüli földrajzi helyzete adja meg ennek a rohamos fejlődésnek a magyarázatát. Elég egy pillantást vetni a térképre, és máris megértjük ezt. A Korinthusi-öböl mélyen vágódik a görög föld testébe, olyannyira, hogy Dél-Görögországot, a Peloponnészoszt csak a szűk Iszthmosz-földszoros fűzte Közép-Görögországhoz... Ezen a földszoroson épült Korinthus. Így a város két tengerre nyílt: nyugatra a Jón-tengerre volt Lechaion kikötője, amely a hispániai, szicíliai és itáliai hajókat fogadta; keletre, az Égei-tengeren Kenkrea kikötője Kis-Ázsia, Szíria és Egyiptom hajóit várta. Korinthusra valóban illett a hízelgő név: két tenger királynője. Mindkettőből csak hasznot húzott. Akkor még nem nyílt meg a csatorna, amely összekapcsolta a két

tengert. A hajók egyik kikötőből a másikba egy kikövezett úton csúsztatva, öszvérek által vontatva jutottak át... Korinthus a két kikötő miatt élénk kereskedelmet folytatott, és a kozmopolita városban éltek görögök, föníciaiak, ázsiaiak, zsidók, egyiptomiak és rómaiak. Görög, római és keleti istenségek kultusza keveredett itt... Mindennap új emberek, új hírek, új izgalmak, a pénz imádata, felületesség és a bűn uralma volt az, amivel Korinthusban találkozni lehetett.” (Gyürki László: *Szent Pál apostol útjain*, Ecclesia Kiadó, 1978, 151–156. o.)

Pál apostol ezt a kijelentést kapta Istentől, amikor korinthusi tartózkodása idején nehézségekbe ütközött: „Ne félj, hanem szólj és ne hallgass, mert én veled vagyok, és senki sem támad rád, hogy neked ártson, mert nekem sok népem van ebben a városban.” (Ap csel 18,9–10) Bizonyára ez érvényes korunk nagyvárosaira is, noha látszólag reménytelen, de legalábbis rendkívül nehéz az evangelizáció az ott élők körében, mivel nagy a nyüzsgés, a zaj, a sietség, és burjánzik a bűn.

Mi készítette első ízben Pál apostolt arra, hogy levelet írjon a korinthusi hívőknek?

– A keresztény hit középpontja és ereje:

Krisztus keresztfájdozata

(1Kor 1–2. fej.)

I Milyen szavakkal kezdi Pál a Korinthusiakhoz írt első levelét? Milyen híreket kapott az ott élő hívőkről?

1Kor 1,2–5 ■ „Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén és a miénken... Hálát adok az én Istenemnek mindenkor tifeleletek az Isten ama kegyelméért, mely nektek Krisztus Jézusban adatott, mivelhogymindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben.”

1Kor 1,11 ■ „Megtudtam feleletek, atyámfiai, Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek.”

.....

.....

A korinthusi hívők – ahogyan könyvünk bevezetésében is olvashattuk – komoly kísértéseknek voltak kitéve a városban jellemző életstílus és erkölcsi állapotok következtében. A fia-

tal, néhány éves gyülekezetről Pál máris aggasztó híreket kapott. Ezenkívül levél is érkezett az apostolhoz, amelyben egyes gyülekezeti tagok különböző kérdésekben kérték az állásfoglalását.

Kloé valószínűleg egy korinthusi keresztény asszony lehetett, akinek a háznépéhez tartozó személyek (családtagjai, szolgálai vagy üzletfelei) Efézusba utazva számoltak be Pál apostolnak a gyülekezetben felmerült vitakérdésekről és konfliktusokról.

Pál mindezek ellenére mégsem elmarasztalóan szólítja meg a gyülekezet tagjait levele kezdetén, hanem elhívott „szenteknek” nevezi őket. Ezzel a megjelöléssel a szent élet iránti elkötelezettségükre emlékezteti őket, majd hálát ad Istennek a lelki fejlődésben elért eddigi eredményeikért. Az elismerés és megerősítés után tér csak rá a gyülekezetben fennálló problémák témájára.

„Pál apostol az első korinthusi levelet efézusi tartózkodásának vége felé írta. Egyetlen gyülekezet iránt sem érzett mélyebb érdeklődést és nem tett komolyabb erőfeszítéseket, mint a korinthusi hívőkért. Az általa elvetett jó magbőséges termést ígért, de az ellenség konkolyt vetett a búza közé, ami hamarosan kikelt és meghozta rossz gyümölcsét. Pál távollétének időszaka súlyos kísértések ideje volt a korinthusi gyülekezet számára. Bálványimádás és érzékiesség vette körül őket a legcsillogóbb és legcsábítóbb formában. Amíg az apostol velük volt, ezek a hatások csak kevésbé érvényesültek. Szilárd hitével, buzgó imáival, tanító szavaival és mindenekelőtt a saját példájával inspirálta és bátorította őket... De amikor Pál eltávozott, ismét az ösztönös hajlamok vették át az irányítást. A korábbi neveltetés, a régi élet szokásainak legyőzése nem egy nap alatt megy végbe. Lassanként egyre többen eltávolodtak a hittől.” (Ellen G. White: *Sketches from the life of Paul [Részletek Pál apostol életéből]*, 149. o.)

2 Mi volt az a probléma, amire az apostol elsőként kitér levelében? Miért íratott meg ez számunkra is?

1Kor 1,12-15 ■ „Mindegyikőtök ilyeneket mond: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajon részekre osztatott-e Krisztus? Vajon Pál feszített-e meg értetek, vagy Pál nevére kereszteltettek meg? Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek – kivéve Kriszpuszt és Gájust –, hogy valaki azt ne mondja, a magam nevére kereszteltem.”

.....

.....

A korinthusiak között felütötte fejét a személyekhez kötődésből fakadó pártoskodás. Egyesek Pál követőinek tekintették magukat, míg mások Apollóst vagy Kéfást (azaz Pétert) tartották mércének, és olyanok is voltak, akik úgy gondolták, emberi vezetésre nincs is szükség, az ő vezetőjük egyedül Krisztus. Isten azonban szétosztja a lelki ajándékokat szolgálai között.

„Egyetlen prédikátor ritkán rendelkezik mindazokkal a tulajdonságokkal, amelyek szükségesek a gyülekezet tökéletesítésére, és mindarra, amit a keresztény hit követése megkíván. Isten tehát gyakran küld újabb prédikátorokat is, akiknek mindegyike rendelkezik néhány olyan jó tulajdonsággal, amelyet a többiek nélkülöztek... Az apostolok korában is volt néhány tévútra vezetett lélek. Hangoztatták ugyan, hogy hisznek Jézusban, de nem voltak hajlandók követői iránt tisztelettel viseltetni. Azt állították, hogy nem követnek emberi tanítót, mert közvetlenül Krisztustól nyernek oktatást az evangélium hírnökeinek segítségével nélkül. Teljesen függetlennek érezték magukat, nem voltak hajlandók a gyülekezet szavának engedelmeskedni. Az ilyen em-

berek abban a nagy veszélyben forognak, hogy könnyen elbukhatnak. Isten különféle adományokkal rendelkező embereket – mint általa elrendelt segítőkét – helyezett a gyülekezetbe... Az első keresztény gyülekezetekben néhány olyan ember akadt, akik sem Pált, sem Apollóst nem akarták elismerni. Ezek azt állították, hogy Péter a vezetőjük, mert ő a Mesterrel járt, és vele bizalmas barátságban élt, Pál ellenben üldözte a hívőket. Nézeteiket, érzéseiket előítéletük irányította, nem nyilvánítottak életükben nagylelkűséget, gyengéd szeretetet, ami annak a bizonyítéka lett volna, hogy Krisztus uralja szívüket. Ez a pártoskodás súlyos következményekkel fenyegette gyülekezetet...” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Apollós Korinthusban c. fejelet.)

Azért is kockázatos az egyes tanítókhoz való kötődés, mert minden ember tévedhet, hibázhat, még egy jó vezető is. Ha pedig feltétlenül ragaszkodunk egy bizonyos személyhez, óhatatlanul követni fogják a rossz irányban is. Éppen ezért egy dologban helyes csak kritikusnak lenni, ez pedig a tanítótól hallott tanítás. Pál dicsérte például a béreabeli hívőket azért, mert kutatták az Írást, ellenőrizték a hallott tanítás hitelességét (vö. Ap csel 17,11). A tanító személyére vonatkozóan azonban nem szabad előítéletes, kritikus hozzáállást érvényesíteni.

3 Milyen hiányosságban rejtett a korinthusi pártoskodás gyökere? Miért tekinthető „gyógyszernek” a keresztről szóló beszéd?

1Kor 1,18.22–25 ■ „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje... Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak

ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot. Ámde maguknak a hivatalosoknak, mind zsidóknak, mind görögöknek Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét. Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél, és Isten erőtlensége erősebb az embereknél.”

.....

.....

.....

Pál rávilágít arra, hogy a gyülekezetben lévő pártoskodás csupán „tünet”, annak a jele, hogy meggyengült a közösségük Krisztussal, helyette előtérbe került az emberi bölcselkedés. Ezért rátér arra, hogy megerősítse eredeti üzenetét, a keresztről való beszédet. Amikor közéjük ment, nem filozófiával vagy teológiával, hanem a keresztsben rejlő evangéliummal szólította meg őket. Munkatársaival együtt hirdetett üzenetük és az, ahogyan hirdették, nagyban különbözött mind a görög filozófusok, mind a zsidó rabbik tanításától. Éppen ezért sokan a görögök közül bolondságnak vették a kereszt üzenetét, mert nem fogták fel annak titkát. A zsidóknak viszont megbotránkoztató volt, hogy egy keresztre feszített, tehát elítélt személy lenne a Messiás. Pál azonban megerősítette, hogy az ebben rejlő titok nagyobb bölcsességet és erőt képvisel, mint az emberi tanítók minden tudománya együttvéve.

A gyülekezet azonban már nem erre az üzenetre tekintett, hanem az üzenet hirdetőinek személyével volt elfoglalva. Azért szakadtak pártokra, mert az egyik hívő Apollós ékes beszédét, a másik Pál logikáját tartotta emberileg többre, ezáltal szem elől tévesztették az üzenet középpontját: Krisztust. Az emberi bölcselkedés szülte tehát a pártoskodást, és Pál erre a gyökérproblémára tapintott rá.

Kérdések önmagunkhoz: *Hogyan hallgatjuk az igehirdetéseket? Minden alkalommal Krisztust keressük benne, vagy megelégszünk a szónoki képességek és a logikai összefüggések megnyilvánulásával? Központi helyet foglal-e el életünkben a kereszt titka, üzenete, vagy más témák háttérbe szorítják?*

4 Minek a hatására döntött Pál amellet, hogy a kereszt-ről szóló beszédet helyezi tanítása középpontjába Korinthusban?

1Kor 2,1-5 ■ „Én is, amikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítetről... Az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben állt, hanem léleknek és erőnek megmutatásában, hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.”

.....

.....

A sokoldalú tájékozottság és tudás, amivel Pál apostol rendelkezett, kísértést jelentett arra, hogy ezeket emberi módon használja. Athéni működése során nem a kereszt üzenetével, hanem logikai érveléssel próbálta meggyőzni hallgatóit. Indítéka nemes volt, és egy csekély eredményt ily módon is elért, de rájött arra, hogy az evangélium üzenete a maga egyszerűségében a leghatásosabb, hiszen ő maga is ezáltal tért meg. Korinthusba már ezzel a kiforrott nézettel, ezzel a Szentlélek által nyert felismeréssel ment.

„Amikor az apostol Korinthusban prédikálta az evangéliumot, egészen más módszerre tért át, mint amelyet athéni működése során követett. Ott megkísérelte a hallgatók gondolkodásmódjához való alkalmazkodást: logikára logikával, tudományra tudománnyal és filozófiára filozófiával válszolt. De amikor az ott eltöltött időre visszagondolt, rájött, hogy Athénban csak kevés eredményt ért el. Elhatározta tehát, hogy Korinthusban egészen más munkatervet követ majd tanításainál..., minden tudományos érvelést és következtetést mellőzni fog. A korinthusiak között nem akar másról beszélni, mint Jézusról... Pál részére a kereszt az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt, és azóta soha sem szűnt meg *dicsekedni* a kereszttel. Krisztus halálában lett nyilvánvalóvá számára Isten végtelen szeretete... Élete csodálatos változáson ment át ezáltal, ezt követően minden tervét és szándékát a menyeeivel hangolta össze. Ez órától kezdve új emberré lett Krisztusban.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

Kérdés önmagunkhoz: *Mennyit foglalkozunk Krisztus áldozatával? Megfogadjuk-e az alábbi tanácsot:*

„Javunkra válna, ha naponta egy órát elmélyült gondolkodással töltenénk, hogy a jászoltól a Golgotáig áttekintsük Jézus Krisztus életét... Különösen földi életének utolsó szakaszáról gondolkodjunk. Ha elmélyedünk tanításaiban, elmélkedünk szenvedéseiről, és a végtelen áldozatról, amelyet az emberiség megváltásáért hozott, akkor megerősíthetjük hitünket, meg tudjuk eleveníteni szeretetünket, jobban átitatódhatunk azzal a lelkelettel, amely Megváltónkat jellemezte. Ha meg akarunk menekülni, akkor a kereszt lábánál kell megtanulnunk a bűnbánat és a hit leckéit.” (Ellen G. White: *Maranatha*, március 10.)

5 Melyik a másik téma, amit könnyen szem elől tévesztünk? Adventvárók lévén különösképpen fontos magunkra alkalmaznunk az apostol tanítását.

1Kor 2,9–10 ■ „Amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg se gondolt, olyat készített Isten az Őt szeretőknak. Nekünk azonban Isten kijelentette az ő Lelke által.”

.....

.....

.....

A keresztt üzenete után következő fontos téma, ami szintén gyakran kikerül a látóterünkéből: az örök élet reménysége. Ha ez háttérbe szorul, óhatatlanul földi dolgokban kezdünk reménykedni, ezekbe kapaszkodunk, és ez sok negatív tulajdonságot hoz elő belőlünk.

Ha az örök élet reménysége a helyére kerül, akkor nemcsak névleges adventvárók leszünk. Akkor eltörpülnek a földi problémák, nézetkülönbségek, és nem a széthúzás, hanem a valódi szívbeli egység fog jellemezni bennünket.

„Ha e föld pompájában és szépségében gyönyörködünk, gondoljunk az eljövendő világra, amelyben soha semmi nyoma nem lesz a bűnnek és halálnak, ahol a természet nem viseli majd az átok nyomát. Képzeljétek magatokat az üdvözültek boldog honába, és gondolatok arra, hogy ez az ország olyan dicső lesz, hogy a legszárnyalóbb képzelet sem tudja lefesteni. Az a sok jó adomány, melyeket Isten a természetben ajándékoz nekünk, csak halvány tükörképe az Ő dicsőségének.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. feje.)

Valóban különös belegondolni, hogy bár sok szépet láthatunk itt a földi, mulandó természet adta csodák között is, a menny szépségét ezekkel a párhuzamokkal nem lehet leírni. Ha egy gyönyörű természeti környezetben járunk, megtapasztalhatjuk már itt, a földi körülmények között is, hogy eltörpülnek a problémáink, aggodalmaink, háttérbe szorulnak a személyes konfliktusok. Mennyivel inkább működne ez, ha az örök élet reménysége töltené be a gondolatainkat. És nemcsak a külső szépségre kell gondolni, hanem arra az erkölcsi tisztaságra, tökéletes békességre és szeretetre, amely a megváltottak osztályrésze lesz.

Kérdések önmagunkhoz: Élő reménység-e számunkra az, hogy Jézus visszajövele a küszöbön van? Mennyire szorítja ez háttérbe földi dolgainkat? Le tudunk-e mondani evilági előnyökről az örök élet reménységére tekintve?

6 Mi szükséges ezeknek a magasrendű igazságoknak a megértéséhez?

1Kor 1,13–16 ■ „Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szentlélek tanít, lelkiekhez lelkieket szabván. Természetes ember pedig nem foghatja fel Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok néki, meg sem értheti, mivelhogy lelkileg ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. Mert ki érte fel az Úr értelmét, hogy megtaníthatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.”

Ha nem emberi bölcsesség szerint szólunk, az nem jelenti azt, hogy mindenki meg fogja érteni az igazságot. Az evangélium, egyszerűsége ellenére, olyan magasrendű igazságokat tartalmaz, melyek csak Istentől kapott bölcsesség által fogadhatók be. Habár ezt mindenkinek rendelkezésére bocsátja Isten, aki enged a Szentlélek befolyásának, mégsem mindenki fogadja el. A kegyelem híján lévő természetes ember bolondságnak titulálja az igazságot. Aki viszont enged a Szentlélek halk és szelíd hangjának, az emberi értelmet meghaladó bölcsességet kap, hogy meg tudja különböztetni az igazat a hamistól, és fel tudja fogni az igazság mélységeit.

Amiről tehát Pál mindeddig tanított (ti. hogy az evangélium, a keresztről való beszéd fontosabb, mint a retorika vagy a logika), az nem a bölcsesség háttérbe szorítását jelenti, hanem épp-hogy a legmagasabb rendű bölcsesség befogadását.

Úgy lehetséges ez, hogy a lelki ember olyan ítélőképességet kap, amely világi bölcsesség által nem nyerhető el.

„Pál felismerte, hogy alkalmasságának, tehetségének alapja nem benne rejlik, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása áthatotta szívét, és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak... Pál kiváló szónok volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett hallgatóit meggyőzni magasan szárnyaló szónoklatai által. Most azonban mindezt háttérbe szorította. Ahelyett, hogy költői nyelvezettel rajongó ábrándozásba merült volna, amely hat ugyan az érzékekre és erősíti a képzelőerőt, de nem hat ki a mindennapi életre, Pál igyekezete inkább odairányult, hogy az életfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal hallgatósága szívébe vésse.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. feje.)

Fontos, hogy testvéri beszélgetéseinkben se kerüljön elő emberi bölcselkedés. A laodiceai üzenet rámutat ennek veszélyére, hogy büszkeségünkben, gazdagságunkban nemcsak

„lelkieket szabunk a lelkiekhez”, hanem belevegyl az emberi is. Alázattal álljunk az igazsághoz, és ne okoskodjunk olyan kérdésekben, amiknek az értelme felől nem vagyunk meggyőződve. Gyakran az elhúzódo gyülekezeti beszélgetések mögött is éppen ez áll, hogy nem elégszünk meg a kapott világossággal, nem annyit szólunk, amennyire a Szentlélek tanított bennünket, hanem megtoldjuk emberi gondolatokkal, okoskodással. Érdemes erre is odafigyelni.

Imádkoznunk kell tehát, hogy ne a természetes ember bölcsessége uraljon minket, hanem az isteni bölcsesség a Szentlélek által, hogy a mi életünkben is megvalósulhasson az ige: „bennünk pedig Krisztus értelme van”.

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
- Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A szolgálattevők megbízatása és felelőssége Krisztus egyházában

(1Kor 3-4. fej.)

1 Mit jelent a „testi” kereszténység? Mi mindenben nyilvánulhat meg? Miért érezte Pál lelkipásztori kötelességének felhívni erre a figyelmet?

1Kor 3,1-3 ■ „Én sem szólhattam nektek, atyámfiaként, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. Tejjel tápláltalak titeket és nem [szilárd] eledellel, mert még nem bírtátok volna, sőt még most sem bírjátok, mert még testiek vagytok. Mert amikor féltékenység, viszály és széthúzás van közöttetek, vajon nem testiek vagytok-e, és nem ember szerint jártok-e?”

.....

.....

.....

Pál az előző fejezet végén szólt a „természetes emberről”, aki-
nek nincs személyes kapcsolata Istennel, és a „lelki emberről”,
aki valóban kapcsolatot tart fenn Istennel, itt pedig bevezet egy
harmadik fogalmat: a „testi ember” fogalmát. A „testi ember”
kifejezés az eredeti görög szövegben: *szarkikosz antroposz*.
Amint látható, a testi jelző, a *szarx* görög szóból származik, ami-
nek a szó szerinti jelentése *test/hús*, átvitt értelemben azonban

a megromlott emberi természet, az ösztönös természet jelölésére szolgál a Szentírásban.

A testi keresztény részleges, illetve látszólagos kapcsolatot tart fenn Istennel. Ebben a kategóriában ma nagy számban vannak magukat hívőnek valló emberek. A „testi ember” nem hitetlen, mégis valami (vagy még inkább Valaki) hiányzik az életéből, ebből származik sok konfliktus, a negatív emberi tulajdonságok előtérbe kerülése.

A következő idézet rámutat a „testi kereszténység” lényegére: „Lehet rövid ideje vagy akár régóta gyülekezeti tagnak lenni, és mégis testinek maradni... Többen azt gondolják, hogy ez a csoport olyan emberekből áll, akik durva bűnökben élnek. Ez azonban csak egy árnyalat a csoport sokféleségében... Pál a testi embereket »atyámfiaként« szólítja meg: ez mutatja, hogy gyülekezeti tagokról van szó. Pál nem tudott úgy beszélni velük, mint lelki emberekkel. Ez azt jelenti, **nincsenek, vagy nem elegendő mértékben vannak betöltve Szentlélekkel.** Úgy kellett szólnia hozzájuk, mint akik még kisdedek Krisztusban. Nem növekedtek olyan mértékig a hitben, amint erre lehetőségük lett volna. Jól ismerhetik a Bibliát, azonban lelkileg mégsem nőttek fel. Lelki fejlődésünk Jézusnak való önátadásunkkal van összefüggésben, és azzal, hogy mennyire folytonosan van bennünk a Szentlélek. Talán eljárunk a gyülekezetbe... készséget mutatunk arra, hogy kövessük Jézust, átfogó bibliai tudást is szerezhethetünk, de mindezek mellett tudatlanok lehetünk afelől, hogy a Jézus iránti bizalom teljes önátadásunkat is magában foglalja.” (Helmut Haubeil: *Lépések a személyes ébredésért*, 10–11. o.)

Reményteljes viszont, hogy az idézett igeszakaszban háromszor is szerepel a *még* szó, ami kifejezi azt, hogy lehetséges a testi ember számára lelkivé válni.

Kérdések önmagunkhoz: *Előfordul-e közöttünk féltékenység, viszály és széthúzás? Nem kell-e minket is „anyatejjel” táplálni még, holott már szilárd táplálékot fogyaszthatnánk? Nem vagyunk-e híjával mi is a Szentlélek jelenlétének és vezetésének?*

2 Mivel egészíti ki az apostol a pártoskodásról szóló mondanivalóját? Milyen különbség van a szolgálattevők között?

1Kor 3,4-7 ■ „Amikor az egyik ezt mondja: én Pálé vagyok, a másik meg: én Apollósé, nem testiek vagytok-e? Hát kicsoda Pál, és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívökké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz, hanem a növekedést adó Isten.”

Pál és Apollós egyáltalán nem akart előnyt kovácsolni abból, hogy egyes gyülekezeti tagok mintegy a rajongóik kívántak lenni. Határozottan visszautasították a rajongás minden formáját. Pál apostol kifejezi, hogy személyük és munkájuk Apollóssal egyenrangú, csupán a talentumuk és a feladatuk más, kiegészítik egymást: „Én plántáltam, Apollós öntözött.” Istenre irányítja a figyelmet, akitől származnak a talentumok, és akitől van a növekedés. Arra is rámutat, hogy ez a fajta viszály, ami a tanítókhoz való kötődés miatt alakult ki, kifejezetten a testi kereszténység „tünete”. Ha ezeket a „tüneteket” mutatja egy közösség, komoly önvizsgálatot kell tartaniuk a tagoknak, hogy milyen kapcsolatuk van Krisztussal a Szentlélek által.

„Miután Pál elhagyta Korinthust, Efézust választotta munkaterületül... Ebben az időben »érkezett Efézusba egy Apollós nevű zsidó, alexandriai származású, ékesen szóló férfiú, ki az Írásokban tudós volt« (Ap csel 19,24). Keresztelő János prédikációit hallgatta, megkeresztelkedett, szolgálata tanúsította, hogy a próféta munkája nem volt hiábavaló. Apollós

Efézusban kezdett »nagy bátorsággal szólni a zsinagógában«. Akhájába szándékozott továbbmenni, így az efézesi atyafiak »írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt« mint tanítót, aki Krisztus gyülekezetével teljesen egyetért. Apollós tehát Korinthusba ment, ahol nyilvános igehirdetésével és házról házra végzett munkálkodásával meggyőzte a zsidókat, »bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus«. Pál az igazság magvát elhintette, Apollós pedig megöntözte. Az evangélium prédikálásával elért eredménye néhány hívőt arra indított, hogy munkáját többre értékeljék, mint Pálét. Ez az összehasonlítás pártoskodást idézett elő a gyülekezetben, ami az evangélium terjedésének akadályoztatásával fenyegetett... Apollós a korinthusi gyülekezet pártoskodása miatt csalódást és nagy szomorúságot érzett. Nem akart hasznot húzni abból, hogy előnyben részesítették, és erre nem is bátorította őket, hanem gyorsan eltávozott a viszálykodó gyülekezetből. Amikor Pál később felkérte, hogy látogassa meg ismét Korinthus, visszautasította. Csak hosszú idő múltán vette fel velük újra a kapcsolatot, amikor a gyülekezet lelkisége már jó irányba változott.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Apollós Korinthusban c. fej.)

3 Mit jelent a „lelki kereszténység”? Miben áll a Szentlélek bennünk lakozása?

1Kor 3,11-17 ■ „Más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus... Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki Isten templomát megrontja, megrontja azt Isten. Mert Isten temploma szent, ezek vagytok ti. Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölccsé lehessen.”

Rm 8,14 ■ „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

.....

.....

.....

Miután kifejtette az apostol a testi kereszténység megnyilvánulásait, adja magát a kérdés, hogy miként szabadulhatunk meg ettől, és válhatunk lelki keresztényekké. Az emberi bölcselkedés ellentéte az isteni bölcsesség befogadása, ami a Szentlélek bennünk lakozása által nyilvánul meg. Az emberek egy része részlegesen, alkalmi szinten enged ugyan a Szentlélek befolyásának a lelkiismeret által, de a Lélek bennünk lakozása egészen más minőség.

„Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről, szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

Isten templomává kell válnunk, hogy az Ő folyamatos jelenléte nyilatkozzon meg bennünk és általunk. Isten Lelke lakást szeretne venni minden megtért emberben, testi megnyilvánulásokkal, emberi okoskodással viszont megrontjuk ezt a templomot. Folyamatosan meg kell erősítenünk a Szentlélek jelenlétét életünkben naponkénti önátadással. Ez a lelki kereszténység.

„Testi életünket a születés során nyertük el. Ezt az életet étel, ital, mozgás, alvás stb. által tartjuk fenn. Ezek nélkül nem sokáig élnénk. Lelki téren ugyanezek a törvényszerűségek érvényesek: az új életet a Szentlélek által nyerjük el, amikor átadjuk ma-

gunkat Krisztusnak. Biztosan mindannyian egyetértünk abban, hogy szükséges naponta a benső emberünkről gondoskodni. Ha ezt nem tesszük, sajnálatos következményekkel kell számolnunk. Nem tudunk »tartalékba« enni, és nem tudunk tartalékot képezni a Szentlélekből sem. Ezért világos, hogy szükséges naponta átadnunk magunkat Krisztusnak, és naponta behívunk a Szentlelket az életünkbe. Mindkettő – mint egy érme két oldala – egy célt szolgál: azt, hogy Jézus Krisztussal bensőséges, személyes kapcsolatban legyünk. Átadom magamat neki, és a Szentlélek kérésével meghívom Öt a szívembe. 1Jn 3,24 (és Jn 14,17–23) szerint Jézus a Szentlélek által lakozik bennünk: »Abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.«” (Helmut Haubeil: *Lépések a személyes ébredésért*, 28–29. o.)

Kérdések önmagunknak: *Egyedül Jézus Krisztus-e a fundamentum az életünkben, vagy esetleg más alap is van, amire építkezünk? Valóban lakást tudunk-e adni a Szentléleknek minden nap és minden helyzetben? Nincsenek-e olyan dolgaink, amikkel megrontjuk Isten templomát?*

4 Ki iránt kell hűségese lennie Isten szolgájának? Szükséges-e megfelelni emberi elvárásoknak? Ítélezhetünk-e egymás felett?

1Kor 4,1–4 ■ „Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Ami pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hűnek találtsassék. Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól, sőt magam sem ítélem meg magamat. Mert semmit sem tudok magamról, de nem ebben vagyok megigazulva, aki ugyan is engem megítél, az Úr az.”

Gal 1,10 ■ „Embereknek engedek-e, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék.”

.....

.....

.....

A *sáfár* vagyongazdát jelent, Isten sáfárai tehát azok, akik a rájuk bízott lelki javakkal gazdálkodnak. Az ilyen feladattal megbízott embertől elvárt legfontosabb tulajdonság: a hűség. Aki ilyen szolgálatot vállal, bizalmi tisztséget tölt be, Isten előtt kell elszámolnia a kapott javakkal: megőrizte-e, kamatoztatta-e. Minden hívő emberre vonatkozik ez, de a szolgálattevőkre különösképpen.

Egyesek veszik a bátorságot, hogy emberi elvárásokat támaszszanak a sáfárok iránt, és emberi szempontok szerint kezdenek ítélkezni felettük. Gyakran olyan szinten teszik ezt, hogy egyenesen a szándékaikat, indítékaikat kezdik bírálni, amire nyilvánvalóan nincs is rálátásuk. Ezt tették Pál apostollal is azok, akik nem őt tekintették vezetőjüknek. Ő viszont elhárította magától ezeket a támadásokat nemcsak önmaga, hanem Apollós nevében is, mondván hogy „igen csekély dolognak” tartja tőlük megítéltetni. Pálnak egészséges önbizalma volt, ami Krisztustól való elhívásán és a megváltottság bizonyosságán alapult.

„Sokan, akik kiváló munkára lennének alkalmasak, keveset teljesítenek, mert kevésre törekszenek... Ennek egyik oka az, hogy nem sokra értékelik önmagukat. Jézus Krisztus végtelen árat fizetett értünk, és az a vágya, hogy ennek az árnak megfelelően értékeljük magunkat.” (Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, 238. o.)

Pál nem önteltségből, vagy öniségéből hártotta el magát egyes korinthusiak kritikáját, mert rögtön hozzáteszi, hogy saját maga bírójának sem tarja magát, mert az ítélet egyedül Istené, Ő az ő ítélőbírója.

A pártoskodás velejárója az ítélkezés. Akinek partját fogjuk, annak a nyilvánvaló hibái felett is szemet hunyunk, a másik oldalon lévő felett pedig ítélkezünk. Pál helyeselte azt, hogy egyes gyakorlatokat vagy tetteket megítéljünk (pl. a béreabelieket is elismerte a kritikai gondolkodásukért, vö. Ap csel 17,11), de az emberek személye, tehát gondolatai, indítékai feletti ítélkezést elfogadhatatlannak mondta.

„Egyetlen embernek sincs joga Isten szolgái felett ítélkezni. Az Úr az egyedüli bírója minden ember munkájának, Ő osztja ki mindenkinek megérdemelt jutalmát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Apollós Korinthusban c. fejj.)

5 Miként tekintsen mind fizikai, mind lelki javaira a hívő ember? Miért különösen fontos ez a szolgálattelvők esetében?

1Kor 4,7-9 ■ „Kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit ne kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?... Mert úgy vélem, hogy Isten minket, az apostolokat utolsókul állított, mintegy halálra szántakul, mert színpada lettünk a világnak, mind angyaloknak, mind embereknek.”

.....

.....

Azért sem lehet megkülönböztetni az embereket talentumaik száma vagy fajtája szerint, mivel mindenki Istentől kapja a java-

kat. Pál is így tekintett a saját képességeire. Önmagát nem elsőnek, hanem utolsónak állítva. Érdekes ez a kettősség Pál esetében: először arról beszél, hogy igen csekély dolog emberektől megítéltetnie, aztán utolsóként állítja be magát apostoltársaival együtt. Még sincs ellentmondás ebben a két dologban, hanem éppen kiegyensúlyozzák egymást: nem fogadja el az emberi ítélkezést, de helyes színben látja magát Isten igazságához és bölcsességéhez mérten. Ez a fajta kiegyensúlyozott gondolkodás alapvető szükséglete Isten szolgáinak. Nagy a kísértés ugyanis, hogy az elért eredmények miatt elbázzák magukat, illetve – ahogy a korábbiakban szóltunk róla – arra is, hogy elcsüggedjenek.

Minden javunkat Istentől kapjuk legyen az fizikai vagy lelki. Pál saját példájával tanít erre minket. Ő valóban hálás tudott lenni mindig, minden élethelyzetben mindazért, amit Isten kegyelméből kapott vagy elért.

A világ olyan, mint egy színház, ahol mi vagyunk színpadon. Lelkületünk nagyon sok mindent elárul nemcsak rólunk, hanem Istenről is, akit képviselni igyekszünk. De az ige még ennél is tovább megy: nemcsak a földi világnak, hanem az egész világ-mindenségnek a színpada lettünk. Éppen ezért nagyon nem mindegy, hogy miként viszonyulunk mindahhoz, amit Istentől kapunk, hű vagy hamis sáfárként.

„Földünk az egész világ színpada, a jó és gonosz közötti nagy harc csatatere. Minden ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki nem állhat semleges oldalra. Vagy elfogadják, vagy visszautasítják a világ Megváltóját... Az egész menny figyeli az embereket, akiknek véghez kell vinniük Isten szándékát a Földön. Az ilyen együttműködés tiszteletet, dicsőséget és méltóságot szerez Istennek. Ha mindenki úgy tudna szeretni, ahogyan Krisztus szeretett, és úgy fáradna a veszendő lelkek megmentésén, mint Ő, micsoda változás menne végbe a világban!” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, január 28. és augusztus 8.)

6 Hogyan óv a felfuvalkodástól az apostol? Mit mond Isten országa képviselőjének a helyes módjáról?

1Kor 4,11–13 ■ „Mind ez ideig éhezünk is, szomjazunk is, meztelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodva. Ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk, ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük, ha gyaláztatunk, könyörgünk. Szinte a világ szeméjtjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig... De mintha el sem mennék hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek... Mert nem beszédben áll Isten országa, hanem erőben.”

.....

.....

.....

Sokan úgy vélték, az apostoloknak könnyű sorsuk van. Míg mások erejüket megfeszítve dolgoznak a megélhetésükért, addig ők csak beszélnek Isten Igéjéről. Éppen ezért többre tartották magukat náluk. Pál ezért leírja, mennyi fizikai és lelki küzdelmet kell folytatni ebben a hivatásban, aminek gyakran nincs becsülete.

Míg a felületes szemlélő azt hiszi, a prédikátor hivatása csak beszédből áll, valójában talán ez a legkisebb és legegyszerűbb része a munkának. A legnagyobb kihívás éppen az, hogy a kimondott szavaknak erejük, hatásuk legyen, ennek érdekében rengeteg imaküzdelem és személyes erőfeszítés szükséges.

Pál arra is kitér, hogy bár isteni alapelv, hogy „akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek” (1Kor 9,14), egyesek ennek ellenére is készek tulajdon kezükkel munkálkodva fenntartani magukat és támogatni Isten munkáját.

„[Pál] noha jó szónok és Istentől különleges munkára kiválasztott ember volt, sohasem volt elragadtatva munkájától, noha fáradságot nem ismerve dolgozott, ha a szeretett ügyért áldozatot kellett hoznia... Pál az emberi tanítók közül a legnagyobb, éppoly szívesen teljesítette a legalacsonyabb rendű kötelességeket, mint a legmagasabbakat. Ha az Üdvözítőért végzett szolgálatában a körülmények úgy kívánták, készségesen dolgozott mesterségében. Másrészt mindig kész volt világi tevékenységét félretenni, hogy az evangélium ellenségeinek ellenállásával szembeszálljon, vagy hogy egy különleges alkalmat felhasználva lelkeket mentsen Krisztus számára. Buzgalma és szorgalma vád a munkátlanság és a kényelemszeretet ellen.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A lelkészek c. fej.)

„A gyülekezet fogadja Isten ezen szolgálait olyan hálásan, mintha a Mestert fogadná. Arra kell törekednie, hogy a tanításból annyi jót merítsen, amennyit mindegyik nyújtani képes Isten Igéjéből. Az Isten szolgálói által nyújtott igazságokat fogadja mindig alázatosan, szerényen, és értékelve kellőképpen. Viszont ne bálványozzon egyetlen prédikátort sem.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Apollós Korinthusban c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Mi a követendő eljárás, ha a keresztény közösség tagjai körében nyilvánvaló bűn válik ismertté?

(1Kor 5–6. fej.)

A levél születése idején Korinthusban több százezen éltek, világvárosnak számított, tele a bűn különböző formáival. A néhány éve alapított gyülekezet tagjai ott éltek mindennapjaikat. A nagyvárosi életforma napi szemlézése valószínűleg tompította erkölcsi érzékenységüket. Ezért kellett Pál apostolnak határozottan, olykor feddő hangnemben ráirányítani figyelmüket a bibliai erkölcsi alapelvek fontosságára, egyéni és gyülekezeti életükben egyaránt.

I Mi váltotta ki Pál szigorú megrovását?

1Kor 5,1–5 ■ „Általában hallatszik köztetek parázñaság, még olyan parázñaság is, amilyen a pogányok között sem említetik, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. Ti pedig felfuvalkodottak lévén, nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte. Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, aki ekként cselekedett, ti és az én lelkem együtt, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében egybegyűlve, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával átadjuk az ilyen személyt Sátánnak a test veszedelmére...”

.....

.....

.....

Pál apostolt megrázta a korinthusi gyülekezet erkölcsi kihágásainak híre. A legsúlyosabb annak a gyülekezeti tagnak az esete volt, aki a mostohaanyjával élt együtt. Ez már olyan mértékű bűnnek számított, amelyért a mózesi törvény szerint halálbüntetés járt, és a római törvény is tiltotta. De magánál a bűnnél is jobban bántotta Pált a gyülekezet felfuvalkodással társuló tétlensége ebben a helyzetben. Tudomást szerzett erről „Kloé embereitől”, akik őt Efézusban meglátogatták (1Kor 1,11). Megtudta, hogy belső szakadások jöttek létre, és vannak, akik a tőle hallott tanításoktól elfordultak, sőt próbálják kritizálni mások előtt. Gőg és megvetés alakult ki egyesekben Pál erkölcsi tanításainak szigorával szemben, és ezt egyfajta lelki felsőbbrendűséggel képviselték. Nem foglalkoztak testvérük bűnével és a gyülekezet romló állapotával. Pál aggódott testvéreiért, az evangélium tisztaságáért, ezért határozott feddést fogalmazott meg, és azonnali intézkedést sürgetett levelében.

„A korinthusi gyülekezet tagjait a bálványimádás és az érzékiség legcsábítóbb formái környékezték. Amíg Pál közöttük időzött, ezek a benyomások csak csekély hatással voltak rájuk. Pál erős hite, bensőséges imái és komoly tanításai, de mindenekfelett istenfélő életmódja volt segítségükre, hogy önmagukat megtagadják, Krisztust válasszák a bűn kétes élvezetet nyújtó örömei helyett. Pál apostol eltávozása után azonban kedvezőtlenül alakultak a dolgok. Az ellenség által elhintett konkoly növekedett a búza között, és rövid idő alatt gonosz gyümölcsöket érlelt. Ez volt a korinthusi gyülekezet nehéz próbaideje. Pál nem volt már közöttük,

hogy élessze buzgalmukat és fáradozásaikat, hogy Istennel összhangban éljenek. Így lassanként igen sokan gondtalanokká és közömbösökké váltak, ennek következményeként pedig ismét úrrá lettek fölöttük vágyaik és természetes hajlamaik... Sokan visszaestek a pogányság lealjasító bűneibe és rossz szokásaiba, amelyeket megtérésük idején elhagytak. Pál határozottan írt a gyülekezetnek, kérte őket, hogy »semmi dolguk ne legyen« az olyan tagokkal, akik megátalkodtak a bűnben. A hívők közül többen azonban egészen másként értelmezték az apostol szavait: nevetségessé tették és menteegetőztek, amiért tanításait nem vették figyelembe.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Intő, kérlelő üzenet c. fejelet.)

2 Milyen veszélyt jelentett a kialakult állapot? Mire kell figyelni egy ilyen probléma kezelésénél? Mit jelent a bűnöst „átadni Sátánnak, hogy a lélek megtartassék”?

1Kor 5,5-8 ■ „Átadjuk az ilyet Sátánnak a test veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézus ama napján. Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-e, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, amint-hogy kovász nélkül valók vagytok, mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaság és gonosz-ság kovászával, hanem tisztaság és igazság kovásztalan-ságában!”

Vö. Ésa 1,13 ■ „Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel utálat előttem, újhoid, szombat és ünnepre felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek.”

.....

.....

Az egyik legsúlyosabb következmény, hogy a gyülekezetben megtúrt bűn magát Istent távolítja el, mivel Isten nem lakik együtt a gonosszal (Zsolt 5,5). A gyülekezet számára nem létezik ennél nagyobb tragédia. Ez volt az oka annak, hogy Mózes is több ízben rendkívüli szigorral lépett fel a táborban megjelenő bűnökkel szemben (2Móz32,26–29; 4Móz16,20–35; 4Móz 25,1–8).

Nem kis veszélyt jelent a megtúrt bűnök romboló hatása a gyülekezet életére. A gyülekezet tagjai természetesen nem bűntelenek, mindenkinek küzdelmei vannak ezen a téren. Más jelent azonban a megbotlás, mint a bűnnel való tudatos megalakulás, folyamatos bűnben élés. Ha a gyülekezet tudomására jut ilyesmi, akkor első lépésként meg kell próbálnia segítséget nyújtani az eltévelyedett, meggyengült testvérnek. Van, amikor egy szeretetteljes testvéri beszélgetés is eredményre vezethet, máskor hosszabb, akár hetekig tartó lelkigondozás szükséges. Ha azonban a bajba jutott tag a türelmes kérlelés és segítészándék ellenére is ragaszkodik vétkéhez, akkor ez már a gyülekezet számára is veszélyforrássá válik. Pál apostol a kovász hasonlatával szemlélteti, hogy a megtúrt bűn nemcsak a bűnös ember életében, hanem az egész közösségben terjedő romboló munkát tud végezni. Ezért mind a bűnös lelke, mind a gyülekezet védelme az illető tagság kötelékéből való elbocsátást teszi szükségessé (vö. Mt 18,15–18). Isten az ilyen súlyos eseteket annyira komolyan veszi, hogy a probléma megoldásáig még az Istent dicsőítő szolgálatot sem tudja elfogadni a nyilvánvaló bűnben élő személy részéről. Jelen van-e a mi gyülekezeteinkben a következőes örködés az erkölcsi tisztaság felett?

„A korinthusi gyülekezet hívői között mutatkozó legnagyobb baj az volt, hogy a pogányság lealacsonyító szokásaihoz tértek vissza. Az egykori megtértek egyike annyira visszaesett, hogy parázna életmódjával még az erkölcsileg alacsony fokon álló pogányok között is megütközést keltett. Az apostol felszólította a gyülekezetet, hogy vessen ki

azt, »aki ezt a dolgot cselekedte«. »Avagy nem tudjátok-e – mondotta –, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja? Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok.« (1Kor 5,6–7)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Intő, kérlelő üzenet c. fejj.)

De hogyan lehet megtartani egy lelket azáltal, ha „átadjuk a testet Sátánnak”? Az inkvizíció máglyáit a hatalmi egyház gyakran azzal indokolta, hogy a bűnös test megégetésével a lélek megszabadul annak fogságából, megtisztul és így elnyeri az üdvösséget. Ez az indoklás – ami minden bibliai alapot nélkülöz – logikájában kicsit emlékeztet az ötödik versre, és így félreértésre adhat okot. Ezzel szemben a test átadása Sátánnak itt mindössze annyit jelent, hogy az illető nem maradhat a gyülekezet tagja, vissza kell térnie a világba, ahol a világ fejedelmének kegyetlen szabályai és az általa választott bűn fájdalmas következményei várnak rá. (A *test* szó átvitt értelemben a megromlott természetet jelöli az Újszövetségben, nem pedig a szó szerinti testet.) Nagyobb az esély így arra, hogy újra megtér Krisztushoz, mint ha a gyülekezetben maradna és hamis biztonságban érezné magát.

3 Hogyan viszonyuljunk a bűnben élőkhez? Elkülönülünk-e tőlük, vagy ne? Mely esetben van felelősségünk, és mikor nincs? Mi alapján tegyünk különbséget a bűnösökkel szembeni bánásmódunkban?

1Kor 5,9–13 ■ „Azt írtam nektek ama levelemben, hogy paráználkoddal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, csalóival, ragadozóival vagy bálványimádóival, mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom nektek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, csaló, bálványimádó, szidal-

mazó, részeges vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül valókról is ítéletet tegyek? Avagy ti nem a belül lévők fölött tesztek-e ítéletet? A kívül valókat pedig majd Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül!”

.....

.....

.....

Hívó emberek gyakran tanácstalanok, hogy mikor kell szólni, feddeni, és mikor hallgatni a bűnnel való találkozás esetén. Az is bizonytalanságot szokott okozni, hogy mikor kell keresni egy bűnös emberrel a közösséget, és mikor érdemes kerülni azt. A korintusi első levél idézett sorai ebben nyújtanak segítséget. Ennek alapján a világban élő bűnösöket nem szabad kerülnünk, sőt lehetőség szerint keresni kell őket, munkálkodni értük, ahogyan Jézus is a legbűnösebbeket kereste leginkább, a „vámszedők és bűnösök barátja” volt (vö. Mt 11,19). Tanítványait nem akarja a világból kivenni, hanem éppen oda küldi őket a lélekmentés szolgálatára. Az ilyen világi bűnösök fölött (ide tartoznak családtagjaink, barátaink és a gyülekezeteinket látogató érdeklődők is!) az ítékezésnek, feddésnek és kioktatásnak még a látszatát sem szabad kelteni. Sem étkezés, sem öltözködés, sem egyéb világi szokások tekintetében nem szólhatunk, nem tehetünk célzásokat, még jószándékú javaslatokat sem, mivel az illetőnek még nincs saját, ilyen irányú meggyőződése. Kényes témák esetén csak célzott kérdésekre válaszoljunk, nagy tapintattal, és kizárólag bibliai igével alátámasztva, nem eltávolodva a konkrét kérdéstől. A mi felelősségünk kívülállók esetében legfőképpen az, hogy találkozzanak a tiszta igével, mert egyedül ezt tudja lelküket átalakítani (vö. 1Kor 14,24–25). Ítélezni fölöttük nincs jogunk még gondolatban sem. Az Úr tud gondoskodni róluk.

Ha viszont az illető megtérésre jut, keresztséggel soraink közé kerül, akkor a korábbi baráti viszony szereteten és bizalmon alapuló testvéri kapcsolattá lép elő az új családban. Itt a világi bűnöknek már nincs helyük. Ha ilyet látunk, a családtag szeretetével kell azonnal segítenünk a helyzeten. A bűnt elsősorban úgy kell „kiirtani”, hogy a tévelygő saját belátás alapján maga szakítson vele. Ha valaki mégis ragaszkodik a bűnéhez, nem maradhat a tagság kötelékében, az úrvacsora szent jegyeiben sem részesülhet. (Erre vonatkozik az utasítás: „Az ilyennel együtt se egyetek!”) Meg kell szakítani tehát vele a hitbeli, testvéri közösséget, de soha nem az emberi szeretetközösséget! „Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.” (Mt 18,17) Ez azt jelenti, hogy újra kívüllállóként kell vele bánni, azzal a szeretettel, ahogyan korábban tettük, reménykedve újbóli megtérésében. Ezt az „ítéletet” elsősorban magának a bajbajutottnak a lelkéért, de Isten egyházának a tisztaságáért is meg kell hozni.

„Tisztítsátok meg a tábort ettől az erkölcsi szennytől, még akkor is, ha a legmagasabb polcon álló emberekről volna szó. Istent nem csúfolhatjuk meg. Sorainkban paráznság burjánzik. Tudom, mert Isten megmutatta nekem, sőt fertőző ragályként terjed. Sok mindent talán sosem tudunk meg, ám amit Isten feltárt, az a gyülekezet felelősége. Az a gyülekezetet felelőssé és bűnössé teszi, ha eltökélten hozzá nem lát, hogy kiirtsa a gonoszt. Tisztítsátok meg a tábort, mert megátkozott dolog van közepette.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, Isten igénye: tiszta kéz és tiszta szív c. feje.)

„»Ettől fogva – mondta Jézus – legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.« (Mt 18,17) Mégsem szabad úgy tekinteni rá, mint akit Isten kizárt a kegyelméből. Korábbi

hittestvérei ne vessék meg és ne hanyagolják el, hanem kezeljék szelíden, irgalommal mint elveszett bárányt, melyet krisztus még mindig vissza akar hozni nyájába.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ki a nagyobb? c. fejj.)

4 Mi a teendő, ha gyülekezeti tagok evilági dolgok tekintetében vitába keverednek egymással? Elfogadható-e, hogy világi bíróság elé vigyék az ügyet?

1Kor 6,1-8 ■ „Merészel valaki közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és nem a szentek előtt? Nem tudjátok-e, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéletek meg a világot, méltatlanok vagytok-e a legkisebb dolgokban való ítéletekre? Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy létezésükre való dolgokat? Azért, ha létezésükre való dolgok felől van törvénykezés, akik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. Megszégyenítésetekre mondom: Hát nincs köztetek egy bölcs ember sem, aki ítéletet tehetne az ő atyjafiai között? Hanem atyafi atyafival törvénykezik, mégpedig a hitetlenek előtt? Egyáltalán már az is gyarlóság bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek inkább a kárt? Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt, mégpedig atyátokfiainak.”

.....

.....

.....

A korinthusi gyülekezet lelki hanyatlásának másik szomorú megnyilvánulása az volt, hogy hittestvérek egymást bevádolták

a világi törvényszék előtt. Pedig nem volt ismeretlen előttük Jézusnak ilyen esetekre vonatkozó tanítása: Mt 18,15–18 Pál szigorú szavakkal tette helyre ezt a tévelygést. „Merészel valaki...?” Isten népének az „életszükségletre való dolgoknál” sokkal magasabb szinten kell jártasságot szereznie az igazságos ítélkezés tekintetében. A végső egyetemes ítélet második szakaszában a hívők is részt fognak venni a világ és a bűnbeesett angyalok megítélésében. Ehhez képest a gyülekezeti tagok civódásai a „legkisebb dolgokban”, amelyeknek elő sem volna szabad fordulniuk, ha pedig mégis megtörténik, a gyülekezetnek tudnia kell helyesen kezelnie. Pál rámutatott arra is, hogy egy hívő ember helyes hozzáállása inkább a bántalmazás elszenvedése (vö. Mt 5,39–41), semmint a ragaszkodás a maga igazához, legfőképpen nem világi törvényszék előtt. Az ilyen lelkület nemcsak a peres felek és a testvéri közösség számára ártalmas, hanem a gyülekezetről is rossz bizonyosságot tesz a kívülállók előtt, és ezzel egyenesen Krisztus ügyének árt.

„Az egyházzal kapcsolatos ügyeket saját határainkon belül kell intézni... Isten tudja hogyan bánjon azzal a méltatlan gyülekezeti taggal, aki megkárosítja testvérét vagy Isten művét. A keresztyének nem kell küzdenie jogaiért. Isten majd kézbe veszi annak ügyét, aki megsérti ezeket a jogokat.”
(*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 299–300. o.)

5 Miért számít Isten szemében a többi bűnnél is visszaszítóbbnak a paráznság? Miért tragikus kétszeresen is annak az állapota, aki ilyen bűnben van?

1Kor 6,13–20 ■ „Az eledelek a hasnak, és a has az eledeleknek rendeltetett. Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test azonban nem a paráznságnak rendeltetett, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. Isten pedig az Urat is feltá-

masztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. Nem tudjátok-e, hogy testeitek Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Távol legyen. Avagy nem tudjátok, hogy aki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek úgymond egy testté. Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ővele. Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Áron vétettetek meg, dicsőítétek azért Istent testetekben és lelketekben, amelyek Istenéi.”

.....

.....

.....

Pál érzékelte, hogy a paráznaság súlyosságát nem érti a gyülekezet, ezért visszatért erre a kérdésre a 6. fejezet végén. Azzal kezdi, hogy míg a testrészeink többsége bizonyos funkciókra teremtett (a has az eledelnek, az eledel a hasnak), ezért természetes, hogy arra használjuk. A szexualitás kérdése ettől viszont eltér. Isten teremtette, de a házasság keretei közé rendelte, és ott sem öncélként, hanem lelki tartalommal, a szeretet kifejezéséeként, mértékletességgel. Miért jelent veszélyt a szexualitás, még akár házasságban is? Az érzékiség rendkívül erősen tud hatni az emberre, képes kikapcsolni az erkölcsi gondolkodást, mivel ilyenkor a legerősebb testi ösztönök ébrednek fel. Ezért talán még a táplálkozáshoz képest is igen fontos, még fontosabb a mértéktartás.

A paráznaság viszont a szexualitás tiltott formája. Nem csak a házasságon kívüli testi kapcsolat tartozik ide, hanem a romlott

szenvedélyek bármilyen kielégítése tettekkel, vagy akár gondolatokkal. Pál apostol megrázó képpel szemlélteti, hogy a paráznaság miért súlyosabb más bűnöknél. Míg egyéb bűnök elkövetésében a test csak közreműködik, csak eszközi szerepe van, paráznaság esetén a test is beszennyeződik, méltatlanná válik arra, hogy Krisztus testének része legyen. A hívő embernek meg kell értenie, hogy a Szentlélek templomává csak olyan test válhat, amelyen nem uralkodnak alantas ösztönök. A lelki gondolkodás mindenben ellentétes a testies, ösztönös gondolkodással, e kettő kizárja egymást. Vagy csak az egyik, vagy csak a másik uralkodhat. Mivel a test mindkettőre képes, ezért az embernek – küzdelem és lemondás árán is – tisztán kell tartania testét Isten Lelke számára.

A szexualitás tehát nem önmagában bűn, a házasság egyik pillére lehet, de ha uralkodni kezd az emberen, különösen paráznaság formájában, akkor majdnem reménytelen állapotba sodorhatja az embert. Ellen G. White is meglepődött és mélységesen megrendült, amikor ennek a problémának a súlyosságával szembesült.

„...Sok hitvalló keresztény ideg- és agybénulást szenved, mivel mértéktelen ebben az irányban. Rothadás emészti sokak csontját és velejét, akiket pedig derék embereknek tartanak, akik imádkoznak és sírnak, s akik magas tiszttséget töltenek be, de akiknek szennyezett teste soha nem kerül a mennyei város kapuin belül. Bárcsak meg tudnám értetni mindenkivel Isten iránti kötelességüket, hogy a lehető legjobb állapotban őrizzék meg szellemi és testi erejüket! A keresztény feleség tartózkodjék attól, hogy szóval vagy tettel felébressze férjében az állati szenvedélyeket. Sokaknak nincs semmi erejük... ifjú koruk óta az állati szenvedélyek kielégítésével gyöngítették agyukat, ásták alá szervezetüket. Legyen a házasságban jelszó a lemondás és a mértékletesség. Akkor születendő gyermekeik nem lesznek

oly hajlamosak az erkölcsi és szellemi gyengeségre, nem lesz bennük olyan erős az állati vonás... Bárcsak rányitná az Úr valamennyiünk szemét arra, mennyire veszélyes terület ez!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., Felhívás a gyülekezetekhez c. fej.)

6 Hogyan mutat rá az apostol a bűn világa és Isten országa közötti különbség fontosságára?

1Kor 6,9–12 ■ „Avagy nem tudjátok-e, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjetekek, se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörők, se bujálkodók, se férfiszexplóitók, se tolvajok, se telhetetlenek, se részegesek, se rágalmazók, se harácsolók nem örökölhetik Isten országát. Ilyenek voltak pedig némelyek közületek, de megmosattatok, megszenteltettetek, megigazítottatok az Úr Jézus nevében, a mi Istenünk Lelke által. Minden szabad nekem, de nem minden használ, minden szabad nekem, de én nem adatom valakinek a hatalma alá.”

.....

.....

.....

A korinthusi gyülekezet legnagyobb problémája az volt, hogy nem látták a határvonalat a bűn világa és Isten országa között. Elhalványult az éles különbség tiszta és tisztátalan között. Nem szándékosan követték el a bűnt, nem lázadtak tudatosan Isten ellen. Hívó életet éltek, büszkék voltak arra, hogy Krisztust választották, és ez társult önmagukat megnyugtató magabiztossággal, annyira, hogy egyesek még Pál apostollal is szembe mer-

tek helyezkedni. Azt gondolták, értik az Igét, átlátják Isten dolgait. Közben nem vették észre, hogy életük nem különbözött a világtól. Nem éreztek viszolygást az visszatérő bűnös szokások miatt, amelyek egyik tünete éppen az volt, hogy vakságot okozott. Beszennyezték magukat, miközben büszkék voltak arra, hogy megtisztultak a bűntől. Ez az állapot minden korban veszélyezteti a keresztényeket, de talán korunk laodiceai büszkeségére és langyosságára emlékeztet leginkább. Ahogyan a mai népnek, úgy a korinthusiaknak is szemgyógyító írta volt szükségük, hogy látásuk újra élessé váljon, és különbséget tudjanak tenni szent és tisztátalan között. Mindannyiunkra igaz, hogy ha ez a tisztánlátás nincs meg, akkor szinte biztosan rosszul fogunk élni Istentől kapott szabadságunkkal. De ha megértjük a különbséget, akkor életet adó erő birtokába jutunk. Hatalmat kapunk arra, hogy Isten fiaivá legyünk.

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Isteni rendelés és apostoli tanácsok a házassággal kapcsolatban

- Az evangéliumhirdetés anyagi alapja
- A keresztény élete céltudatos küzdelem az örök élet elnyeréséért

(1Kor 7. és 9. fejj.)

1 Milyen tanácsot ad az apostol a korinthusiak házassággal kapcsolatos kérdésére?

1Kor 7,1-5 ■ „Amiről pedig írtatok – jó a férfinak asszonyt nem érinteni –, arra ezt válaszolom. A paráznaság miatt mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje. A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje, ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg magatokat egymástól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabadabbá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen Sátán titeket azáltal, hogy magatokat meg nem tartóztathjátok.”

Zsid 13,4 ■ „Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtlen házasság, a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli Isten.”

.....
.....

Pál apostol korában Korinthus a gazdag kereskedelmi kikötők nyüzsgő, szabados világát élte. A hellenisztikus kultúrában a szexuális szabadosság és a prostitúció mindennapos jelenség volt. A nemi kicsapongások, különösen férfiak részéről, elfogadott társadalmi normának számítottak. A keresztény közösségnek ebben a környezetben kellett – a korszellemmel ellentétben – bibliai normákat követniük a nemi életre vonatkozóan is.

A keresztény gyülekezet tagjai a pogány környezetből hozták magukkal korábbi életmódjukat, ami belső feszültségeket és erkölcsi kihívásokat szült a közösségen belül. Egyes korinthusiak elfogadhatatlan szabadosságot követtek, míg mások teljesen elutasították a testi kapcsolatot.

Pál már előzőleg is nyomatékosan hangsúlyozta levelében, hogy tartóztassák meg magukat mindennemű paráznaságtól (1Kor 6,9–20). A korabeli felfogással ellentétben a férfiak és a nők számára egyaránt kölcsönös hűséget és egyenlő szexuális jogokat (testi önrendelkezést) hirdetett a házasságon belül.

Csak a közös megegyezés alapján tartott böjt- és imaidőszak (1Kor 7,5) lehet elfogadható indok arra, hogy a házastársak önmagukat egymástól megtartóztassák. (Pál nem említi azt, ami nyilvánvaló indok az időszakos megtartóztatásra: bármelyik fél betegsége, illetve a feleség havi ciklusának az időszaka.) Ebben is, mint ahogyan minden másban, az egymás iránti szeretet a döntő, amint azt az aranyszabály is meghatározza: „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek velük, mert ez a törvény és a próféták” (Mt 7,12). Az egyoldalú önmegtartóztatás alkalmat adhat a házasságtörésre.

Ellen G. White olyan időben élt, amikor nem beszéltek, nem írtak nyilvánosan a nemi életéről, a férj és a feleség közötti nemi kapcsolatról, írásai azonban irányelvet jelentenek erre vonatko-

zóan is. Többször találkozunk bizonyágtételeiben a *szenvedély* kifejezéssel negatív értelemben. (Ezt gyakran ilyen jelzőkkel minősíti: alantas, állati, érzéki, romlott stb.) Ez egyes olvasókat arra a feltételezésre vezethet, hogy minden szenvedélyt kárhoztat, a nemi élet önmagában elítélendő. De valójában a tanításaiban sohasem helyeselte azt, hogy a házastársak között csak plátói, fivér-nővér kapcsolat legyen.

„Jézus egyetlen embercsoportra sem kényszerített szüzességet. Nem azért jött, hogy elpusztítsa a házasság szent kapcsolatát, hanem hogy fölemelje és visszaállítsa eredeti szentségébe. Urunk örömmel tekint a családi kapcsolatra, ahol a szent és önzetlen szeretet uralkodik.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 121. o.)

2 Milyen isteni rendelkezést erősít meg az apostol a válásra vonatkozóan? Mely jézusi kijelentések érvényességét elevenítette fel a korinthusiak számára?

1Kor 7,10–11 ■ „A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljék el férjétől. Ha azonban elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki férjével! A férj se bocsássa el feleségét!”

Vö. Mt 5,32 ■ „Én pedig azt mondom nektek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt, és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.”

Vö. Mt 19,9 ■ „Mondom pedig nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, kivéve ha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő, és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.”

„Jézus kijelentése összefoglalja a válással kapcsolatos bibliai tanítást: »Amit... Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa!« (Mt 19,6; Mk 10,7–9) A házasság szent, mert Isten megszentelte. Végső soron Isten az, aki szentesíti a házasságot, nem csupán az emberi szavak vagy a nemi aktus. Így Ő az, aki megpecsételi egyesülésüket. A keresztény felfogást a válásról és az újráházassodásról bibliai alapokra kell építeni.

Jézus kijelentése világossá teszi azt a bibliai elvet, amelyen a válással kapcsolatos keresztény felfogás alapul: Isten felbonthatatlannak tervezte a házasságot. Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy a házastársak összeférhetetlensége elég ok-e a válásra, Ő a házasság édeni modelljét mint mindvégig tartó egyesülést erősítette meg. Amikor a Mózes által adott válási törvényről további magyarázatot vártak, Jézus ezt felelte: »Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy feleségeket elbocsássátok, de kezdettől fogva nem így volt.« (Mt 19,8) A továbbiakban leszögezte, hogy az egyetlen törvényes ok a válásra a nemi hűtlenség (Mt 5,32; 19,9).

A farizeusoknak adott válasz megmutatta, hogy Jézusnak sokkal magasabb fogalmi volt a hűségről, mint nekik. Jézus szavaiból és a házassággal kapcsolatos ó- és újtestamentumi elvekből megállapítható Isten szándéka: azok, akik házasságot kötnek, maradandó kapcsolatukkal tükrözzék Isten elgondolását.

Még az egyik házastárs hűtlensége sem jelenti szükségképpen azt, hogy a házasságnak válással kell végződnie. A kereszt útja igazi bűnbánatra, megbocsátásra és a keserűség gyökerének eltávolítására bátorít. Még házasságtörés esetében is a sértett házastárs megbocsáthat.” (A *Hetednapi Adventista Egyház hitelvei*, Házasság és család c. fejj.)

„A házassági fogalmat csak a házasság megsértése törheti vagy semmisítheti meg. Veszélyes időben élünk, nincs biztonságunk és semmiben sem bízhatunk a Jézus Krisztusban való szilárd, megingathatatlan hiten kívül. Nincs oly

szív, mely ne tudna elidegenedni Istentől Sátán csalásai következtében, csak az ima általi állandó örködés óvhat meg ettől.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Válás c. feje.)

3 Milyen apostoli tanácsot ad Pál apostol a „felemás igában” élők együttélésére vonatkozóan? Hogyan viszonyuljon a hívő fél a nem hívő házastársához?

1Kor 12–16 ■ „A többieknek pedig én mondom, nem az Úr, ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el! És ha egy asszonynak hitetlen férje van, aki kész vele élni, ne hagyja el a férjét! Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által, különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek. Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket Isten, hogy békességben éljünk. Mert mit tudod te, asszony, vajon megmentheted-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet?”

.....

.....

Az apostol elsőként azt a példát említi, amikor a házastársak Isten és a Biblia ismerete nélkül kötöttek házasságot. Azonban időközben az egyik fél megismerte Istent, és szövetséget kötött az Úrral, míg házastársa nem jutott el erre a meggyőződésre. Mit tegyen a hívő fél? Ne kezdeményezze a házasság felbontását. Ha a meg nem tért házastárs „együtt akar élni” vele, a hívő fél maradjon mellette, hiszen házastársára és egész családjára pozitív befolyással lehet. Ekként érthető az apostol kijelentése,

miszerint a hitetlen feleség vagy férj „meg van szentelve” hívő társa által. Az apostol azonban megengedi a házasság felbontását abban az esetben, ha a meg nem tért házastárs nem kívánja tovább fenntartani a házasságot.

„Most kettős felelősséget hordozol, mert férjed elfordult Krisztustól... Tudom, nagy szomorúság számodra, hogy egyedül állsz az Ige mellett. Azonban honnan tudod, hogy a hit és engedelmesség következetes élete által nem nyered-e vissza férjedet az igazság számára? Hozd Jézus elé drága gyermekeidet! Mondd el nekik egyszerű nyelven az igazság szavait! Énekelj kellemes, vonzó énekeket, melyek Krisztus szeretetét nyilatkoztatják ki! Vidd Jézus elé gyermekeidet, mert ő szereti a gyermekeket! Legyél vidám! Ne feledd, van vigasztalód, a Szentlélek, akit Krisztus küldött el. Ezért sohasem vagy egyedül. Ha arra a hangra hallgatsz, amely most hozzád szól, és késedelem nélkül válaszolod a szíved ajtaján való kopogtatásra: »Jöjj be, Uram Jézus, hogy veled vacsorázzak, és te énvelem«, akkor a mennyei vendég belép. Amikor az isteni személy nálad lakik, békességed és nyugalmad van.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, A hitetlen házastárs iránt tanúsított magatartás c. fej.)

4 Milyen tanácsot ad az apostol a hajadonoknak, egyedülállóknak, házasságban élőknek és özvegyeknek? Mivel erősítette, bátorította az egyedül élőket?

1Kor 7,8-9 ■ „A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is. Ha azonban nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint égni.”

1Kor 7,25-28 ■ „A hajadonokról ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma

folytán hitelt érdemel. Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló megpróbáltatások miatt, hogy jó az embernek úgy maradnia, amint van. Feleséghez vagy kötve? Ne akarj elválni! Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget! De ha megnősülsz, nem vétkezel, és ha férjhez megy a hajadon, nem vétkezik.”

Vö. Mt 19,10 ■ „Vannak egyedül maradtak..., akik a mennyek országáért maradtak egyedül.”

.....

.....

Ne gondoljuk, hogy Pál apostol ebben a szakaszban valamiféle „házasságellenes” nézeteket fejtene ki. Valójában józan érvekkel próbálja bátorítani, vigasztalni azokat, akik valami oknál fogva egyedül maradtak, illetve az egyedüllétet választották. Soroljuk fel, hogy a 32–34. versig terjedő igeszakaszban, milyen „előnyeit” említi az apostol az egyedüllétnek, a házasságban élőkkel szemben. Hogyan próbálja ezt megerősíteni az „idők jelei”, illetve saját élettapasztalata alapján is?

5 Milyen példák alapján szól az apostol arról, hogy az evangélium terjesztéséhez szükséges anyagi háttérrel a hívő gyülekezetnek kell biztosítania? Miért nem élt az apostol Korinthusban azzal, hogy a gyülekezet adományai fedezzék a megélhetését?

1Kor 9,7–14 ■ „Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyáj tejéből?... Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökör száját. Az ökrökre van-e gondja Istennek, nem miértünk mondja-e általános érvénnyel?... Ha mi

nektek a lelkieket vetettük, nagy dolog-e, ha testi javaitokat aratjuk?... Nem tudjátok-e, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.”

1Kor 9,12-19 ■ „De mi nem élünk e szabadsággal, hanem mindent eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé... De én ezek közül eggyel sem éltem..., hogy prédikálásommal ingyenessé tegyem Krisztus evangéliumát, hogy ne használjam ki ama szabadságomat az evangélium hirdetésénél. Mert én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgáljává tettem, hogy a többséget megnyerjem.”

Vö. Ap. csel 20,33-34 ■ „Senkinek ezüstjét, aranyát, ruháját nem kívántam. Sőt tudjátok, hogy a magam szükségleteiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak.”

.....

.....

.....

Az apostolok és az evangélium hírnökei teljes életüket erre a munkára szentelik, Isten szolgálatát végzik, így kenyérkereső foglalkozásra nem marad idejük. Ezért helyes, ha a tizedből és az adományokból kapják a juttatást, amely önmaguk és családjuk fenntartásához szükséges (vö. 4Móz 18,21-24; Mal 3,10; Mt 23,23).

„Isten szándéka az volt, hogy népe, Izráel, a világosság hordozója legyen a föld minden lakójának... Kiváltságuk volt ennek az istentiszteletnek fenntartása, mely az iránta való hűségük és szeretetük kifejezése is egyben. Isten elrendelte, hogy a földön a fény és az igazság elterjesztése azok-

nak erőfeszítéseitől, áldozataitól függjön, akik a mennyei ajándékok részesei... Izráel idejében a tized és az önkéntes áldozat az istentisztelet fenntartására volt szükséges. És vajon Isten népe ma kevesebbet adjon? A krisztusi alapelv az, hogy Istennek szánt áldozataink az elnyert világossággal és kiváltsággal arányban legyenek... Tanítványait a Megváltó eme szavakkal küldte ki: »...ingyen vettétek, ingyen adjátok!« (Mt 10,8) Ha Isten népe önkéntes adományokkal gazdagon támogatná az Ő ügyét... azzal dicsőítené Istent, és sok lelket nyerne meg Krisztusnak.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A tized és az áldozatok c. fej.)

„Mint az örömuzenet szolgálójának, Pálnak joga lett volna, hogy anyagiakat kérjen azoktól, akikért fáradozott. De bár mindenki szolgálja lett, mégis keze munkájával tartotta el magát, hogy senki se vádolhassa önzéssel. Nem kapott fizetést munkájáért, noha mint az örömuzenet hirdetőjét megillette volna...” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 181. o.)

Az apostol Korinthusiaknak írt II. leveléből kitűnik, hogy még így is megvádolták őt ellenségei anyagiassággal (2Kor 12,17–18). Jól érzekelte, hogy a gyülekezet nem érett lelkileg arra, hogy elfogadja adományaikat a maga létfenntartására. Ezért önfenntartó misszionáriusként végezte közöttük szolgálatát.

Ma is helye van az önfenntartó szolgálatnak, adott körülmények között és egyesek részéről. Ugyanakkor megerősíti az Ige (1Kor 9. fej.), hogy helyes a teljes idejüket és minden erejüket Isten szolgálatára szentelő prédikátorokat mentesíteni a létfenntartás gondjától, és az evangéliumhirdetésre szánt adományokból biztosítani megélhetésüket.

„Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva... Istennek mégsem az a terve [az evangélium minden munkására vonatkozóan], hogy ideje nagy

részét világi foglalkozással kényszerüljön eltölteni. Isten önfeláldozó szolgálója, aki fáradhatatlanul hirdeti és tanítja az Igét, súlyos terhet hordoz szívében. Munkáját nem órák szerint mérik. Bére nem befolyásolja munkáját, kötelességét nem hagyja el kedvezőtlen feltételek esetén sem. Megbízását a mennyből kapta, és onnan várja jutalmát, miután a rábízott munkát elvégezte. Isten terve, hogy az ilyen munkások a fölösleges gondoktól mentesüljenek...” (Ellen G. White: *Az apostolok története, Munka nehéz körülmények között* c. fejelet)

6 Milyen hasonlattal biztatja az apostol a korinthusi hívőket odaszánt, céltudatos Krisztus-követésre?

1Kor 9,24–27 ■ „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek! Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben maga túrtető [önuralmat gyakorol], azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra, úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos, hanem megsanyargatom testemet, és szolgálává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.”

.....

.....

A 9. fejezet 20–22. versében (amelyre nem tért ki tanulmányunk részletesen) az apostol arról szól, hogy miképpen tette ő magát mindenkinek szolgáljává. Hogyan közeledett teljes együttérzéssel, megértéssel, mind a zsidókhoz, mind a pogányokhoz, mind az erőtlenekhez, hogy minden „módon megtartson némeleyeket” (22. vers). Hasonlóan együttérző, mindenkit megértő,

mindenki szükségletéhez igazodó magatartást vár Isten szolgálótól ma is, az utolsó kegyelmi üzenet hirdetése során.

„A versenyfutók minden élvezettől tartózkodtak, szigorú és állandó fegyelem által edzették izmuk erejét és állóképességét, hogy amikor a verseny napja eljön, erejüket a legkeményebb próbára tehesék. Mennyivel fontosabb, hogy a keresztény, akinek örök élete forog kockán, étvágyát és szenvedélyét a józan ész és Isten akarata alá rendelje... Miután ez megtörtént, tegyen erőfeszítést a győzelemért... Pál végül rámutat a verseny győztese által elnyert romlandó babérkoszorú és a romolhatatlan dicsőség koronája közötti nagy különbségre...

Az egykori sportversenyek résztvevői – bár alávették magukat az önmehtagadás követelményeinek, és óriási önfelegyelmet gyakoroltak – nem lehettek biztosak győzelmükben. Csak egyvalaki kaphatta meg a vágyott babérkoszorút. A keresztény harcában ilyen nincs... A verseny nem a fűgék és az erősek csatája. A leggyengébb szent éppúgy elveheti az örök élet dicső koronáját, mint a legerősebb. Mindenki győzhet, aki az isteni kegyelem által összhangba hozza életét Krisztus akaratával...

Az apostol önmagát a versenyben részt vevő emberhez hasonlítja... Egyetlen célt tartott szem előtt, amelyet komolyan igyekezett elérni, hogy »Krisztusba vetett hit által legyen igazsága Istennél a hit alapján«. Figyelmét állandóan a kitűzött célra irányította, amit Isten törvénye iránti engedelmesség által igyekezett elérni. Szavait, szokásait, szenvedélyeit, mindent Isten lelkének uralma alá helyezett.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabb rendű életre c. fejelet)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Megállni a kísértésekben
– A botránkoztatás elkerülése
– Illő megjelenés az istentiszteleten
– Az úrvacsorai istentisztelet
rendje és jelentősége

(1Kor 10–11. fej.)

I Mire emlékezteti Pál apostol a gyülekezet tagjait? Milyen tanulságokat von le Izráel egyiptomi kivonulása és pusztai vándorlása történetéből? Mivel bátorítja a hívőket az őket környékező kísértésekkel kapcsolatban?

1Kor 10,1–13 ■ „Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át. Mindnyájan Mózésre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben. Mindnyájan egy lelki eledelt ettek, és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket. E kőszikla pedig Krisztus volt... Mindezek példaképpen estek rajtuk, megíratok pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék! Nem egyéb, hanem emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni [megpróbáltatni], mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel [megpróbáltatással] együtt a kimekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

.....

.....

Az apostol a gyülekezet figyelmét azokra a tapasztalatokra és kiváltásokra irányítja, amelyekben Izráel részesült a kivonulás időszakában. Hogy e történeteket közelebb hozza hozzájuk, Isten csodálatos vezetését és a tengeren való átkelést a keresztséghez, a mannahullást és a sziklából fakadó vizet az úrvacsora szent jegyeihez hasonlítja. Sajnos e csodálatos tapasztalatok sem tudták hitre és istenfélelemre nevelni a népet. Pál ezután Izráel bűneire és azok súlyos következményeire emlékeztetve óv a gonosz dolgok kívánásától, bálványimádástól, paráznaságtól, Krisztus kísértésétől és a zúgolódástól (6–10. versek).

Mindezek fontos példák, amelyek a figyelmeztetés és tanítás céljával írtak meg, hogy a „lelki Izráel” ne kövessen el hasonló hibákat. Gondoljuk át ennek alapján, mennyire ismerjük az Ószövetség történeteit és azok ránk vonatkozó tanulságait! Ha elhanyagoljuk a szent történelem tanulmányozását, nagyobb lesz az elesés veszélye.

Kiemelkedik a szakaszból a 13. vers, amelynek főbb gondolatai a következők:

- világunkra jellemzők a kísértések, ezekre mindig számítani kell,
- Isten azonban korlátozza Sátán tevékenységét,
- ezért nem érhet bennünket nagyobb kísértés (illetve próbatétel) annál, mint amit el tudunk viselni,
- Isten a kísértésből (a próbatételből) való szabadulás útját is megmutatja.

Mit is jelent a kísértés? A Biblia-versben szereplő *peiraszmosz* szó jelentése: *kísértés, próba, próbára tevés, nehézség*. Amikor Sátán kísért bennünket, a csábítás vagy a megtévesztés eszközeivel „tesz próbára”, így igyekszik befolyásolni a rosszra (vö. Jak 1,13–15). Ha pedig ezt nem tudja elérni, akkor nehézségeket,

szenvedéseket idéz elő az életünkben (lásd Jób példáját). Mi viszont Istent tesszük próbára, „kísértjük” Őt, amikor követelőzünk vagy zúgolódunk ellene (lásd pl. 4Móz 11,4; 21,5–6), vagy amikor szántszándékkal olyan veszélynek tesszük ki magunkat, amelyben nem védhet meg bennünket (lásd Jézus választát Sátánnak: Mt 4,5–7; Lk 4,9–12).

„Ne engedjük, hogy a jövő a súlyos problémáival és nyugtalanító kilátástalanságával elcsüggessze szívünket, remegővé tegye térdünket, kezünket pedig erőtlenné! »Fogja meg erősségemet – mondja a mindenható Isten –, kössön békét velem, békét kössön velem.« (Ésa 27,5) Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyottak vagyunk is, együttérző Barátunk van.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, A test és a lélek kölcsönhatása* c. fejj.)

2 Mitől óvja különösképpen az apostol a gyülekezet tagjait? Milyen érvekkkel támasztja alá figyelmeztetését?

1Kor 10,14–22 ■ „Azért, szerettem, kerüljétek a bálványimádást! Mint okosakhoz szólok, ítéljétek meg ti, amit mondok. A hálaadás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk? A kenyér, amelyet megszegeünk, nem Krisztus testével való közösségünk? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk. Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! Akik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-e közösségben az oltárral? Mit mondok tehát? Hogy

a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt hogy amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei. Avagy haragra ingereljük az Urat? Avagy erősebbek vagyunk nála?”

.....

.....

Ismerve a városban uralkodó helyzetet, Pál tudta, hogy a bálványimádás az egyik legnagyobb kísértés a gyülekezet tagjai számára. Az ókorban a bálványimádás számtalan formája ismert volt, Korinthus azonban különösképpen is kitűnt ebben, különleges földrajzi helyzeténél és gazdagságánál fogva. A városban gyakran tartott bálványáldozati lakomák állandó veszélyt jelenthettek a hitben még fiatal gyülekezeti tagok számára, mivel ezek látogatása általános szokás volt. Indokolt volt tehát, hogy Pál külön foglalkozzon e kérdéssel.

Pál „okosoknak” nevezi őket, akik képesek helyesen megítélni érveit. Az apostol a pohár és a kenyér említésével (16. vers) bevezeti az úrvacsora témáját, amire majd a 11. fejezet második felében tér ki részletesen. Már itt emlékezteti őket: míg az úrvacsorai istentisztelet Krisztussal és egymással is összekapcsol, a bálványáldozati lakomákon való részvétel akaratlanul is az ördögökkel hozza őket közösségbe. Bár a bálványistenek nem valószínűságos istenek, az azokkal való bármilyen kapcsolat veszélyt, „ajtónyitást” jelenthet a démoni világ előtt. Rámutat kettős magatartásuk visszásságára is, mert amit tesznek, az nem más, mint az Úr „ingerlése”.

Érdemes ezek fényében megvizsgálni a saját életünket: vannak-e, akár csak rejtett formában is, bálványok az életünkben, és nem élünk-e a korinthusiakhoz hasonló „kettős életet”? Gondol-

kozzunk el, mi minden képezheti az „ördög asztalát” életünkben? Mit tehetünk az ebből az állapotból való szabadulás érdekében? Vigyázunk-e eléggé, hogy minden ördögi befolyást elkerüljünk hétköznapi életünkben?

„Az apostolnak a korinthusi gyülekezethez intézett szavai vonatkoznak valamennyi korszakra, de különösen napjainknak szólnak. A bálványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek betöltését. Krisztus megvallása, avagy az igazság ismerete senkit sem tesz kereszténnyé. Az a vallás, amely pusztán csak a szemet, a fület és az ízlést gyönyörködteti, azaz jóváhagyja az önszeretetet, nem Krisztus vallása.” (Ellen G. White: *Az apostolok története, Felhívás magasabb rendű életre* c. fej.)

3 Milyen álláspontot képvisel az apostol az ún. bálványáldozati húсок fogyasztását illetően? Mit jelent „mindent Isten dicsőségére cselekedni”?

1Kor 10,23–11,1 ■ „Minden szabad nekem, de nem minden használ, minden szabad nekem, de nem minden épít. Senki ne keresse, ami az övé, hanem ki-ki azt, ami a másé. Mindent, amit a mézárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt. Mert az Úré a föld és annak teljessége. Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közül,* és el akartok menni, mindent, amit elétek hoznak, megegyetek, semmit sem tudako-

* A szövegösszefüggés arra utal, hogy ez a meghívás egy családi háznál tartott vendéglátásra vonatkozik, nem pedig áldozatbemutatáshoz kapcsolódó, pogány templomban tartott ünnepségre. Ez utóbbi alkalmakon való részvételt Pál már korábban határozottan megtiltotta a korinthusiaknak.

zódván a lelkiismeret miatt. De ha valaki ezt mondja nektek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg amiatt, aki megjelentette, és a lelkiismeretért, mert az Úré a föld és annak teljessége. De nem a tulajdon lelkiismeretet értem, hanem a másikat. Mert miért kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete? Ha pedig én hálaadás-sal veszek részt, miért káromoltatom azért, amiért én hála-t adok? Azért akár esztek, akár isztok, akármit csele-kesztek, mindent Isten dicsőségére műveljete. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se Isten gyülekezetét. Miképpen én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak. Legyetek az én követőim, mint én is Krisztusé.”

.....

.....

.....

Pál visszatér a 8. fejezetben már tárgyalt bálványáldozati hú-sok témájához, részben megismételve érveit, részben új szem-pontokkal egészítve ki azokat. A bálványoknak feláldozott állat-ok húsa más élelmiszerekkel együtt a városi piacra került, ahol ezeket bárki megvehetette. Régészeti feltárások tanúskodnak ar-ról, hogy az ókori görög–római piacokon a hússzékeknél rend-szerint ott volt valamilyen bálványistennek a szobra, és a keres-kedelmi célból levágott állatokat formailag is valamely istenség-nek áldozták. Ezek fogyasztásának a kérdéséről a korábban tar-tott jeruzsálemi zsinat rendelkezett: a keresztények „tartózkod-janak a bálványoknak áldozott dolgoktól (Ap csel 15,29). Pál azon az alapon írja a korinthusiaknak, hogy mindent, amit a mészárszékből árusítanak, megvehetnek, amit már a 8. fejezet-ben kifejtett. Mivel a bálványistenek nem léteznek a valóságban,

a nekik áldozott hús nem létesíthet velük közösséget (lásd 1Kor 8,4–6). Fontos megjegyezni még, hogy a bálványoknak általában a mózesi törvények szerint is fogyasztható, tehát tiszta és ép állatokat áldoztak, továbbá az ókori világban a húsfogyasztás nem volt mindennapos. Különleges ételnek számított. Ne hasonlítsuk tehát a szövegben említett húsfogyasztást napjaink „húst hússal evő” gyakorlatához!

Pál fő alapelve a botránkoztatás elkerülése. A keresztény ember mindenkor szabad, nem kényszer alatt, hanem belső meggyőződésből cselekszik. Ugyanakkor e szabadság gyakorlásában tekintettel kell lenni másokra is. Pál szerint mindig ezt a kérdést kell feltenni: „Mi használ, mi épít?” Azt javasolja, hogy ha a vendéglátás alkalmával egy ételről kiderül, hogy az bálványoknak lett felajánlva, inkább ne fogyasszanak belőle, ha egyesek lelkiismerete sérülhet ezáltal.

Leckét ad itt számunkra az apostol keresztény tapintatból és gyengédségből. Figyelünk-e arra, hogy magtartásunkban ne legyen semmi olyan, ami szükségtelen botránkozást okozhat? Milyen lenne, ha mi is állandóan arra törekednénk, hogy „mindenkinek mindenné legyünk”? Mennyi nézeteltérést, vizzályt, vitát lehetne megelőzni ily módon!

„Pál arra kérte a testvéreket, kérdezzék meg önmagukat, milyen benyomást tesznek szavaik és cselekedeteik másokra. Ne tegyenek semmit – bármily ártatlan legyen is –, ami a bálványimádás helyeslésének látszatát kelthetné, avagy sértethetné azok érzelmeit, akik még gyengék a hitben.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabb rendű életre c. feje.)

1Kor 8,12-ben „erőtlen lelkiismeretű” gyülekezeti tagokról szól az apostol, akiknek a gondolkodása nem világos elvekhez, belső meggyőződéshez igazodik, hanem könnyen sodródnak rossz irányba, másokat követve. Ellen G. White gyenge hitűnek nevezi a fenti idézetben az erőtlen lelkiismeretűeket.

A 31. vers szerint a keresztény életben nincsenek apróságok vagy jelentéktelen dolgok: minden – így az evés, ivás, annak módja is – megdicsőítheti (vagy meg is szégyenítheti) Istent. Kövessük tehát ezekben dolgokban is Isten akaratát. Ez a Biblia-vers önmagában (a szövegösszefüggéstől függetlenül) is megáll, és ráirányítja figyelmünket az adventhívóknak adott egészségügyi reform jelentőségére.

4 Mire figyelmezteti a gyülekezet nőtagjait az apostol? Milyen tanulságokkal szolgálhat ez számunkra?

1Kor 11,2–16 ■ „Dicsérlek pedig titeket, atyámfiai..., hogy amiképpen meghagytam nektek, rendeléseimet megtartjátok. Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak feje Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfi, Krisztusnak feje pedig az Isten. Minden férfi, aki befedett fővel imádkozik, avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. Minden asszony pedig, aki befedetlen fővel imádkozik, avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét... Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincs, sem az Isten gyülekezetének.”

.....

.....

.....

A levélben a 11,2-től kezdve Pál áttér az istentiszteleti rend kérdésére. Először azzal a területtel foglalkozik, ahol a legkirívóbb problémák jelentkeztek, ez pedig a keresztény nők viselkedésének a kérdése volt. Történelmi forrásokból tudjuk, hogy Korinthust laza erkölcsök jellemezték, aminek része volt a szabados, kihívó női viselkedés is. Ennek lehetett az egyik megnyil-

vánulása, hogy egyes nők, szakítva a kor szokásaival, befedetlen fővel jelentek meg az istentiszteleti alkalmakon, botránkozást okozva e magatartásukkal.

„A zsidó kultúrák meglehetősen egységesen előírják a nők számára a fátyol viselését nyilvános helyen... A klasszikus Görögországban a fátylat a házas vagy házasságra érett nők viselték... Egy görög esküvő ábrázolásain a menyasszony felemeli fátylát a férje előtt... A szobrok egyértelművé teszik, hogy a görög-római fátyol a fejre húzott ruhadarab... volt, nem szabad a modern arab és iszlám fátyolra gondolni, amely az arc nagy részét és a fejet is eltakarja. A római vallásban a férfiak és a nők egyaránt fátyolba burkolóztak áldozat bemutatásakor. (A zsidó szokás, hogy a férfiak befedik a fejüket imádkozás és a törvény tanulmányozása közben, későbbi, mint az újszövetségi idők.)” (Everett Ferguson: *A kereszténység bölcsője*, 97. o.)

Ez a szakasz az Újszövetség nehezen értelmezhető részletei közé tartozik. Pál érvelése szokatlannak tűnhet a férfiak és a nők egyenjogúságát valló kultúrában. Vegyük figyelembe a következőket: 1. Pál hangsúlyozza azt is, hogy a férfi-nő viszonyt illetően Krisztus és az Atya kapcsolata legyen a legfőbb példa. 2. Érdekes, hogy bár megfeddi a botránkozást okozó asszonyok kihívó viselkedését, ezzel együtt helyesnek tartja a nők istentiszteleten végzett szolgálatát (imádkozását és prófétálását). 3. Rámutat a férfi és az asszony szoros összetartozására, arra, hogy mindketten ugyanúgy Isten teremtményei.

Egyes keresztény közösségek e szakasz alapján kötelezik a nőket fejük befedésre az istentiszteleteken. Nem a korabeli szokás érvényes azonban ma, mert a szokások és azok jelentése koronként változik. Az elv érvényes mindenkor, vagyis az a kíváncsi, hogy a legillendőbb öltözetben jelenjünk meg az istentiszteleten. A 10. versben Pál az angyalokra is hivatkozik, hogy miattuk is csak fedett fővel jelenjenek meg a nők az istentiszteleten. Arra utal ezzel, hogy Isten angyalai láthatatlanul részt vesznek a nyilvános istentiszteleteken, és a kihívó öltözet vagy viselkedés

előttük is sérelmes. Feltűnő viszont, hogy más gyülekezeteknek nem adott Pál ilyen rendelkezést. Valószínűbb, hogy mindez egy helyi problémára adott válasz volt az apostol részéről, amelyből helytelen minden helyre és korra vonatkozó szabályt alkotni.

Fontos mondanivalója a 16. versnek, hogy Krisztus gyülekezetében ne legyen versengés, vetélkedés, egyenjogúsági harc férfiak és nők között. Mindenki töltsse be a maga teremtésbeli adottságainak megfelelő helyet, tudatosítva, hogy emellett egyenértékűek és egyenrangúak Isten szemében mint Isten teremtményei, Krisztus megváltottai és az örök élet örökösei.

Ezzel együtt e szakasz igen értékes tanulságokat tartalmaz az istentiszteleten való megjelenést illetően. Ezek közül a legfontosabbak: a tiszta, rendezett öltözködés szükségessége; a férfihoz és nőhöz illő hajviselet; a harsány vagy kihívó viselkedés kerülése; minden olyan dolognak a mellőzése, ami botránkozást okoz.

Ezek alapján gondoljuk át: van-e, amin változtatnunk kell saját istentiszteleti gyakorlatunkat illetően? Követjük-e mindenben a jó ízlés íratlan szabályait?

5 Milyen észrevételt fogalmaz meg az apostol az összejöveteleikre nézve? Mi okozott megoszlást a gyülekezetben? Milyen utasításokat ad Pál az úrvacsora rendjével kapcsolatban?

1Kor 11,17–26 ■ „Ezt pedig tudtotokra adván, nem dicsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek, és valami részben hiszem is. Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek. Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés. Mert ki-ki az ő saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és némely éhezik, némely pedig dózsöl. Hát nin-

csenek-e házaitok az evésre és ivásra? Avagy Isten gyülekezetét vetitek-e meg, és azokat szégyenítitek-e meg, akiknek nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek-e titeket ebben? Nem dicsérlek. Mert én az Úrtól vettem, amit nektek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálákat adván, megtörte és ezt mondta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiértetek megtöretik;* ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentum az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljövend.”

.....

.....

.....

Pál súlyos kritikát fogalmaz meg a gyülekezettel szemben, amikor károsnak nevezte összejöveteleiket. Értesült ugyanis a gyülekezetben kialakult szakadásokról. Ezek egyetlen „hasznát” abban látja, hogy „nyilvánvalóvá lesz”, ki a „kipróbált”, azaz Istenhez hű keresztyén. A megosztás, mint kiderül, az úrvacsora előtt szokásszerűen tartott szeretetvendégség (agapé) gyakorlásának eltorzulásából fakadt. A közös étkezéseket, amelyek eredetileg a szeretet és testvériség gyakorlásának alkalmi voltak, egyre inkább áthatotta az önzés, az egymástól való elkülönülés lelkiülete. Ezt tetézte, hogy a tehetősebbek mértéktelen evésbe-ivásba merülve „dőzsölni” kezdtek. Pálnak emlékeztetnie kellett

* Az eredeti szövegben nem szerepel a *megtöretik* kifejezés.

a gyülekezetet a szertartás eredeti rendjére és céljára. E szerint az ún. szent jegyek magunkhoz vételének és elfogyasztásának a célja: Jézus haláláról való megemlékezés. A megtört kenyér jelentése: ahogy az ember a fizikai életét Istentől kapja, ugyanúgy a bűnbánó bűnös Jézustól, az élet kenyerétől nyer lelki életet (Jn 6,35). A pohár Isten velünk kötött szövetségére emlékeztet, amelyet Jézus a saját vérével megpecsételt meg.

„A keresztények messze távolodtak az egyszerű, őszinte hittől és egyetértéstől. Összejöttek ugyan istentiszteletre, de szívük elidegenedett egymástól. Megrontották az úrvacsora valódi jelentését, nagyrészt a bálványimádó lakomákról véve példát. Összejöttek ugyan megemlékezni Krisztus szenvedéséről és haláláról, de dőzsölésre és önző élvezetekre fordították... A görögök nyilvános vallásos lakomáit rendezték így, s a hamis tanítók tanácsaira hallgatva a keresztények követték a pogányok példáját. A hamis tanítók azzal kezdték, hogy nem bűn részt venni a bálványimádó lakomákon, végül pedig hasonló szokásokat vezettek be a keresztény gyülekezetekbe.” (Ellen G. White 1Kor 11. fejezetéhez főzött magyarázata, *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 7/A köt.)

„Mennyire igazak Krisztus szavai lelki életünkre vonatkozóan: »Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak.« (Jn 6,54) A Golgota keresztnél értünk kiöntött élet elfogadásával élhetünk csak szent életet. Ezt az életet pedig Jézus igéjének befogadása által kapjuk meg, ha azokat a dolgokat cselekedjük, amelyeket Ő megparancsolt. Ezáltal eggyé válunk Ővele. »Aki eszi az én testemet – mondja Jézus –, és issza az én véretem, az énbenem lakozik, és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.« (Jn 6,56–57) A szent úrvacsorára ez az írás különleges értelemben vonatkozik. Amikor

Urunk nagy áldozatáról hittel elmélkedünk, lelkünk Krisztus lelki életéhez válik hasonlóvá. A lélek erőt merít minden úrvacsorából. Az istentisztelet olyan élő kapcsolatot teremt, amely összeköti a hívőt Krisztussal, és ezáltal összeköti őt az Atyával is. Bizonyos értelemben kapcsolatot teremt Isten és a tőle függő emberi lények között.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Az én emlékezetemre” c. fejelet)

6 Mi a következménye a „méltatlanul” vett úrvacsorának? Milyen gyakorlati tanácsokat ad még az apostol?

1Kor 11,27–34 ■ „Aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úr testét. Ezért van tiköztetek sok erőtlenség és betegség, és alusznak sokan. Mert ha helyesen ítélnénk magunkat, nem esnénk ítélet alá. De amikor ítéltetünk, az Úrtól tanítottunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok. Ha pedig valaki éhez, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljetelek egybe. A többire nézve majd ha hozzátok megyek, rendelkezem.”

.....

.....

.....

Mindezek után Pál a jobbítás szándékával, figyelmeztet: a nem megfelelő módon, méltatlanul zajló úrvacsora áldás helyett átokká válik, mivel az Jézus áldozatát becsúsztatja meg. Megrázó

Pál megfogalmazása, hogy „ítéletet ehetünk és ihatunk magunknak”. Ez nem azt jelenti, hogy Isten valamilyen büntetéssel azonnal lesújtana. Arra utal, hogy hatástalan úrvacsora nincs: a szív megtisztul vagy megkeményedik. Akik kellő lelki előkészület és lelki részvétel nélkül, formálisan veszik az úrvacsorát, vagy pedig meg nem bánt bűnökre „ráúrvacsoráznak”, azok szíve megkeményedik az Istentől való elidegenedésben és a szeretetlenségben. Ezt az ítéletet veszik magukra. Ezért aki az úrvacsorai asztalhoz járul, készüljön erre kellő alázattal, önvizsgálattal és bűnbánattal. A 30. vers komoly figyelmeztetés: az úrvacsora méltatlan vétele lelki meggyengülést idéz elő.

Vajon mindig komolyan felkészülünk-e az úrvacsorára, alapos önvizsgálatot tartva? Megteszünk-e minden tőlünk telhetőt, hogy ne „ítéletet együnk és igyunk” magunknak? Van-e javítanivalónk saját gyakorlatunkon?

„Az alapos önvizsgálat nagyon szükséges, Isten Igéjének világossága mellett feltéve a kérdéseket: »Vajon milyen a szívem állapota, jó-e, vagy romlott? Megújultam-e Krisztusban, vagy pedig szívem még mindig érzéki, s csak külsőleg hordok más ruhát?«

Lélekben emelkedj fel Isten trónja elé, és vizsgáld meg a mennyei világosság fényénél, van-e benned titkos bűn, vétetek, van-e még szívednek bálványa, melyet nem hagytál el? Imádkozz, de úgy, mint még soha, hogy Sátán csalásai ne tévesszenek meg, ne légy figyelmetlen, hiú, és ne csak azért tégy eleget vallási kötelességeidnek, mert a lelkiismeretedet akarod megnyugtatni.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, A bűn csalárdsága c. fej.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

A lelki ajándékok különbözősége és rendeltetése – A szeretet himnusza

(1Kor 12–13. fej.)

Ez a két fejezet nem csupán alapvető igazságokat foglal össze, hanem bemutatja azt a bölcsességet és tapintatot is, ahogyan Pál apostol kezelte a gyülekezet eltévelyedéseit. Az eddigiek során láthattuk, hogy a korinthusiak milyen jellegű problémákkal küzdöttek, amelyek gyökere az önzés volt. Pál nem csupán helyreigazított, hanem megmutatta a követendő irányt. Világossá tette, mi a „kiváltképpen való út” minden hívő ember számára.

I Mit hangsúlyoz Pál apostol mindenekelőtt a különböző lelki ajándékokkal kapcsolatban? Miért ajándékok ezek, és kitől származnak? Kinek köszönhető az összes képesség vagy készség?

1Kor 12,1–11 ■ „A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiaink, hogy tudatlanok legyetek... A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatva [az ajándékokat] mindenkinek külön-külön, amint akarja.”

.....

.....

Megfigyelhetjük ebben a néhány mondatban, hogy az apostol mind a különbözősége, mind az egységre hangsúlyt fektet. Ezzel megalapozza mondanivalóját, miszerint mindannyiunknak ugyanaz az Isten az Urunk, nincs értelme a versengésnek, az egymáshoz hasonlításnak, ami az egyik fő probléma volt a gyülekezet életében. (Lásd az első fejezetben: „Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én Kéfásé, én meg Krisztusé”, ezzel mintegy „beárzva” a lelki ajándékokat.) Számunkra is elgondolkodtató és önvizsgálatra készítő tanítás: mennyire válogatunk még az igehirdetők között is, illetve a testvéri közösségben mennyire értékeljük egymás képességeit, különböző szolgálatait! Ugyanakkor nagyon lényeges, hogy bármilyen fontos és eredményes szolgálata van is valakinek, ez nem az ő érdeme, hiszen mindenki úgy kapta, ajándékként Istentől. Nem is mi emberek döntjük el, hogy milyen lelki ajándékot szeretnénk, mert az Úr jobban ismer bennünket és a szükségleteket is, ezért Őrá kell bízunk, hogy azt és úgy adja, „amint akarja”.

„Amikor az emberek teljesen az Úrnak szentelik magukat, akkor Ő felhasználja őket, hogy előrevigyék munkáját a földön. De nem szabad megfélelkezni arról, hogy minden eredményért Istent illeti a tisztelet, mert minden képesség és erő tőle származó ajándék.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek elő reátok”,* 261 o.)

2 Milyen célból ad Isten a Lélek által különböző ajándékokat, képességeket? Hogyan egészítik ki ezek egymást?

1Kor 12,7–10 ■ „Mindenkinek azonban haszonra adatik a Lélek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcsesség beszéde adatik a Lélek által, a másoknak pedig tudomány beszéde ugyanazon Lélek szerint, egynek hit ugyanazon Lélek által, másnak pedig gyógyítás ajándékai ugyancsak

a Lélek által. Némelyiknek csodatévő erők munkái, némelyiknek meg profétálás, némelyiknek meg lelkek megítélése, ismét másoknak nyelvek nemei, másnak pedig nyelvek magyarázása [fordítása, tolmácsolása].”

.....

.....

A Szentírásban több felsorolást és utalást találunk a lelki ajándékok fajtáira nézve. Ezek a bibliai részletek némileg eltérnek egymástól, különböző talentumokat neveznek meg, nem a teljesség igényével közölt felsorolásoknak kell tehát tekintenünk őket. Ezeken kívül is lehet sok olyan képesség, amit Isten szolgálatra ajándékoz nekünk, pl. zenei tehetség, kez ügyesség, szervezőkészség.

Mindezek ajándékok ugyan, de nem arra kaptuk, hogy saját önző céljainkra használjuk. Pál apostol megfogalmazása szerint: „haszonra adatik” a Lélek ajándéka, mások javára kell tehát fordítanunk. Másik levelében a következőképpen fogalmazza meg, miért adatnak a lelki ajándékok: „A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére.” (Eféz 4,11–12) Ugyanakkor ránk is visszahat a másokért végzett szolgálat: munkálja a lelki növekedésünket, gyarapítja képességeinket, és örömmel tölt el bennünket.

„A Krisztus kegyelmében való növekedésnek egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy segítsük azokat, akik támogatásunkra szorulnak. Gyakorlat adja az erőt, tevékenység az élet első feltétele. Azok, akik a Krisztusban való életet úgy élik, hogy elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de Krisztusért mit sem tesznek, azok megkísérlik az ingyenélést munka nélkül. A semmittevés, mind a lelki, mind az anyagi világban, elerőtlenedést és

végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik a tagjait mozgatni, csakhamar annyira elerőtlenedik, hogy nem képes azokat használni. Hasonlóan az a keresztyén, aki nem akarja Istentől nyert erőit felhasználni, nemcsak nem növekedhet Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. feje.)

3 Milyen könnyen érthető hasonlattal világítja meg az apostol, hogy minden egyes tagnak megvan a helye és szerepe a hívők közösségében? Hogyan juthatnak egymással összhangra a különböző adottságú hívők?

1Kor 12,12–27 ■ „Amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy testet [alkotnak], azonképpen Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattunk meg. Most pedig Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta...

Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: nincs rád szükségem, vagy a fej a lábaknak: nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek, hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Ahogyan különböző funkciója van a testrészeinknek, mégis egy cél érdekében, egymással összhangban működnek, a hívő közösségben is ez a követendő minta. Az apostol külön kiemeli, hogy a legjelentéktelenebbnek tűnő testrész is nélkülözhetetlen, és ez nagyon fontos a gyülekezeti életben is. Az apostolok cselekedeteiben találunk egy beszámolót arról, hogy Joppében meghalt egy nőtestvér, akinek a hiánya fájdalmas volt a gyülekezet számára, pedig nem tett nagy csodákat, csupán ruhákat varrt a rászorulóknak. Sokszor az ilyen „csendes csodák” hatása felmérhetetlen, és Isten is nagyra értékeli az alázatos szolgálatot – erről tanúskodik az, hogy végül az Úr visszaadta Tábita életét Péter apostol által (Ap csel 9,36–42).

„Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk... Mennyei Atyánk nem igényel sem többet, sem kevesebbet, mint amennyinek elvégzéséhez képességet adott. Nem helyez szolgáira elhordozhatatlan terheket. »Ő tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk.« (Zsolt 103,14) Mindazt, amit igényel tőlünk, az Ő erejével meg is tudjuk cselekedni.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. feje.)

„Nem biztos, hogy a naponta halálos veszedelmekkel találkozó misszionáriust méltatják első helyen a mennyben. Az a keresztyén, aki magánéletében is keresztyén, aki bizonyosságot tesz keresztyénységéről naponkénti önmegtartóztatásával, szándékai őszinteségével, gondolatai tisztaságával, a bosszúságok közötti szelídségével, hitével és kegyességével, a kis dolgokban való megbízhatóságával, aki családi életében Krisztus jellemét képviseli, Isten szemében még a világszerte ismert misszionáriusnál és mártírnál is becsebbebb lehet.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Jutalom c. feje.)

Ebben a hasonlatban a gyülekezet Krisztus teste, tehát Ő a fej, aki irányít minden tagot. Amennyiben ez maradéktalanul megvalósul, a különböző adottságú hívők egymással is összhangba kerülnek, kiegészítik és támogatják egymást, és nem versengenek és ítélkeznek. Erre kell tehát törekednünk, hogy mindig Krisztusra figyeljünk, tőle várjunk útmutatást, és támogassuk egymást is abban, hogy mindenki megtalálja a maga helyét és szolgálati lehetőségeit.

4 Mi a legértékesebb ajándék, amely nélkül minden képesség és meghozott áldozat is elveszíti értelmét?

1Kor 13,1-3 ■ „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Ha jövődőt tudok is mondani, ha minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs énbennem, semmi vagyok. Ha vagyonomat mind felételem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs énbennem, semmi hasznom abból.”

.....

.....

A szeretet himnuszának nevezett részben költői megfogalmazású leírását találjuk annak, milyen az Istentől származó szeretet, az *agapé*. Ez a görög kifejezés megkülönbözteti az isteni szeretetet az emberi szeretettől (a *filadelfiától*), és azt hangsúlyozza, hogy az ember önmagától képtelen az *agapészeretetre*, de befogadhatjuk és gyakorolhatjuk mégis, ha „Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk” (Rm 5,5).

Beszélhet valaki rendkívül hatásosan, akár elragadtatott „angyali nyelveken” (a korinthusiak úgy érveltek, hogy az általuk gyakorolt érthetetlen nyelveken szólás angyalok nyelve), ha mögötte nincs valódi szeretet, az csupán haszontalan zajkeltés.

A nagyra tartott tudományos vagy teológiai ismeretek értékéről szólva szintén megállapítja az apostol, hogy mennyire haszontalan önmagában. Érdekes megállapítás a következő rövid idézet egy brit író könyvéből, amelyben a genetikai kísérletek veszélyére hívja fel a figyelmet: „A tudás a szeretet iránytűje nélkül mérgező és gyilkos.” (Gordon Rattray Taylor: *Biológiai pokolgép*, Bp., 1973, 238. o.) Tehát nem csupán értéktelen, hanem sokszor kifejezetten káros is lehet a tudomány, ha rossz célra használják, mint pl. az atomenergiát, vagy a műholdas rendszert háborús, pusztító eszközök létrehozására.

Azután arról szól az apostol, hogy még a hegyeket mozgató, csodatevő hit is értéktelen Isten szemében, ha nem mások javát szolgálja, hanem emberi dicsőséget szerez. Sőt még ha ténylegesen nagy áldozatot hoz is valaki másokért, elosztogathatja a teljes vagyónát, vagy mártírhalált hal szeretet nélkül, ez nem teszi őt alkalmassá a mennyre. Tehát Isten nem a tetteink nagyságát értékeli, hanem az indítékaink szerint ítél meg bennünket.

Az igazi kereszténységet nem külsőséges teljesítmények, hanem a szív belső indítékából származó önzetlen tettek jellemzik. A valódi szeretet nem egy érzés csupán, hanem döntés és jellemvonás, amely egyedül Krisztus követéséből és a vele való napi kapcsolatból meríthető.

5 Melyek az „agapé” szeretet legfőbb megnyilvánulásai?

1Kor 13,4-7 ■ „A szeretet hosszútűrő, kegyes [jóságos]; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fualkodik fel. Nem cselekszik éktelenül [nem tapintatlan],

nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

.....

.....

.....

A hosszútűrés Isten egyik legfőbb jellemvonása, és ez a bűnös ember számára felmérhetetlen értékű, hiszen oly sokszor teszszük próbára az Ő irántunk való szeretetét hűtlenségünkkel, bukdácsolásainkkal, kételkedéseinkkel. Erre akar bennünket is megtanítani: ha Ő türelmes irántunk, akkor mi is hordozzuk béketűréssel embertársaink hibáit, irántunk való hálátlanságát vagy bántásait. Isten büngyűlölő, ugyanakkor szereti és szánja a bűnös embert.

Az önző emberi természet képtelen a tiszta, mennyei elveket követni. Különösen nehéz számunkra a gonosz, bántó tetteket türelemmel elhordozni, harag és bosszúvágy nélkül, szánó szeretettel viszonyulni az ellenünk vétkezőkhöz. Csak egyetlen módon lehetséges: ha az a Krisztus él bennünk, „aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre” (1Pt 2,22–23).

„Az élet külső illemszabályainak leggondosabb ápolása sem elég arra, hogy kizárjon minden ingerlékenységet, éles bírálatot és illetlen beszédet. Az igazi kifinomultság addig sohasem fog megnyilvánulni, amíg az énünket tekintik a legfőbb célnak. A szívben szeretetnek kell lakoznia. Az igaz keresztény a Krisztus iránti mélységes szeretetéből meríti tettei indítékait, ennek gyökeréből sarjad a testvérei iránti

önzetlen érdeklődése... Az összes dolog közül, ami után az emberek vágyódnak, amit ápolnak és művelnek, semmi sem olyan értékes Isten szemében, mint a tiszta szív, a hálával és békével átítatott természet.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Az előzékenység és a kedvesség c. fejelet.)

6 Hogyan fogalmazza meg Pál apostol azt, hogy az értékesnek tartott képességek és lelki ajándékok közül melyik az igazán maradandó?

1Kor 13,8–13 ■ „A szeretet soha el nem fogy, de legyenek bár jóvendőmondások, eltöröltetnek, vagy akár nyelvek, megszűnnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik. Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás, de amikor eljön a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek, minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem. Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”

.....

.....

.....

Amikor valaki az élettől búcsúzik, akkor szokott átértékelődni számára addigi életének fontossági sorrendje. Általában nem az addig elért teljesítményeit, anyagi javait, földi értékeket tartja

fontosnak, hanem az esetlegesen elmulasztott emberi gesztusokat, a szeretet megnyilvánulásait hiányolja. Jó lenne, ha már most ennek tudatában élnénk a mindennapjainkat, mind a világban, mind a gyülekezetben a helyes értékrendet követnénk: nem a képességek vagy a cselekedetek milyensége, hanem a mögöttük lévő indíték tisztasága lenne a legfontosabb.

„A tűzben megpróbált arany a szeretet által munkálkodó hit. Csak ez a hit hozhat minket összhangba Istennel. Szorgalmas munkával, de szeretet – krisztusi szeretet – nélkül nem lehetünk a mennyei család tagjai.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A pünkösdi nyelvadománytól eltérő nyelveken szólás Korinthusban – Milyen megfontolásokat ajánl az apostol ezzel kapcsolatban, és hogyan rendelkezik?

(1Kor 14. fej.)

Fontos ennek a fejezetnek a gondos tanulmányozása és megértése. A 20. század elejétől megjelent karizmatikus keresztény irányzatok ugyanis a korinthusi jelenséghez hasonló nyelveken szólást gyakorolnak. Sok őszinte, Istent kereső kerül kapcsolatba ezekkel a mozgalmakkal. Felkészültnek kell lennünk, hogy segíteni tudjunk nekik a szóban forgó fejezet valódi értelmének feltárásával. Ez a bibliai rész a fő hivatkozási alap ugyanis köreikben az apostoli kor nyelveken szólásának felelevenítésére, ahogy ők mondják. Egy protestáns lelkész találó megállapítása szerint: „Az apostolok ígét hirdettek érthető nyelven, a karizmatikus hívők imádkoznak érthetetlen nyelven. A kettő nem ugyanaz.”

I Milyen összefüggés van az első korinthusi levél 12–13. fejezete és a 14. fejezet között?

1Kor 12,1–30 ■ „A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek... A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek... Mindenkinek azonban haszonra adatik a Lélek kijelentése... Avagy mindnyájan szólnak-e nyelveken?

1Kor 13,1 ■ „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szók is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom...”

1Kor 14,1 ■ „Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok!”

.....

.....

.....

Pál apostol értesült arról, hogy azok között a problémák között, amelyek távozása után a korinthusi gyülekezetben felmerültek, eligazításra van szükség egy sajátos nyelveken szólás ügyében is. Előveszi ezért az apostol ezt a kérdést is, de mielőtt konkrétan szólna róla, előkészíti a témát azoknak az alapelveknek a lefektetésével, amelyeket a 12. és 13. fejezetből idéztünk. A 12. fejezet első verse mindjárt arra utal, hogy azért jelenhetett meg Korinthusban a pünkösdi nyelvadománytól eltérő nyelveken szólás, mert „tudatlanok a lelki ajándékok felől”. Ezért azzal alapozza meg további mondanivalóját az apostol, hogy alapvető tanítást ad nekik a lelki ajándékokról. Leszögezi, hogy nem mindenkinek ugyanaz a lelki ajándék adatik. Ennek megfelelően a nyelveken szólás sem adatik mindenkinek. Továbbá a lelki ajándékok mindig valamilyen valós szükségletet töltenek be. Az apostoloknak is azért adatott természetfeletti módon a más nyelveken szólás képessége, mert ennek híján nem tudták volna teljesíteni a Jézustól kapott nagy misszióparancsot (Mt 28,19).

Amikor Pál említi „az angyalok nyelvén” szólást a 13. fejezet elején, már utal a korinthusi jelenségre. Ők ugyanis azt hitték, hogy olyan lelki ajándékot kaptak, amely az angyalok nyelvén szólásra képesíti őket. Kijelenti az apostol, hogy még ha igaz is lenne ez, semmi értéket sem képviselne, mivel eközben pártoskodás, paráznaság, világi hatóság előtti pereskedés stb. nyilván-

nul meg gyülekezetükben. Ez ugyanis nyilvánvalóan tanúskodik arról, hogy hiányzik belőlük a szeretet, ami a legfontosabb. Már is sejteti velük, hogy nem lehet hiteles az a lelki ajándék, amellyel dicsekszenek, hiszen az üdvösséghez legszükségesebb, a szeretet, kirívóan hiányzik közösségükből.

Amikor aztán rátér a konkrét témára, az első kijelentése az, hogy inkább a prófétálás lelki ajándékát kívánják elnyerni. Ez lenne valóban hasznos számukra és mások számára, szemben azzal a nyelveken szólással, amely köztük most megnyilatkozik. A *prófétálás* szót tágabb értelemben használja itt az apostol, nem a különleges prófétai szolgálatra való elhívás értelmében. Erre vonatkozóan 4Móz 12,6 ad meghatározást. A prófétálás az Isten beszédéről, az evangéliumról való értelmes bizonyoságtételt jelenti itt. Ez minden hívő kiváltsága és megbízatása.

2 Milyen bölcs pedagógiával igyekszik rávezetni az apostol a korinthusiakat a jelenség helyes megítélésére?

1Kor 14,20–36 ■ „Atyámfiaim, ne legyetek gyermekek az értelemben, hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, az értelemben pedig érettek legyetek... Avagy tőletek származott Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el?”

.....

.....

A korinthusi hívők közül sokakból hiányzott az érett, józan, felnőtt gondolkodás, szinte gyerekszinten voltak e tekintetben – erre utal az apostol fenti kijelentésével. E tanulmányfüzet bevezetésében olvashattunk arról, hogy milyen összetételű volt a lakosság e nagy kikötővárosban, Korinthusban, és milyen hajszolt, anyagi javak megszerzésére irányuló életmód volt itt jellemző. Következtethetünk ebből arra, hogy a negatív külső körülmények a gyüle-

kezet tagjaira is hatottak. Ehhez szabottan alkalmaz az apostol bölcs pedagógiát. Türelmesen, lépésről lépésre haladva igyekszik világossá tenni, hogy miben, hol tévelyedett el a korinthusi hívők egy része. Nem jelenti ki azonnal, kategorikusan, hogy hamis lelki ajándék az, amivel dicsekszenek, noha úgy látják, hogy más keresztény közösségeknél gazdagabbak lelki ajándékokban. Ahelyett, hogy mindjárt kimondaná az ítéletet a közöttük megnyilatkozó jelenségről, beidézi, hogy miként vélekednek ők, majd mellé teszi a helyes álláspontot, anélkül, hogy állításukat cáfolná. Így akarja vezetni őket, hogy maguk is rájöjjenek: tévútra léptek sajátos nyelveken szólásukkal, aminek lelkendezve örülnek, valójában az ellenség csapdájába estek.

„Az apostol határozott és hatásos módon igyekezett helyreigazítani a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, melyek a korinthusi gyülekezetben jelen voltak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabbrendű életre c. fej.)

3 Hogyan érvényesíti ezt a pedagógiát az apostol a téma tárgyalásának első szakaszában? Mi az az egy pont, ami-re mindenekelőtt ráirányítja a figyelmet, hogy innen kiindulva további megvilágosodáshoz segítse őket?

1Kor 14,2–11 ■ „Aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem Istennek, mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat. Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. Aki nyelveken szól, magát építi, de aki prófétál, a gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok, mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, kivéve, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.

Ha már most, atyámfiái, hozzátok megyek és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha kijelentésben vagy ismeretben, prófétálásban vagy tanításban nem szólok hozzátok? Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár citera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mi módon ismerjük meg, amit fuvoláznak vagy citeráznak? Mert ha a trombita bizonytalanul zeng, kicsoda készül a harcra? Azonképpen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mi módon értik meg, amit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. Példa mutatja: oly sokféle szólás van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen. Hogyha azért nem tudom a szó értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem.”

.....

.....

.....

Megtudjuk, hogy a korinthusi nyelveken szólók azt hitték, ők „Istennek beszélnek lélekben titkos dolgokat”, oly nyelven, amelyet ők maguk nem értenek. Nem száll vitába az apostol ezzel az állításukkal, ehelyett arra összpontosít, hogy az érthetetlen nyelvnek nincs sem értelme, sem jogosultsága, Isten nem ad ilyen lelki adományt. Kérdéssorral próbálja rávezetni őket erre. Amikor ezt írja: „szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken”, akkor az apostoli korban megnyilatkozó valódi nyelvadományra utal. Ennek segítségével „prófétálás”, azaz igehirdetés történt érthető nyelven, olyan embereknek, akik az igehirdetőhöz képest más nyelvet beszéltek. Azt is leszögezi, hogy a felülről jövő nyelvadomány érthető, értelmes beszédet eredményez, amit le lehet fordítani, meg lehet magyarázni. Az érthetetlen nyelv, amit a beszélő sem ért és lefordítani sem lehet, semmi-re nem jó, tehát nem hiteles lelki ajándék, nem Istentől való.

4 Mi jellemzi az Istennek tetsző imádkozást és éneklést? Milyen megállapítással zárja az apostol a téma fejtegetésének következő szakaszát?

1Kor 14,12–19 ■ „Azonképpen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen. Hogy van hát? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, énekelek lélekkel, de énekelek értelemmel is.

Mert ha te lélekkel mondasz áldást, az ott levő avatatlan miképpen fog a te hálaadásodra áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? Mert jóllehet te szépen mondasz áldást, más nem épül abból. Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindegyikötöknél inkább tudok nyelveken szólni, de a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólni értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, semmint tízezer szót nyelveken.”

Amikor az apostol azt írja: „aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza”, megint arra akarja rávezetni őket, hogy az érthetetlen nyelv, ami le sem fordítható, haszontalan, nem Istentől való. A nyelveken szóló korinthusiak úgy értelmezték, hogy amikor érthetetlen nyelven imádkoznak, akkor „lelkük könyörög”, nem baj, ha eközben értelmük gyümölcstelen. „Hogy van hát?” bevezetéssel mondja ki az apostol, hogy milyen a helyes imádkozás és éneklés: „Imádkozom lélekkel és értelemmel, énekelek lélekkel és értelemmel.”

A korinthusiak azt hitték, hogy ők „szépen mondanak áldást” a különleges, számunkra érthetetlen nyelven. Az apostol türel-

mesen érvel velük, anélkül, hogy cáfolná ezt a tévhitet. A logikus végkövetkeztetést ismét a „Hogy van hát?” bevezetéssel mondja ki az apostol. Amikor azt írja nekik, hogy ő „mindegyiküknél inkább tud nyelveken szólni”, a valódi apostoli nyelvadományra utal. Pál valószínűleg eleve tudott néhány nyelven beszélni, amit a Szentlélek adománya tovább bővített, és ezen felül a minél alkalmasabb, kifejezőbb nyelvhasználatban is segítette őt. Ezzel a kijelentésével juttatja kifejezésre – közvetett módon, de világosan –, hogy teljességgel hiteltelennek tartja a korinthusi nyelveken szólást: „inkább akar öt szót szólni értelemmel a gyülekezetben, semmint tízezer szót nyelveken”.

„Egyedül a Szentlélek teremthet egészséges lelkesedést... Kerekedjék, akárcsak egyszer is, az ösztönszerűség és az érzelem a higgadt ítélőképesség fölé..., a sebesség felfokozódhat... Egyszer sem szabad megtörténnie, hogy az érzés az értelem fölé kerekedjék... Veszélyes, ahogyan némelyek a Szentlélek befogadásáról vélekednek. Úgy gondolják, egy érzelmi villanás vagy elragadtatottság a Szentlélek jelenlétének bizonyítéka. A lelkesültség mámora az, amit keresnek. Nem szabad azt a gondolatot ébresztetni emberekben, hogy az érzelmi alapú vallás lenne a tiszta vallás... Sátán nem mellőz egyetlen olyan ajtót sem, amelyet tárva-nyitva hagynak előtte. Olyan üzeneteket fog hangoztatni, melyekben keveri az igazságot a hamissággal, hogy ezáltal lelkeket vezessen félre.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 16–21. o.)

5 Milyen summás megállapítással nyitja meg az apostol érvelésének következő szakaszát?

1Kor 14,22–25 ■ „A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. Azért, ha az egész gyüle-

kezet egybegyülekeznek, és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenve az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök? De ha mindnyájan prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy avatatlan, ő mindezek által megfeddettik, megítéltetik. Ily módon szíve titkai nyilvánvalóvá lesznek, és ő arcra borulva imádja Istent, hirdetve, hogy bizonynal Isten lakik bennetek.”

.....

.....

.....

Újabb alapelvet szögez le az apostol, amikor kijelenti, hogy a felülről való, hiteles nyelveken szólás a hitetleneknek adatott jelül (lásd Ap csel 2,6–11). A korinthusi nyelveken szólók viszont úgy értelmezték, hogy az érthetetlen nyelven való megszólalás a hívőknek adott jel, arról tanúskodik, hogy a Szentlélek kiáradt rájuk. Határozottan kijelenti az apostol, hogy a nyelveken szólás nem a hívőknek adott bizonyosság, hanem jel a hiten kívülieknek, az üzenet Istentől való voltát illetően.

Ezután rámutat az apostol arra, milyen hatással lesz egy kívüllálóra, aki bemegy istentiszteletükre, és ott hallja őket egyszerre beszélni érthetetlen nyelven. Következtetni lehet ebből arra, hogy a korinthusiak egyszerre imádkoztak, mindenki a maga érthetetlen nyelvén, csakúgy, mint egy mai nyelveken szóló karizmatikus összejövetelen. Az apostol „őrjöngésnek” minősíti az ilyenfajta istentiszteletet.

„Az 1844-et követő csalódás időszakában a fanatizmus különböző formákban ütötte fel a fejét... Elmentem összejöveteleikre, amelyen zajos és zavarodott túlfűtöttség uralkodott. Nem lehetett megkülönböztetni a hárfát a trombitától, néhányan látszólag látomást kaptak, és a földre estek.

Mások ugráltak, táncoltak és imádkoztak. Azt állították, hogy testük megtisztult, és elkészültek az elváltozásra... Az Úr nevében bizonysgot tettem és közreadtam Isten feddéseit a megnyilvánulásaikat illetően. E mozgalmak képviselői közül némelyek ráébredtek a csalásra, és gondolkodásuk helyrebillent...

A Szentlélek soha nem jelenik meg tébolyszerű zsvajban. Inkább soha ne került volna zene az istentiszteletbe, mint hogy úgy alkalmazzák a hangszereket, ahogyan azt bemutatva nekem az Úr tábor-összejöveteleink jövőjére vonatkozóan. A korunknak szóló igazságnak semmi ilyenre nincs szüksége a lelkek megnyeréséhez. A zajok tébolya megbénítja a józan észet, és megakadályozza azt az áldást, amit az összejövetel helyes levezetése egyébként jelenthetne. Sátáni erők keverednek a lármával és a zűrzavarral, és ezt nevezik a Szentlélek munkájának!... Nem szabad bátorítani az ilyenfajta istentiszteletet... Sátán igyekszik rátenni a maga pecsétjét arra a munkára, amit Isten tisztán szeretne továbbvinni. A Szentléleknek semmi köze a zűrzavarhoz és a hangzavarhoz... Sátán munkálkodik... Kígyóméreghez hasonlóvá teszi a zene hatását.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 33–37. o.*)

6 Milyen szabályok érvényesítése felől rendelkezik ezután az apostol?

1Kor 14,26–40 ■ „Hogy van hát, atyámfiak? Amikor egybeültök, mindegyikötöknek van zsolttára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után, és egy magyarázza meg. Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezeten. Magának szóljon és Istennek. A próféták pedig ket-

ten vagy hárman beszéljenek, és a többiek ítéljék meg. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen, és a prófétalelkek engednek a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavar, hanem a békesség Istene, miként a szentek minden gyülekezetében...

Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket nektek írok, az Úr rendeletei azok. Aki pedig tudatlan, legyen tudatlan. Azért, atyámfiai, törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. Mindenek ékesen és jó renddel legyenek!”

.....

.....

.....

Talán meglepődünk, hogy mindezek után az apostol nem tiltja meg a nyelveken szólás további gyakorlását a gyülekezetben. Mégis ezt teszi azonban, de nem direkt, hanem közvetett módon. Továbbra is bölcs pedagógiát alkalmaz ugyanis, mivelhogy a gyülekezetben megosztást okozott ez a jelenség. Egyesek túlfűtött lelkesedéssel gyakorolták a nyelveken szólást, mások viszont legszívesebben egyszerűen betiltották volna. Ezenkívül létezett ebben a korban valódi nyelvadomány is, és arra is figyelni kellett, hogy a hitelest viszont ne vessék el.

Az apostol ezúttal is „Hogy van hát?” formulával vezeti be végkövetkeztetését arra vonatkozóan, hogy miként kezeljék a szóban forgó jelenséget a gyülekezetben. Azáltal, hogy kijelenti, hogy a nyelveken szólók csakis egymás után szólhatnak, és egy alkalommal csakis hárman, továbbá csakis abban az esetben lehet idegen nyelven szólani, ha azt le lehet fordítani és van tol-

mács. Ezekkel a szabályokkal direkt tiltás nélkül is kiiktatja az érthetetlen nyelven szólást és az egyszerre érthetetlen nyelven imádkozás zűrzavarát. Külön meghagyja azoknak, akik ellenzik ezt a gyakorlatot, hogy ők se tiltsák direkt módon, mert lehetnek őszinte megtért lelkek is a megtévedtek között, akik az említett szabályok bevezetése nyomán úgyis kiszabadulnak a tévelygés fogságából. A közvetlen, azonnali tiltás viszont megütöztetheti őket, és még élesebb megoszlást, meghasonlást támasztana a gyülekezetben.

Nem idéztük a fejezetből a 34–35. verset, amely megtiltja az asszonyoknak, hogy nyilvánosan szóljanak a gyülekezetben. Ezt a tiltást ugyanis a korabeli társadalmi illem magyarázza, nem pedig örök érvényű rendelkezés. A Timótheushoz írt I. levélben is találkozunk hasonló útbaigazítással (2,11–12), mert nemcsak a zsidók környezetében, hanem általában az ókori társadalomban sem volt elfogadott a nők nyilvános szereplése. Úgy tűnik, hogy a korinthusi lelkesültség hatására egyes ottani asszonyok forradalmi módon akarták megtörni ezt a társadalmi konvenciót. Isten viszont azt az utat követi, hogy a helyes elvek fokozatosan, belülről változtassák meg a gondolkodást, és annak nyomán a gyakorlatot is. (Hasonló volt a helyzet a rabszolgatartással és a többnejűséggel kapcsolatban is, amely az akkori ókori társadalomban általánosan elfogadott volt.) Emellett több levelében is leszögezi az apostol az elvet: „Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28) „Mindazonáltal sem a férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban.” (1Kor 11,11) Emellett Pál apostol megbecsüléssel emleget női gyülekezeti munkásokat úgy, mint például Fébét, Priscillát (Rm 16,1–4.6).

Végezetül határozottan kijelenti az apostol, hogy azok a szabályok, amelyeket írt nekik, hogy ezeket tartsák be az istentiszteleteken, nem a maga elgondolásai, hanem „az Úr rendeletei” (27. vers). Beszédese azok a kifejezések, amelyeket gondolatso-

ra végén használ: „ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta vagy lelki ajándék részese..., aki pedig tudatlan, legyen tudatlan”. Kiténik ebből ismét egyrészt az, hogy az apostol nem tartja valódi, hiteles lelki ajándéknak a korinthusi nyelveken szólást, továbbá az is, hogy lesznek, akik megmaradnak téves eszméik és gyakorlatuk mellett. Az utóbbiakat Pál apostol tudatlannak mondja, olyan tudatlanoknak, akiket nem lehet segíteni. Ha azonban az istentiszteleten nem lehet helye az érthetetlen nyelven szólásnak és egyszerre imádkozásnak, akkor ez a téves irányzat fokozatosan elsorvad, eltűnik.

„Az Úr azt akarja, hogy szolgálatát rend és fegyelem, nem pedig túlfűtöttség és zavar jellemezze. Most még nem tudjuk leírni pontosan, hogy a jövőben milyen események fognak bekövetkezni... Azt azonban tudjuk, hogy olyan időket élünk, amikor vigyáznunk és imádkoznunk kell, mert közel van az Úr napja. Sátán toborozza erőit, és nekünk körültekintőnek, higgadtnak kell lennünk... A túlfűtöttség nem kedvez a kegyelemben való növekedésnek, sem a tisztaságnak és a lélek megszentelődésének... Amikor a hívők úgy hirdetik az igazságot, ahogyan az Jézusban van, akkor szent, értelmes nyugalmat tanúsítanak, nem a zűrzavar uralkodik.” *(Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 35. o.)*

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

Krisztus feltámadása és a halottak feltámadása – Záró biztatások

(1Kor 15–16. fej.)

I Kiknek jelent meg Jézus a feltámadása után, kik tanúsokdtak a feltámadás tényéről? Milyen – már akkor létező – hamis tanítást cáfolt Jézus feltámadása?

1Kor 15,3–13 ■ „Azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és hogy eltemettetett, és hogy feltámadott a harmadik napon az Írások szerint. Továbbá megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek, azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, akik közül a legtöbben mindmáig élnek, némelyek azonban el is aludtak, azután megjelent Jakabnak, azután mind az apostoloknak, legutoljára pedig mindenek között, mint egy méltatlannak, nekem is megjelent. Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Isten egyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Isten velem való kegyelme. Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadt, mi módon mondják némelyek köztetek, hogy nincs halottak feltámadása? Mert ha nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.”

Jézus feltámadása után sokaknak megjelent, akik bizonyosságot tettek a feltámadás tényéről. Ezenkívül Jézus halálakor sok elhunyt szent sírja megnyílt, és Jézus feltámadása után sokaknak bizonyosságot tettek.

„Akiket előszólított sírjuktól, bementek a városba, és sokaknak megjelentek feltámasztott állapotukban s tanúskodtak, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból, és ők is vele együtt támadtak fel.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 131. o.)

Pál apostol a feltámadt Üdvözítővel nem találkozott a feltámadása után, mint azok, akiket említ a fejezet elején, de évekkel később már a mennybe ment Jézussal találkozott. Viszont ez nem csak egyszer történt. Már a megtérésekor a damaszkuszi úton kijelentette Jézus neki, hogy „kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg neked, hogy téged szolgává és bizonyossággá rendeljelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok neked jelenni” (Ap csel 26,16). A Jézussal való többszöri találkozásáról tanúskodnak a galatabelieknek és a korinthusiaknak írott levelében megfogalmazottak is. „Tudtotokra adom pedig, atyámfiai, hogy az az evangélium, melyet én hirdetem, nem ember szerint való. Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem Jézus Krisztus kijelentése által.” (Gal 1,11–12) „Én az Úrtól vettem, amit nektek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultatott, vette a kenyeret...” (1Kor 11,23) Valószínű, hogy amikor „elragadtatott a harmadik égig”, akkor is találkozott és beszélt Jézussal. Tehát Pál hitelesen tesz bizonyosságot a feltámadt Üdvözítőről, és a feltámadás jelentőségéről, hiszen mindezt maga Jézus jelentette ki neki, Ő tanította erre.

A feltámadás tagadása már az apostol idejében jelen volt a gyülekezetben, bár csak „némelyek” esetében, napjainkban azonban sokan tartják lehetetlennek. Nagyon logikusan és egyszerűen érvel Pascal: „Milyen meggondolásból állítják, hogy nem támadhatunk fel? Mi nehezebb, megszületni vagy feltámadni, az-e, hogy ami sohasem volt, legyen, vagy hogy továbbra is legyen, ami egyszer már volt? Nehezebb-e vajon életre születni, mint az életbe visszatérni? A megszokás miatt az egyiket könnyűnek, a megszokás hiánya miatt a másikat lehetetlennek tartjuk.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 222. töredék)

(További gondolkodásra: Jézus miért nem jelent meg az ellenségeinek, miért csak a benne hívőknek? Nem lett volna jobb, ha az egész zsidó nép, sőt ellenségei is látják a feltámadt Üdvözítőt?)

2 Mi a jelentősége Krisztus feltámadásának, milyen ígéretek nyerünk ezáltal?

1Kor 15,14–23 ■ „Ha pedig Krisztus fel nem támadt, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Ha pedig Krisztus fel nem támadt, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, zsengejük lett azoknak, kik elaludtak. Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. Mert amiképpen Ádamban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor.”

.....

.....

A megváltásról gondolkodva a hangsúlyt sokszor Krisztus halálára helyezzük, ami érthető abban a vonatkozásban, hogy valóban felfoghatatlan az a mérhetetlen szenvedés, áldozat, melyet értünk hozott. Azonban a fenti igék egyértelművé teszik, hogy a Krisztus helyettes áldozati halála által elnyerhető bűnbocsánatot az Ő feltámadása tette bizonyossá. Rm 4,25-ben így fejt ki ezt Pál apostol: „Aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” Jézus magára vette a bűneinket, Ő volt a bűnök hordozója, ezért szenvedte el a bűnért járó súlyos büntetést, ezért kellett meghalnia. Azáltal, hogy az Atya feltámasztotta Őt, nemcsak Jézus saját büntelenségét igazolta, hanem meghirdette a bűnbocsánatot mindazokra a bűnökre, amelyeket Ő magára vett, amelyekért fenéig kiürítette a keserű poharat.

Mit bizonyított tehát Jézus feltámadása? Miért támaszthatta fel az Atya Jézust? Jézus egyetlenegy bűnt sem követett el. Feltámadásának ténye bizonyítja büntelenségét, tökéletes áldozatát. Hiszen, ha egyetlen folt is lett volna életén, akkor a saját bűnéért kellett volna meghalnia, nem lehetett volna helyettes áldozat. Ezenfelül az Atya meghirdette a teljes bűnbocsánatot, a halál törvénye alól való feloldást mindazok számára, akik bánják bűneiket és Jézus helyettes áldozatába vetik reménységüket.

Jézus feltámadása a legnagyobb örömhír.

„Bárcsak felemelkednének a csüggedt fejek, látnák Őt a kisírt szemek, és figyelnének szavaira: »Menjetez gyorsan, és mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halálból.« Ne tekintsetek József új sírjára, amelyet nehéz kővel zártak le, és római pecséttel pecsételtek le! Ne bánkódjatok, »mint a többiek, akiknek nincs reménységük«. Jézus él!... Hálás szívből hangozzék a dicsőítő ének: »Krisztus él!« Él, hogy Szószólónk legyen. Ragadd meg ezt a reménységet, és megtart Téged. Legyen lelked biztos, örök horgonya. Higgy, és meglátod Isten dicsőségét!» (Ellen G. White: *A világ Reménye*, 493. o.)

(További gondolkodásra: Mi volt a zsengekéve bemutatásának ünnepe, mire mutatott előre? Miért Jézus a zsenge, noha már az Ószövetség idején is történt halott támasztás, sőt Mózeset örök életre támasztotta fel az Úr?)

3 Milyen természeti képpel érzékelteti Pál a feltámadást? Milyen testben támadnak fel a megváltottak?

1Kor 15,35-53 ■ „De mondhatná valaki: **Mi módon támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki? Balgatag! Amit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothad. És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikel, hanem pusztá magot, talán búzáét vagy más egyéjét. Isten pedig testet ad annak, amint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatát, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatát is. Azt pedig állítom, atyámfiak, hogy test és vér nem örökölhethi Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára.**”

.....

.....

Csodálatos módon érzékelteti Pál apostol a feltámadást a mag elvetésének hasonlatával. A mag megrothad, új kalász hajt ki belőle, de magában hordja a növény jellegzetességeit. A búzából

nem fog árpa kikelni, sem fordítva. Ezzel a hasonlattal érzékelteti, hogy noha az elhunytaknak teste a halálban elporlad, de személyiségüket Isten megőrzi, és ezt adja vissza az újjáteremtett testben. Ebben a vonatkozásban is nagyon szemléletes, ahogy a Biblia a halált az alváshoz hasonlítja. Azon kívül, hogy az alvás állapotában semmit nem érzékelünk, az alvasából felébredünk, de az alvásban nem változik meg a személyiségünk. Ahogy este lefeküdtünk, ugyanazzal a személyiséggel ébredünk fel reggel.

„A feltámadáskor azonosságunk megmarad, bár nem a sírba alászállt anyagban. Isten csodálatos dolgai titkok az ember előtt. Az ember lelkülete, jelleme visszatér Istenhez, ahol megőrzi. A feltámadáskor minden ember a maga jellemével ébred. Isten a maga jó idején elő fogja hívni a halottakat, újra megadja nekik az élet lehetését, életre parancsolva a száraz csontokat. Ugyanaz az alak fog előjönni, de minden betegségtől, hibától mentesen. Újra fog élni ugyanazokkal az egyéni vonásokkal, úgyhogy a barátai meg fogják ismerni.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 183. o.)

4 Mikor következik be az igazak feltámadása?

1Kor 15,23–52 ■ „Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge Krisztus; azután akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor. Íme titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.”

.....

.....

Jézus mint első zsenge támadt fel, és az Övéi feltámadása egybeesik második eljöveteleivel, úgyszintén az élő igazak átváltozása is romolhatatlan testben.

„Krisztus az ég felhőiben nagy dicsőséggel jön el. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, és megdicsőítse azokat, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait. Krisztus nem feledkezett meg róluk, sem ígérteréről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Amikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, amikor Isten harsonái megszólalnak, »a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk« (1Kor 15,52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten »dicsősége elé állíthat« bennünket »feddhetetlenségben, nagy örömmel.«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fej.)

„A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: »Ébredjetek, ébredjetek, ébredjetek, ti, akik alusztok a porban, és keljete fel!« A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből –, mérhetetlen sokan életre kelnek. A halál tömlöcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától zeng a föld... Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad össze.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Isten népe megszabadul c. fej.)

(További gondolkodásra: Vajon miért mondja Pál a 19. versben, hogy „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”?)

5 Hogyan szól az apostol a halál feletti végső diadalról, amely az első feltámadás és az elváltóság által valósul meg?

1Kor 15,54-57 ■ „Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

1Kor 15,26 ■ „Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.”

.....

.....

.....

A bűn legfájóbb következménye a halál. A zsidókhöz írt levélben Pál apostol Jézus küldetése egyik célját úgy fogalmazza meg, hogy „megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak” (Zsid 2,15). Hatalmas pillanat lesz, amikor a halál hatalma végleg megtörik a megváltottak életében. A megváltás dicső célba érkezésében reménykedett minden hívő ember. Nem csoda, hogy erre az útra a menny összes angyala elkíséri Jézust, tanúi és közreműködői lesznek a nagy eseménynek, amikor „utolsó ellenségként eltöröltetik a halál”.

„Minden megváltott saját életéből érti majd meg az angyalok szolgálatát. Milyen csodálatos élmény lesz az, amikor beszélgetést folytathatnak azzal az angyallal, aki őrzőjük volt korábbi éveiktől kezdve. Aki vigyázott lépéseikre, és befedezte fejüket a veszedelem napján, velük volt a halál árnyékának völgyében, megjelölte nyugvóhelyüket, és aki

először üdvözölte őket a feltámadás hajnalán! Megtudhatják tőle az isteni közbelépés történetét egyéni életükben, és a mennyei együttműködés szerepét az emberiségért végzett minden munkájában.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 305. o.)

„Ó, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség!” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Isten népe megszabadul c. fej.)

6 Milyen fontos biztatásokkal zárja levelét Pál apostol?

IKor 15,58; 16,13–14 ■ „Azért, szeretett atyámfiain, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úr dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban. Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”

.....

.....

Pál apostol a gondolatmenetet szép bátorítással fejezi be. Ezt az *azért* szóval vezeti be. Nagy jelentőségű ez a szó, mert Isten ezzel azt akarja a lelkünkre helyezni, hogy azért legyünk buzgók, állhatatosak a hitben, Istenért való szolgálatban, mert a végcélja az örök élet elnyerése. Nem hiábavaló a munka, az evangélium, a Krisztus áldozatáról (haláláról és feltámadásáról) szóló üzenet bizonyosan meg fogja teremni gyümölcsét.

Biztatást kapunk, hogy legyünk erősek, mozdíthatatlanok, mivel Sátán folyamatosan támad a legkülönbözőbb módokon. Célja, hogy elgyengítsen, kételkedővé tegyen, elcsüggyessen, elkedvetlenítsen, mivel a kitartó, állhatatos munkának gyakran látszó-

lag nincs azonnal látható, nagy eredménye. De ennek ellenében hitben fogadjuk el, hogy a munkánk nem hiábavaló, meg lesz a maga idejében a gyümölcse.

„A világ Megváltójaként Krisztus, aki az irgalmasság követője volt, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, hogy embereket emeljen fel ebből a világból, és mentse meg őket. A sátáni erők állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátoralták el... Tudta, hogy a tanítványai élete is olyan lesz, mint az övé: meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyeket, bár nem látszanak győzelmeknek a földön, de győzelemnek ismernek majd el az örökkévalóságban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a szívetek c. fejelet)

Az örök életben majd mi is a maga teljességében fogjuk meg látni, mi lett az emberekért való fáradozásunk eredménye.

Pál apostol végezetül arra hívja fel figyelmünket, hogy munkánkat minden körülmények között szeretetben végezzük: erre Jézus minden megnyilvánulásában példát adott. A szeretet legyen minden cselekedetünk mozgatórugója. Enélkül hiábavaló a fáradozásunk.

„Bármilyen hangzatos a hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodákat tenni, hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabb rendű életre c. fejelet)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Mi készítette az apostolt arra, hogy első levele után újabb levelet írjon a gyülekezetnek? – Helyes viszonyulás a bűnbánó gyülekezeti tagokhoz

(2Kor 1,1–2,11)

I Mit tudhatunk a levél keletkezési körülményeiről és hátteréről?

2Kor 1,1 ■ „Pál, Jézus Krisztus apostola, Isten akaratából, és Timótheus atyafi Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van...”

.....

.....

.....

Pál apostol három alkalommal járt a Korinthusban lévő gyülekezetben, és két nekik írt levele is benne foglaltatik az újszövetségi iratgyűjteményben. Ezt a két levelet nem csupán a címzett azonossága köti össze. A második levél szorosan összefügg az elsővel. A levél megértéséhez szükséges ismernünk megírásának indokait, azokat a körülményeket, amelyek Pált újabb levél írására készítették.

„Az apostol első látogatása Korinthusban i. sz. 51 körül, a második misszióútja során történt, másfél évig tartózkodott itt

(Ap csel 18,11). Ebben az időben Pál megalapította és megszervezte a gyülekezetet. Folyamatos kapcsolatot ápolt velük, időről időre küldött valakit a gyülekezethez a maga képviselőként, rajtuk keresztül adott és kapott információkat a közösség lelkiállapotáról (2Kor 12,17). Az első írásos kapcsolatot velük 1Kor 5,9 említi. Ez a levél nem maradt fenn.

Harmadik misszióútján – több mint két évnyi efézusi tartózkodást követően – Pál megírta azt a levelet, amit a Korinthusiakhoz írt I. levélként ismerünk (1Kor 16,8). Valószínűleg több hét telt el a Bibliában szereplő két korinthusi levél megírása között.

Az apostol második levele macedóniai tartózkodása alatt keletkezett. Pál eredetileg pünkösdig akart Efézusban maradni, majd Macedónián keresztül Korinthusba utazni (Ap csel 19,21). De hamarabb el kellett hagynia Efézust, mint tervezte. Ez részben talán a Demeter ötvös által ellenük szított népfelkelésnek tudható be, amely majdnem az életébe került (Ap csel 19,24–41). Az efézusi tartózkodása alatt tapasztalt ellenállás nagy megterhelést jelentett Pál számára. Az igazság ellenzőit „fenevadaknak” nevezte (1Kor 15,32), és megjegyezte, hogy „erőn felül szorongatták”, és „élete felől is kétségben volt” (2Kor 1,8). Ilyen körülmények között hagyta el Efézust, hogy elinduljon Macedóniába. Tróás kikötővárosába utazott, ahonnan folytatni kívánta útját. Abban reménykedett, hogy Tróásban sikerül találkoznia a Korinthusból visszatérő Titussal, aki beszámol majd neki arról, hogy miként fogadta a gyülekezet az előző levelét. De Titusz nem érkezett meg a várt időn belül, és Pál, mivel a korinthusi gyülekezetért érzett aggodalom miatt nem talált lelki nyugalmat (2,13), nem maradt tovább a városban, és így nem tudta kihasználni az evangélium hirdetésére itt megnyílt „ajtót”, azaz a kedvező lehetőségeket. Macedóniába tartva aztán találkozott Titusszal Filippiben, és megkönnyebbülten, örömmel hallgatta a jó híreket, amelyeket munkatársa Korinthusból hozott.” (*HNA Biblia-kommentár*, VI. köt., 822. o.)

2 Miért ad hálát az apostol a levele elején? Milyen haszna lehet a szenvedésekben elnyert vigasztalásnak? Az Atya mely tulajdonságait emeli ki Pál az alábbi gondolatokban?

2Kor 1,3-7 ■ „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalmasság atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba [esteket] azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által. Akár nyomorgattatunk – a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért, mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, amelyeket mi is szenvedünk –, akár megvigasztaltatunk, a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért. A mi reménységünk erős felőletek, tudván, hogy amiképpen társaink vagytok a szenvedésben, azonképpen a vigasztalásban is.”

.....

.....

.....

A levél általánosságban is, de konkrét eseteken keresztül is megvilágítja a fizikai-lelki nehézségek, a vigasztalás és a hála kapcsolatát. A szövegben szereplő *nyomorúság* kifejezés eredeti jelentése szerint nemcsak fizikai megpróbáltatásokat, hanem lelki terheket, szorongatást, nehéz helyzeteket, de még a bűn okozta nyomorúságot is magában foglalja. Így sokkal szélesebb képet kapunk arról, hogy milyen „vigasztalások” esetén ébredhet szívből jövő hála az emberben. Akik ezt tapasztalatból ismerik, akik megtalálták a felülről jövő segítséget a saját életükben,

képesek együtt érezni másokkal, akik hasonló körülmények között vannak, és erőt nyernek ahhoz, hogy ugyanazzal a vigasztalással bátorítsanak másokat, amellyel Isten őket kiemelte helyzetükből. Így lehet a szenvedés „hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére”.

Külön jelentősége van annak, hogy Isten meg tud „vigasztalni bennünket minden nyomorúságunkban”. Pál többször visszatér levelében azokra az isteni szabadításokra, amelyeket misszióútjai során átélt, de a levél elején leginkább azért fejezi ki háláját, hogy korábbi levele – amelyet nagy lelki szorongás közepette írt – kedvező fogadtatásra talált a gyülekezet nagyobb részénél.

Gondolkodjunk el azon is, hogy mit jelent „részesedni Krisztus szenvedéseiben”? (Lásd pl. 1Pt 4,13; Fil 3,10; 2Kor 4,10.)

3 Milyen tanulságokat emel ki az apostol a közelmúltban átélt konkrét eset kapcsán?

2Kor 1,8–14 ■ „Nem akarjuk, hogy ne tudjatok, atyámfiaink, a mi nyomorúságunk felől, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterhelte minket, úgy, hogy életünk felől is kétségben voltunk. Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, aki feltámasztja a holtakat. Aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani. Velünk együtt munkálkodván ti is az értünk való könyörgésben, hogy a sokak által nekünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg miértünk. Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonyossága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképpen pedig tiköztetek. Mert nem egyebet írunk nektek, hanem amit olvastok, vagy el is ismertek, sőt re-

mélem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig, amint hogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekvésetek vagyunk, amiképpen ti is nekünk az Úr Jézus napján.”

.....

.....

Az első kérdésnél már említettük a Pál efézusi tartózkodása során kitört lázadást, amely komoly tehertételként nehezedett nem csak az apostolra, de munkatársaira és a helybeli gyülekezet tagjaira is. Ehhez társul Pál aggodalma a korinthusbeli események, valamint az első levelében foglalt tanácsok és rendelkezések fogadtatását illetően. Nem csoda tehát, hogy ezek összeadódása miatt úgy fogalmaz, hogy „életünk felől is kétségben voltunk”. Az apostol további leveleiből is tudhatjuk, hogy legerősebb kifejezéseit inkább lelki gyötrelmeire, mint a fizikai szenvedésekre és veszélyekre alkalmazta. Aki élt már át hasonló lelki nehézségeket, tanúsíthatja, hogy nem túlzás a 8. versben leírt kijelentés.

A szabadulás tapasztalatát átélve mindannyiunk számára fontos tanulságokat fogalmaz meg a 9. verstől kezdően:

– **Nem önmagunkban bízni.** „Minden emberben erős a hajlam a magabízásra, ezt pedig a legnehezebb legyőzni... Isten gyakran megengedi népének, hogy súlyos nehézségeket éljenek át, hogy felismerjék saját gyengeségüket, erőtlenségüket, és megtanuljanak bízni és reménykedni az Ő mindenre elegendő hatalmában. Az ember üdvösségéhez alapvető fontosságú, hogy megtanuljon teljes mértékben Krisztusra támaszkodni... Szükségletünk tudata mindig is feltétele a mennyei ajándékok befogadásának.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt.)

– **Az isteni szabadítás reménysége minden helyzetben.** Lásd a 10. vers gondolatait. „Pál minden bizonnal felismerte, hogy az evangélium szolgálatában az egyik veszélyt biztosan követi a másik. A múltbeli szabadulás bizalmat és bizonyosságot

is adott a jövőt illető várakozásoknál. A keresztyén biztonságerzete az Isten ígéreteibe vetett bizalomból és az átélt személyes tapasztalatokból fakad, amelyekben ezek az ígérek váltak valóra.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt.)

– **Imádság az evangéliumhirdetés munkáját végzőkért és a szorult helyzetben lévőkért.** Imádságaik által a korinthusi hívők munkatársai lehettek Pálnak. Az apostol is tisztában volt a közbenjáró és támogató imádság fontosságával, és hálát is adott ezért. „Pál arra hívja a gyülekezet tagjait, hogy egyesüljenek imában azokért, akiket Isten kijelölt lelki szükségleteik betöltésére. Ezeknek a vezetőknek a helyzete gyakran a legveszélyesebb. Felelőségük nagy, és számos problémával kell megküzdeniük. Lelki és fizikai állapotuk, erejük megóvása a gyülekezetekre is komoly feladatot ró.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt.)

4 Milyen rosszakaratú vád fogalmazódott meg az apostollal szemben Korinthusban?

2Kor 1,15–22 ■ „Ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjeteK kegyelmet, és köztetek átmenni Macedóniába, majd Macedóniából ismét visszatérni hozzátok, és tőletek elkísértetni Júdeába. Hát ezt akarva, vajon könnyelműen cselekedtem-e? Vagy amit akarok, test szerint akarom-e, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. Mert Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én, Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem igen lett őbenne. Mert Isten valamennyi ígérete őbenne [lett] igenné, őbenne [lett] ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk. Aki pedig veletek együtt Krisztusban megerősít és megken minket, Isten az. Aki el is pecsételt minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.”

.....

.....

Az apostol terve és a korinthusiaknak tett ígérete arról szólt, hogy az Efézből Macedóniába tervezett útja során, majd pedig onnan vissza, a Jeruzsálembé vezető útján is meglátogatja a gyülekezetet (15–16. vers). Pál ugyan tájékoztatta őket terve megváltozásáról (1Kor 16,5–6), ellenfelei kihasználták ezt a változást, és tétovázással, könnyelműséggel vádolták meg (17. vers). Nem gondoltak bele abba, hogy terve megváltoztatása az ő javukat szolgálta (2Kor 1,23 és 2,1–4).

Komoly, megfontolásra méltó példát állít elénk Pál. Egyrészt fontos, hogy ígéreteinket a lehetőségek szerint teljesítsük, azokban ne legyen „könnyelműség” (Préd 5,5). Másrészt legalább ennyire fontos, hogy ne ragaszkodjunk eredeti elképzeléseinkhez foggal-körömmel, amikor érezzük, hogy valamilyen oknál fogva azok változtatásra szorulnak. Ezek mögött is meghúzódhat hamis indíték, amikor a saját szavahihetőségünket, a rólunk (esetleg magunkról) alkotott képet kívánjuk védelmezni. Erre az esetre alkalmazza Pál a „test szerinti ragaszkodás” kifejezést. Az idő utólag ebben a konkrét esetben is az apostolt igazolta: szükségük volt arra, hogy időt kapjanak Pál intelmeinek megfontolására és az azok szerinti cselekvésre. Számos ilyen eset fordulhat elő ma is, amit érdemes ilyen szempontok alapján is átgondolni.

Mivel az idézett igeszakaszban található vitahelyzet alapja az ígérek teljesítése és teljesülése, az apostol ezt felhasználva tesz bizonyosságot a 18–20. versekben valódi indítékairól, valamint Isten szándékairól. Pál Krisztus képviselőként hirdette az evangélium üzenetét (1. vers), ugyanaz a Lélek vezette, az ő „igenje” nem volt „nem” a gyülekezet felé. Amiképpen Isten is hűséges, ígéretei bizonyosak, Pál és munkatársai beszéde és ígéretei sem voltak bizonytalanok. Állhatatosságuknak nem emberi, „testi” indíték volt az alapja.

5 Hogyan tesz vallást az apostol valódi lelki indítékairól? Milyen lelkület jellemezte Pált a gyülekezettel és annak állapotával kapcsolatban? Mit tanulhatunk ebből?

2Kor 1,23-2,3-4 ■ „Én pedig Istent hívom biznyságul az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. Nem, hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek, mert hitben álltok. Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal. Mert ha én megszorítalak titeket, ugyan ki az, aki megvidámít engem, hanemha akit én megszorítottok? És azért írtam nektek éppen azt, hogy mikor oda megyek, meg ne szomoríttassam azok miatt, akiknek örülnöm kellene; meg lévén győződve mindegyikötök felől, hogy az én örömöm mindnyájatoké. Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam nektek, sok könnyhullatással, nem azért, hogy megszoríttassatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amellyel kiváltképpen irántatok viseltetem.”

.....

.....

.....

„Terve megváltoztatása az ő érzéseik és a javuk figyelembevételével történt. Ez valami olyasmi volt, amiért jó okuk volt hálásnak lenni. Ha Pál tartotta volna magát eredeti tervéhez, vesszővel kereste volna meg őket (1Kor 4,21). Ez a halasztás tette lehetővé, hogy amikor később Korinthusba érkezett, három hónapot békében és harmóniában töltsön ott anélkül, hogy meg kellett volna hoznia a szigorú fegyelmi intézkedéseket, amelyek egyébként szükségesek lettek volna... A „hogy kíméljelek titeket” (23. vers) megfogalmazást a korinthusiak félreérthették és arra való

kísérletként értékelték, hogy uralkodásra törekszik felettük. Pál nem akarta, hogy bármilyen mentségük maradjon azzal a gondolatukkal összefüggésben, hogy Isten helyébe igyekszik állni velük szemben. Senkinek – még Pál apostolnak – sincs joga hatalmat gyakorolni az emberek lelkiismerete felett. Ezt megtenni az isteni tekintély bitorlását jelentené. Milyen lenyűgöző Pál alázata, ellentétben a későbbi egyházi vezetők arroganciájával, akik az apostolok nevében isteni joghatóságot bitoroltak az emberek lelkiismerete és lelke felett. A mai egyház ügyeinek intézésekor vagy a gyülekezeti tagok tanácsadásakor a vezetőknek mindig óvakodniuk kell attól, hogy a lelkiismeret és Isten közé álljanak. Minden ember közvetlenül Istennek tartozik felelősséggel a saját lelkiismeretéért, ahogyan a tetteiért is.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt.)

„Mindig megalázó, ha rámutatnak az ember hibáira. Senki ne tegye még keserűbbé a felismerést szükségtelen fedéssel. Senkit nem sikerült még soha szemrehányással jobba tenni, de sokakat elriasztottak így a valódi szembenézésről, és arra készítették, hogy megkeményítsék szívüket a Lélek meggyőző munkájával szemben. A gyengéd lelkület, a szelíd, megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőket, és elrejtheti a bűnök sokaságát.

Pál apostol szükségesnek tartotta a rossz megfeddését, de milyen gondosan igyekezett megmutatni, hogy barátja a tévelygőknek! Milyen aggodalommal magyarázta el nekik tette okát! Igyekezett megértetni velük, hogy egyáltalán nem öröm fájdalmat okozni nekik. Bizalmat és együttérzést mutatott azok iránt, akik küzdöttek a győzelemért.

»Sok bánat és szívbéli gyötrellem közepette, sok könnyhullatással írtam nektek – mondta –, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amellyel én kiváltképpen voltam irántatok...” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 166. o.)

6 Hogyan viszonyuljon a gyülekezet a bűnbánó tagokhoz?

2Kor 2,5–11 ■ „Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy ne terheljem, titeket mindnyájotokat. Elég az ilyenek a többség részéről való ilyen megbüntetése. Annnyira, hogy éppen ellenkezőleg, ti inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, hogy valamiképpen a felettébb való bánat meg ne eméssze az ilyen. Azért kérlek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet. Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-e? Akinek pedig megbocsátotok valamit, én is, mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek megbocsátottam, értetek [tettem] Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket Sátán, mert jól ismerjük a szándékait.”

.....

.....

Nem tudható egészen pontosan, hogy ebben a szakaszban Pál arra a személyre gondol-e, akiről, mint erkölcsi vétkezőről 1Kor 5,1 tesz említést, vagy pedig az ellene támadók „hangadójáról” van szó. Az első levélből arra lehet következtetni, hogy az ott említett probléma igen komoly hatással volt a gyülekezetre, főként azért, mert sokan nem látták kellőképpen annak súlyát. Ezért voltak viták köztük a szükséges intézkedések vonatkozásában. A második levélnek ez a szakasza viszont arról tanúskodik, hogy időközben megtették a szükséges lépéseket, amelyek mind a vétkezőre, mind a gyülekezet egészére jó hatással voltak. Többek között ez is oka volt Pál örvendezésének.

„Pálnak a vétkező taggal való bánásmódja dicséretes példát mutat a mai hasonló esetekre. Pál határozottsága és szigorúsága a vétkes férfi iránt – addig, amíg az őszinte bűnbánatra nem jutott

és meg nem tért – szeretetteljes gyengédségnek nyitott teret, miután megbánta bűneit. Pál most arra törekedett, hogy enyhítse a bűnbánó férfi büntudatának és kárhoztatásának terhét, és viszszanyerje testvérei bizalmát. Soha nem említi a férfi nevét, hanem figyelmesen úgy beszél róla, mint *ilyen* (7. vers). A férfi bűneit nem ismétli el szükségtelenül, hogy megbántsa az érzéseit. Nevét csak Isten ismeri. Ez Krisztus lelkülete és módszere az ilyen esetek kezelésében (lásd Jn 8,10–11; lásd továbbá Mt 18,1–35). Mennyire más ez, mint amikor nyilvánosságra hozzák a vétkesek nevét, és ezzel szükségtelen fájdalommal és gyalázzal zúzzák össze őket! Ahol őszinte bűnbánat van, az ügyet le kell zárni, az esetre való további utalás nélkül és teljes szívből el kell fogadni a bűnbocsánatot nyert személyt.” (*HNA Biblia-kommentár*, 6. köt.)

Pál célja – akárcsak Krisztusé – ebben az esetben is a helyreállítás, nem pedig a kárhoztatás volt. Ahogyan a gyülekezeti fegyelmezés sem pusztán emberi döntés, hanem a krisztusi elvek érvényesítése, úgy a visszafogadás sem csak emberi gesztus. Ha a bűnös őszintén megbánta bűneit, Isten már megbocsátott neki, ígérete szerint (Mk 2,7–11). Pál és a gyülekezet szavazata a tagság helyreállításáról ennek az elismerése volt. Sátán céljainak ismerete ebben a szakaszban felhívja a figyelmet arra, hogy a valódi bűnbánat esetében a közösség megbocsátásának is meg kell történnie, ellenkező esetben Sátán számára biztosítanak előnyöket.

„Sátán terveit a gyülekezet tagjai meggondolatlan és félreértelmezett buzgalmukkal, kritikus és ítélkező lelkülettel, az emberek sorsa iránti közönnyel, a kevésbé jelentőségteljes dolgok rideg, merev megítélésével, emellett a törvény fontosabb dolgainak: az igazságosságnak, az irgalmasságnak és a hitnek az elmulasztásával valószínűsíthetjük meg (Mt 23,23).” (*HNA Biblia-kommentár*, 6. kötet)

*Az e heti adomány a médiaosztályt
és az internetes műsorszórás működését támogatja..*

Az apostoli szolgálat védelmezése a méltatlan vádaskodásokkal szemben

(2Kor 2,12–6,10)

1 Milyen győzelemért adott hálát Pál Macedóniában? Milyen ókori gyakorlatra hivatkozott, amikor apostoli szolgálata felelősségét akarta érzékeltetni?

2Kor 2,12–13 ■ „Amikor pedig Troásba mentem Krisztus evangéliuma ügyében, és kapu nyitattott nekem az Úrban, nem volt lelkemnek nyugalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfiát. Ezért elbúcsúzva tőlük, elmentem Macedóniába.

Vö. 2Kor 7,5–7 ■ „Amikor Macedóniába jöttünk, nem volt semmi nyugalma a mi testünknek, sőt mindenképpen nyomorogtunk; kívül harc, belül félelem. De Isten, a megálázottak vigasztalója minket is megvigasztalt Titus megjöttével. Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ti vigasztaltátok meg, hírül hozva nekünk a ti kívánkozásotokat, a ti kesergéseket, a ti hozzám való ragaszkodásotokat; úgyhogy én még jobban örvendeztem.”

2Kor 2,14–17 ■ „Hála pedig Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket Krisztusban, és az ő ismeretének illatát minden helyen megjelenti általunk. Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között. Ezeknek halál illata halálra; amazoknak pedig élet illata életre. És erre ki alkalmas? Mert mi nem

olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják Isten igéjét, hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk Isten előtt Krisztusban.”

.....

.....

.....

Jól érzékeltetik ezek a sorok, hogy Pál mennyire a szíven viselte az általa alapított gyülekezetek tagjainak lelki életét. Valóban „fájdalommal szülte őket, míg egyre inkább kiabrázolódtott bennük Krisztus” (Gal 4,19). A Titus által hozott híreket – amelyek arról szóltak, hogy a korinthusiak elfogadták az apostol intő, kérlelő üzenetét, és nagy változás ment végbe a gondolkodásukban – az apostol nagy diadalnak, lelki győzelemnek értékelte „Krisztusban”, és az is volt.

„Abban az időben szokás volt, hogy a győzelmes háborúból visszatérő vezér foglyok csapatát hozta magával. Ilyen alkalmakra tömjénezőket rendeltek ki, és miközben a sereg győztesen vonult hazafelé, a halálra ítélt foglyok számára ez a jó illat „a halál illata volt a halálra”, arra utalt, hogy közelednek kivégzésük helyéhez. Ellenben olyan foglyok számára, akiknek uraik megkegyelmeztek, és életüket megkímélték, a tömjénfüst, „az élet illata volt az életre”, mivel azt jelezte, hogy szabadulásuk elközelgett.

Pált hite és reménye éltette. Tudatában volt annak, hogy Sátán immár nem győzedelmeskedhet Korinthusban Isten műve fölött, és ezért szívből jövő háláját fejezte ki. Ő és munkatársai úgy óhajtották megünnepelni Krisztus és az igazság ellenségei fölött aratott győzelmüket, hogy megújult buzgalommal terjesztették az Üdvözítő ismeretét. Mint a tömjénillat, úgy áradjon szét a világon az evangé-

lium jó illata. Azoknak, akik Krisztust elfogadják, az üzenet: „élet illata életre”, azoknak pedig, akiknek hitetlenségükben megátalkodnak: „halál illata halálra” (2Kor 2,16).

Amikor Pál ráésmélt e munka lenyűgöző nagyságára, így kiáltott fel: „Erre ki alkalmas?” Ki prédikálhatja Krisztust úgy, hogy ellenségeinek ne legyen elfogadható oka sem a hírnököt, sem üzenetét megvetéssel illetni? Pál azt óhajtott, hogy megértesse a hívőkkel az evangéliumi szolgálat ünnepélyes felelősségét. Csak a hűséges igehirdetés, a tiszta, következetes, valamint a prédikációkkal összhangban álló életmód kedves és elfogadható Isten előtt. Csak ez teszi eredményessé az evangélium szolgálóinak lelkek megmentéséért végzett fáradozásait. Korunk prédikátorai is ezt kiálthatják az apostollal együtt, a mű nagyságának teljes tudatában: „Erre ki alkalmas?” (2Kor 2,16)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az üzenetet elfogadják c. fejelet).

2 Milyen vádra válaszol az apostol a továbbiakban, levelét folytatva? Miért nem volt szüksége ajánlólevelekre újabb munkaterületein? Milyen üzenete van ennek az igeszakasznak számunkra ma is?

2Kor 3,1–3 ■ „Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánlólevelekre hozzátok, avagy töletek? A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szív hústábláira.”

.....

.....

„Mindkét korinthusiakhoz írt levelében Pál védelmezte szolgálátát és hangsúlyozta annak fontosságát – nem azért, hogy önmagát magasztalja, hanem hogy elnyerje a korinthusiak bizalmát üzenete, valamint önmaga mint Isten követe iránt. Köztük végzett prédikálása erővel telített volt (1Kor 2,4; 1Kor 15,1–2). Ő volt a lelki atyjuk (1Kor 4,15) és vezetőjük a lelki dolgokban (1Kor 11,1). Szolgálata a Lélek szolgálata volt, nem a betűé, belső átalakulást eredményezett, nem pedig külső látszatot (2Kor 3,6). Pál ajánlólevele a hirdetett igazság átláthatósága és tisztasága volt (2Kor 4,1–2), valamint az az áldozat és szenvedés, amelyet folyamatosan elviselt az igazságért (2Kor 4,8–10; 11,21–30). A korinthusiak dicsekvésnek vélhették mindezt, mint ahogy már korábban is sokan így értelmezték Pál előző levelének kijelentéseit, amint ez az *ismét* szó használatából is kitűnik... Kijelenti az apostol, hogy mindazzal, amit leírt, nem dicsekszik, csupán válaszol azoknak a becsmérő megjegyzéseire, akik nem értékelték szolgálátát.” (*HNA Biblia-kommentár*, 6. köt., 1980, 865. o.)

„A gyülekezetben némelyek Pált első levele nyomán öndicsérettel vádolták meg. Az apostol erre hivatkozva megkérdezi a gyülekezeti tagokat, valóban így értelmezték-e, így ítélték-e meg az indítékait? »Elkezdjük-e ismét ajánlani magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánlólevelekre hozzátok, avagy töletek?« (2Kor 3,1) Ha a hívők más helyre költöztek, gyakran ajánlóleveleket vittek magukkal az előbbi gyülekezettől. Vezető munkásoknak vagy a gyülekezetek alapítóinak azonban nem volt szükségük ajánlólevelekre. A korinthusi hívők, akik a bálványimádásból az evangéliumhoz tértek, önmaguk voltak az ajánlólevelek, tanúskodtak Pál hűséges szolgálataról. Változás állt be azok életmódjában, akik az igazságot elfogadták – ez bizonyította Pál munkájának eredményességét, és felhatalmazta arra, hogy Krisztus szolgálaként tanácsoljon és intsen.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az üzenetet elfogadják c. fejelet)

„Jézus minden tanítványa által egy levelet küld a világnak. Ha Krisztus követője vagy, levelet küld általad annak a családnak, annak a helységnek, ahol élsz. A benned lakozó Jézus szólni akar azok szívéhez, akik nem ismerik Őt. Talán nem olvassák a Bibliát, nem hallják a hangot, amely a lapjairól szól hozzájuk, nem látják meg Isten szeretetét a cselekedeteiben. De ha te Jézus igaz képviselője vagy, akkor rajtad keresztül megérthetnek valamit az Ő jóságából, és arra a meggyőződésre jutnak, hogy szeressék és szolgálják Őt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. feje.)

3 Hogyan szólt – mintegy összegezve – küzdelmes szolgálatáról az apostol, rámutatva, hogy önzetlenül, önérdéktől mentesen végezte azt? Hogyan utalt arra is, hogy megpróbáltatásai közepette mindig tapasztalta Isten fenntartó kegyelmét?

2Kor 4,8-10 ■ „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk Jézusért, hogy Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek. Mivelhogy pedig a hitnek bennünk is ugyanaz a lelke van meg – amint írva van: hittem, azért szóltam –, mi is hiszünk, azért szólunk. Annak tudatában, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.”

Az apostol odaadását és küzdelmeit látva – melyet ezek a sorok híven tükröznek – nehéz elképzelni, hogy valakinek is eszébe juthatott az apostolt bármilyen önző indítékkal vádolni. De hamis apostolokkal és hamis testvérekkel is kapcsolatba került, akik állandóan keresték az alkalmat arra, hogy akadályt gördítsenek Krisztus evangéliuma elé (2Kor 11,12–13. 26).

Pál valóban szüntelen támadások között végezte munkáját. Amikor kapu nyílt előtte a munkálkodásra, az ellenség is mindig sok volt (1Kor 16,9). Naponta nézett szembe a halállal (1Kor 15,31), de Istenben bízott, aki feltámasztja a halottakat (2Kor 1,8–9). Az apostolt ezek a támadások egyáltalán nem bátorítanították el, mert pontosan tudta, hogy ebben a szolgálatban nem számíthat másra. Jézus már az elhívásakor hangsúlyozta, sokat kell szenvednie az Ő nevéért (Ap csel 9,16). Pál tudta, hogy a világ sohasem fogja szeretni azt, ami nem az övé, s ha a Mestert üldözték, őt is üldözni fogják, ugyanakkor mindig lesznek olyan személyek, akik értékelni és megtartani fogják tanításait (Jn 15,19–20).

Pál megértette azt is, hogy a „halálra adatás Jézusért” kívánatos gyümölcsöt hoz: azt fogja munkálni benne, hogy Jézus élete és jelleme látható legyen az ő életében is. Jézus láthatóvá válása bennünk, a „Krisztus ábrázatára való elváltozás” mint életcél visszatérő, kedves gondolata az apostolnak (Rm 8,29, 2Kor 3,18; 13,5; Gal 2,20; 4,19).

„Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok között fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. A súlyos megpróbáltatás – ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük – türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni.

Egész nap öldöklök (Rm 8,36), mégis él, hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját.” (Ellen G. White: *Az apostolok története, A császár házából c. fej.*)

4 Mi segített az apostolnak abban, hogy felülemelkedjék a csüggesztő körülményeken, az igazságtalan vádakon és méltatlan támadásokon? Hogyan tekintett az Isten szolgálatának végzése során átélt küzdelmeire?

2Kor 4,1-5 ■ „Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amihez kegyelmet nyertünk, nem csüggedünk el. Lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem hamisítjuk meg Isten ígését, hanem az igazság nyílt megvallásával ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének Isten előtt. Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek, akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák Krisztus dicsőséges evangéliuma világosságát, aki Isten képmása. Mert nem magunkat hirdetjük, hanem az Úr Jézus Krisztust, magunkat pedig mint a ti szolgáitokat Jézusért.”

2Kor 4,16-18 ■ „Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

Vö. Rm 8,18 ■ „Azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.”

.....

Az apostol nem adott helyet a csüggedésnek, noha kétségtelenül sokszor vették körül csüggesztő körülmények. Személye és szolgálata megosztotta az embereket – éppen úgy, ahogyan ezt Jézus életében is láthatjuk (vö. Jn 7,12). Tanítványai nagy szeretettel ragaszkodtak hozzá (Ap csel 20,36–38), mások viszont mindenre elszánt, gyilkos gyűlölettel törtek az életére (Ap csel 23,12–13). Ő azonban az elutasítást is fel tudta dolgozni. Tisztán hirdette az evangéliumot, és arról nem tehetett, hogy „e világ istene megvakította a hitetlenek elméit”. Szolgálata végéhez közeledve elmondhatta, hogy „mindenek véréből tiszta vagyok” (Ap csel 20,26), és a tiszta lelkiismeret, a hűséggel elvégzett munka tudata felülemelte a csüggedésen. Ha bántalmazták, s emiatt a külső embere meg is romolt, a belső embere napról napra megújult, ezért tudott még a fogságban is örülni és másokat is az öröme felszólítani (Fil 4,4).

Pál küzdelmes szolgálata mintegy három évtizedig tartott. Három évtized és az örökkévalóság! Az apostol nem túloz, amikor a próbatételek okozta pillanatnyi, könnyű szenvedésről beszél az örök dicsőséggel szemben. Az „események sűrűjében” azonban hajlamosak vagyunk ezt másként érzékelni.

„Ha Pál apostol, aki a bajok, bizonytalanság, üldözések és minden oldalról való szorongattatás közepette könnyű szenvedésnek tudta nevezni megpróbáltatásait, mire panaszkodhatna a mai keresztény? Mennyire jelentéktelenek próbáink Pál sokrétű nyomorúságához képest! Említésre sem méltók, ha a győzőkre váró dicsőség túlradó örök méretékével vetjük össze.

Próbáink Isten rendelt eszközei jellemünk tökéletesítésére. Bármilyen súlyosak is a keresztény ember szenvedései és bajai, bármilyen sötétnek és kikutathatatatlannak látszanak a gondviselés útjai, örüljön az Úrban, tudva, hogy minden a javára válik.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. május 6.)

5 Mi volt Pál legfőbb indítéka a szolgálatában? Miben áll a „békéltetés szolgálata”, és kikre bízta Isten?

2Kor 5,14-21 ■ „Krisztus szeretete szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, mert mindazok meghaltak [halálra ítélték voltak], azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott. Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint, sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az, a régiek elmúltak, íme újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Mint-hogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés ígését, Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel! Mert Őt, aki bűnt nem ismert, bűnnette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

.....

.....

Az apostol megtérése előtt „tudatlanul cselekedett, hitetlenségben” (1Tim 1,13), mindazonáltal ártatlan emberek szenvedésében és halálában vállalt tevékeny szerepet. Ő is megszavazta István megkövezését, és „pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és asszonyokat hurcolt el, és börtönbe vetette őket” (Ap csel 8,1.3). Ennek a múltnak a szörnyű lelki terhét vette le róla Jézus, amikor megbocsátotta a bűneit, sőt elhívta a szolgálatára. Pált ez a megtapasztalt nagy szeretet „szorongatta”, és készítette arra, hogy többé ne magának éljen, hanem annak, aki érte meghalt és feltámasztatott.

„Megtérése napjától Pált egyetlen sóvárgó vágy lelkesítette: embertársai segítségére akart lenni, hogy a názáreti Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van életüket átalakítani és megmenteni. Életét maradéktalanul annak az egyetlen célnak szentelte, hogy a megfeszített szeretetét és hatalmát szemléltesse. Nemes, részvétteljes szíve minden társadalmi osztályért dobogott. Magáról mondta: »Adósa vagyok mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak.« (Rm 1,14) A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha buzgósága valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból felövezze lelke erejét, és tovább haladjon az önmegtagadás útján.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

Rengeteg előítélet és félreértés van emberek gondolkodásában Isten jellemével kapcsolatban. A legszebb, legnemesebb feladat ezeket az előítéleteket és félreértéseket világos, bibliai érvekkel eloszlatni, és igazolni, bemutatni azt, hogy „Isten szeretet”, „Isten világosság, és nincs őbenne semmi sötétség” (1Jn 4,8; 1,5). Isten mindenkit megbíz ezzel a „békességszerző” szolgálattal (Mt 5,9), a „békéltetés szolgálatával”, aki már megbékélt vele Jézus Krisztus által – ez nemcsak a prédikátorok, lelkészek feladata és kiváltsága.

6 Milyen szolgálat és kereszténység az, amely nem ad alkalmat az ellenségnek és eszközeinek a szidalmazásra?

2Kor 6,3–10 ■ „Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék, hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói, sok tűrésben, nyomorúságban, szükségletben, szorongattatásban, ve-

résekben, bebörtönzésben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szentlélekben, tettezés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel, dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak, mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ím élők; mint ostorozottak, de meg nem ölettek; mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint akiknek nincs semmijük, mégis mindennel bírók.”

.....

.....

.....

„Ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói... dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak.”

A biblikus kereszténység mindig megosztja az embereket. Aki elindul ezen az úton, annak bizonyosan része lesz elismerésben, megbecsülésben és szeretetben, ugyanakkor elutasításban, megvetésben is.

Jézus előre látva a követőire váró megpróbáltatásokat, a nyolcadik boldogmondásban így bátorította őket: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek érterem. Örüljetek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.” (Mt 5,11–12) Lukács feljegyzése szerint ehhez még hozzáfűzte: „Jaj nektek, amikor minden ember jót mond felőletek; mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.” Gyakran forgassuk magunkban ezeket a kijelentéseket, és tegyük őket életünk vigasztaló vezérelvévé!

„Ha önző énünket mehtagadtuk, és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, mind a jelen, mind az eljövendő világé. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálóinak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz, ami azt betölti, feltéve, hogy a javunkat szolgálja. Még a gonosz ellenségeskedése is áldásunkra van, mert a menny számára nevel bennünket. »Ha Krisztuséi vagytok, úgy minden a tiétek« (1Kor 3,23).” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Intés megszentelődésre és a szegények iránti irgalmasságra

(2Kor 6,11–9,15)

1 Milyen kapcsolattól óv az apostol hívők és hitetlenek között? Milyen áldásoknak a feltétele a helyes gondolkodás és gyakorlat e tekintetben?

2Kor 6,14–18 ■ „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok, és leszek nekik Istenük, és ők az én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek, és én magamhoz fogadlak titeket, leszek nektek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.”

Fontos helyesen értenünk a „menjete ki közülük, és szakadjatok el” felszólítást, mert noha valóban elkülönülésre szólít fel, de semmiképpen sem rideg, merev elzárkózást kér a nem hívő emberektől. Amikor ezt olvassuk, emlékezhetünk arra, hogy az

Újszövetségben az *egyház* szó az eredeti görög kifejezés (*ekklézia*) szerint *kihívottak közösségét* jelenti: azok tartoznak az egyházhoz, akik engedelmessé váltak ennek a felhívásnak, és „kijöttek a világból” – szakítottak szokásaival, lelkületével, hiábavalóságai-val. Így érvényes ezekre a keresztényekre, hogy már „nem e világból valók”. Ezt követően azonban, miután az ige igazsága megszentelte őket, nem zárkoznak el a világtól, mivel Jézus tanításainak igazi megértése „visszaküldi őket a világba”, hogy megmentő befolyást gyakoroljanak a nem hívó emberekre (Jn17,15–18).

„Olyan nagy a különbség a keresztények és a nem keresztények, a hívők és hitetlenek eszményei és magatartása között, hogy bármilyen kötelező érvényű kapcsolatba lépni velük – legyen az házasságban, üzletben vagy más módon – a keresztényt elkerülhetetlenül választás elé állítja: vagy feladja az elveit, vagy elviseli a hitbeli és magatartásbeli különbségekből adódó nehézségeket. Egy ilyen szövetségre lépni annyi, mint engedetlennek lenni Isten iránt, és alkut kötni a Gonosszal. A bűntől és a bűnösöktől való elkülönülés kifejezetten megmutatkozik a Szentírás egészében (vö. pl. 3Móz 20,24; 4Móz 6,3; Zsid 7,26). Semmilyen más elvet nem parancsolt meg szigorúbban Isten. Isten népének történelme során ezen elv megsértése elkerülhetetlenül lelki katasztrófához vezetett.

Azok számára, akik nem fogadják el Krisztust Megváltójuknak és az Ő tanításait hitük és magatartásuk zsinórmértékének, a kereszténység eszményei, elvei és gyakorlata bolondságnak tűnnek (1Kor 1,18). Életszemléletükből adódóan a hitetlenek gyakran rendkívül nehéznek találják egy olyan magatartásforma tolerálását, amely hajlamos korlátozni az ő saját életvitelüket, vagy azt sugallja, hogy az elképzeléseik és gyakorlataik gonoszak vagy alacsonyabb rendűek. Pál nem tilt meg minden kapcsolatot a hitetlenekkel, hanem csak az olyan közösségvállalást, amely hajlamos csökkenteni a keresztény Isten iránti szeretetét, megrontani életszemléletének tisztaságát, vagy arra késztetni őt, hogy eltérjen a szigorú magatartási mintától. A keresztényeknek nem kell

kerülniük rokonaikat és barátait, hanem úgy kell velük kapcsolatot tartaniuk, mint a gyakorlati kereszténység élő példái, és így nyerni meg őket Krisztusnak (1Kor 5,9–10; 7,12; 10,27).

A döntő kérdés az, hogy vajon a keresztény a világ útjai iránti vonzalomból választja-e a hitetlennel való közösséget, vagy abból a tiszta vágyból, hogy áldás legyen a hitetlen számára, és megnyerje őt Krisztusnak? A második – és a keresztény számára nem kevésbé fontos – kérdés, hogy melyik befolyás fog nagyobb valószínűséggel felülkerekedni: Krisztusé vagy a Gonoszé? Amikor azonban olyan kötelező érvényű kapcsolatról van szó, mint a házasság, az Urat valóban szerető keresztény semmilyen körülmények között nem fog egyesülni egy hitetlennel – még abban a kegyes és egyébként dicséretes reményben sem, hogy megnyeri őt Krisztusnak.

Szinte kivétel nélkül csalódás az eredménye az apostol által itt megfogalmazott bölcs tanáccsal ellentétes cselekedetnek. Azok viszont, akik úgy döntenek, hogy megszívlelik ezt a tanácsot, különleges módon számíthatnak Isten jóindulatának elnyerésére, és azt fogják tapasztalni, hogy Ő valami olyasmit tart fenn a számukra, ami messze felülmúlja mindazokat a terveket, amelyeket saját maguknak készíthettek volna.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt., 1980, 876–877. o.)

2 Mi a döntő különbség a világ szerinti és az Isten szerint való szomorúság között? Milyen félreérthetetlen jelei vannak az Isten szerinti megszorodásnak?

2Kor 7,9–11 ■ „Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmi-
ben kárt ne valljatok. Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez, a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. Mert

íme, ez a ti Isten szerint való megszorodásotok milyen nagy igyekezetet keltett bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt igazságszolgáltatást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.”

.....

.....

A korinthusiak elfogadták az apostol intő, feddő üzenetét, és őszinte megbánást mutattak. Pál a bűnbánatuk kapcsán írt a kétféle megszorodásról. Sajnos mindkettőre találunk példát a tizenkét apostol történetében.

Júdás, miután elárulta Jézust, kimondta ugyan, hogy „vétkeztem, mert elárultam az ártatlan vért!” (Mt 27,4), de csak „a kárhozat borzalmának érzete, a félelmetes ítéletre való előretékin-tés kényszerítették ki belőle ezt a vallomást. A rá háruló következmények töltötték el rémülettel, lelkében azonban nem volt mély, szívettépő bánat amiatt, hogy elárulta Isten ártatlan Fiát, hogy megtagadta Izráel Szentjét.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fej.) Júdás világ szerinti szomorúsága valóban halálhoz vezetett, sajnos betöltötte Jézus róla mondott próféciáját: „Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja, jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna.” (Mk 14,21)

Péter viszont megtérésre szomorodott meg, miután „esküdözve és átkozódva” megtagadta Mesterét. Nem a következményeket fájlalta, például azt, hogy ezek után már nem lehet majd Jézus tanítványa. Az bántotta, hogy képes volt erre a gyáva tette, amivel Mesterének csalódást, lelki fájdalmat okozott épp akkor, amikor a legnagyobb szüksége lett volna tanítványai együttérzésére. Az igaz bűnbánat sohasem céltalan önmarcangolás, hanem szinte izzik benne a jóvátétel vágya. Péter nem ült le a jeruzsálemi gyülekezet hátsó sorában azzal, hogy ő már méltatlanná vált

arra, hogy bármit is tegyen Isten művében. Megbánta a bűnét, és bizonyosságot kapott arról, hogy Jézus megbocsátott neki (lásd Jn 21,15–17). Ezek után bátran vállalta a terheket és a felelősséget, amelyet az éppen induló nagy munka megkívánt, és Isten megáldotta erőfeszítéseit – ezek tértek meg az igehirdetéseire.

3 Milyen célra szerveztek gyűjtést az első keresztény gyülekezetek?

1Kor 16,1–3 ■ „Ami a szentek számára való gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjete, amint azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem. A hét első napján mindegyikötök tegye félre magánál, amit jószántából összegyűjtött, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek. Amikor pedig megérkezem, akiket alkalmasnak találtok, ajánlólevéllel elküldöm, hogy ajándékokat elvigyék Jeruzsálembe.”

Vö. Ap csel 11,27–30 ■ „Ebben az időben lement néhány próféta Jeruzsálemből Antiókhiaiba. Ezek egyike – név szerint Agabusz – előállt, és a Lélek által megjövendölte, hogy az egész földön nagy éhínség lesz, amely be is következett Klaudiusz idejében. A tanítványok pedig elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, segílyt küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. Ezt meg is tették, s Barnabás és Saul által eljuttatták a vénekhez.”

Vö. Rm 15,26 ■ „Macedónia és Akhája ugyanis jónak látták, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.”

.....

.....

Az Agabusz által megjövendölt éhínséget valószínűleg i. sz. 46–48 között szenvedte el „az egész föld” (a görögben *oikumené*,

ami a lakott világot, vagyis ebben az esetben a Római Birodalmat jelentette). A júdeai testvérek azonban a súlyosabb üldözések és a rosszabb gazdasági helyzet miatt valószínűleg az éhínség következményeit is nehezebben vészték át, ezért az apostol még évekkal később is kérte részükre a gyülekezetek támogatását.

„Pál különleges projektet karolt fel a jeruzsálemi rászoruló hívők javára. Évekkal korábban ő maga volt az, aki elvitte az antiókhiai gyülekezet ajándékát az éhínség sújtotta vidékre (Ap csel 11,28–30; 12,25). Szívén viselte zsidó-keresztény testvérei sorsát (vö. Gal 2,10). Palesztinában a gazdasági körülmények és terhek mind a zsidókra, mind a keresztényekre nézve nyomasztóak voltak. Becslések szerint az állami és a vallási adók együttesen egy ember jövedelmének a döbbenetes, csaknem negyven százalékat is elérték. Az átlagemberek számára semmi remény sem volt a szegénységből való kitörésre. Emellett a jeruzsálemi gyülekezet sok üldöztetést is elszenvedett. Az ottani hívők többsége szegény volt, néhányan éppen azért, mert kereszténnyé lettek (vö. Ap csel 4,34-35; 6,1; 8,1; 11,28–30). Segítségre volt szükségük a szerencsésebb helyzetben lévő testvéreiktől (lásd Ap csel 8,1). Pál vállalta a felelősséget, hogy segítséget kérjen a többi gyülekezettől, amelyeket meglátogatott, és arra kérte a korinthusiakat, hogy vegyék ki részüket a munkából, példaként állítva eléjük az akhájai és macedóniai testvérgyülekezeteket (lásd Rm 15,25–26; 2Kor 8,1–7).” (*HNA Biblia-kommentár*, 6. köt., 1980, 815. o.)

4 Miért voltak a macedón gyülekezetek alkalmasak arra, hogy az apostol példaként állítsa őket a korinthusiak elé? Milyen érveket hozott fel Pál az őszinte játékonyság mellett?

2Kor 8,1–9 ■ „Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel köölt. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő

örömük, és igen nagy szegénységük jószívúságuk gazdagságává növekedett. Mert bizonyosság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, sok könyörgéssel kérve minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket. És nem amiképpen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is Isten akaratából. Úgyhogy arra kértük Tituszt, hogy amint elkezdte, úgy fejezze is be nálatok ezt a jótékonyági gyűjtést. Azért, miképpen mindenben bővelkedtek, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótékonyágban is bővelkedjétek. Nem parancsképpen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valóságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

.....

.....

.....

A 8. fejezettől az apostol témát vált. Miután örömmel értesült a korinthusiak lelki megújulásáról, most arra buzdítja őket, hogy anyagi javaikkal is járuljanak hozzá az evangélium ügyéhez, illetve a Jeruzsálemben nehéz körülmények között élő testvéreik megsegítéséhez. Macedóniában Filippiben, Thesszaloniában és Béreában alapított Pál gyülekezeteket, így ezekre vonatkoztak dicsérő, elismerő szavai. A tényleges segítségnyújtás az inségben lévők számára igazolja a „szeretet valóságát”. János apostol ezzel összhangban fogalmazta meg tanácsát: „Ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3,19)

„A macedóniai hívők szinte mindannyian szegények voltak. Szívük azonban túláradt az Isten és igazsága iránti szeretettől, és örömujjongva áldoztak az evangéliumi munka támogatására. Ha a pogány gyülekezetekben általános gyűjtéseket szerveztek az inségben lévő zsidó hívők javára, a macedóniai megtértek bőkezűségét példaképpül állították a többi gyülekezet elé. Az apostol a korinthusi hívőkhöz intézett levelében felhívta erre a figyelmüket...

A macedóniai hívőknek ez az áldozatkészsége a teljes odaszentelődés következménye volt. Isten Lelkétől készítette „önmagukat adták először az Úrnak” (2Kor 8,5), azután pedig készségesek voltak anyagi javaikból is gazdagon áldozni az evangélium művének fenntartására. Nem volt szükséges őket adakozásra unszolni, sőt kiváltságnak tekintették, hogy életszükségeikről is lemondjanak, és ezáltal mások inségén segítsenek. Ha az apostol ebben fékezni akarta őket, akkor szinte erőszakolták, hogy fogadják el adományaikat. Egyszerűségükben és becsületességükben, valamint a testvérek iránti szeretetükben örömmel tagadták meg önmagukat, s ezáltal gazdagok voltak jó cselekedeteik gyümölcseiben. Amikor Pál elküldte Titust Korinthusba, az ottani hívők erősítésére, utasította, hogy készítse a gyülekezetet az adakozás erényének gyakorlására; a hívőkhöz intézett levele által, személyesen ő maga szólította fel őket...

A bőkezű adakozás – mennyei lelkület. E lelkület legmagasztosabb megnyilvánulása: Krisztus áldozata a kereszten. Miértünk odaadta az Atya egyszülött Fiát! Krisztus pedig, miután mindenről lemondott, amivel bírt, Önmagát adta oda, hogy megmentse az embert. A golgotai kereszt legyen az Üdvözítő felhívása a jótékonyosságra, minden követőjéhez. A kereszt a jelképe az örök adakozás elvének: »adni, és ismét csak adni«. »Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.« (1Jn 2,6)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Adakozó gyülekezet c. fej.)

5 Melyek a legfontosabb szempontok, amelyeket figyelembe kell venni az adakozás gyakorlásakor?

2Kor 8,10–15 ■ „Tanácsot is adok ebben, mert az hasznotokra lesz, akik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most hát a cselekvést is vigyétek véghez, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is abból, amitek van. Mert ha megvan a készség, aszerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs. Tehát nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, nektek pedig nyomorúságotok legyen, hanem egyenlőség szerint. E mostani időben a ti bőségeitek pótolja azok fogyatkozását, hogy majd azok bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásotokat, hogy így egyenlőség legyen, amint meg van írva: Aki sokat szedett, nem volt fölöslege, és aki keveset, nem nélkülözött.” (Vö. 2Móz 16,18)

.....

.....

2Kor 8,10 és 9,2 szerint körülbelül egy év telt el azóta, hogy a korinthusi hívők hozzáfogtak a jeruzsálemi gyülekezet számára a gyűjtéshez. Úgy tűnik azonban, hogy nemes elhatározásukat félbeszakította a hamis apostolok zavarkeltő tevékenysége. Most, hogy a többség megerősítette Pál iránti hűségét, a projekt ismét folytatódhatott. Az apostol arra szólítja fel őket, hogy fejezzék be azt, amire korábban ígéretet tettek.

„Pál nem akarta, hogy a korinthusiak a részükön felül hordozzák a terhet, csak azért, hogy megkíméljenek más gyülekezeteket a saját igazságos részük vállalásától. Itt nem a tulajdon vagy a javak egyenlőségére utal, hanem az erőfeszítések arányos egyenlőségére. Az anyagi jólét jelenlegi állapotában a korinthusiak sokkal többet tudtak tenni, mint a macedónok a maguk szükségben lévő állapotukban. Eljöhet az idő, amikor a korinthusiak fognak

szűkölködni, és másoknak kell majd nagyobb részt vállalniuk a terhekből. Az Írások elismerik a magántulajdonhoz való jogot, és azt a jogot, hogy minden adomány önkéntes legyen, ugyanakkor elítélik a szegények és rászorulóknak önző és szívtelen elhanyagolását is. Ha egy keresztény nagy összeget ad, ez nem menti fel a többieket az alól a kötelezettség alól, hogy hozzájáruljanak azzal, ami tőlük telik. Azok, akik kevesebb földi jóval rendelkeznek, nem menthetik fel magukat az alól, hogy arányosan kivegyék a részüket mások megsegítéséből (vö. Eféz 4,28; 2Thess 3,12).

A 14. versben bemutatott arányos teherviselés elvének szemléltetésére Pál a pusztai manna gyűjtésére utal (2Móz 16,17–18). Függetlenül a ténylegesen összegyűjtött mennyiségtől, mindenkinek elegendő jutott a szükségleteire. Ugyanezen elvnek kell működnie a keresztény egyházban is, nem csodás beavatkozás, hanem a testvérek iránti szeretet lelkületének gyakorlása révén. Isten akarata az, hogy mindenkinek a szükségleteinek megfelelő rész jusson az élet anyagi javaiból. Isten akarata az is, hogy akik velük született képességeik és lehetőségeik révén többet gyűjtenek e világ javaiból, ne önző módon élvezzék a feleslegüket, hanem osszák meg azt a rászorulókkal. Ők az intézői, és nem kizárólagos tulajdonosai az általuk összegyűjtött földi javaknak, és ezeket embertársaik jólétére kell fordítaniuk (Zsolt 112,9; Mt 25,14–46). Ily módon a túlzott gazdagságból és a szegénységből fakadó bűnök egyaránt megelőzhetők.” (HNA Biblia-kommentár, 6. köt., 1980, 890–891. o.)

6 Hogyan függ össze Isten kimondhatatlan ajándékának értékelése a készséges, jókedvű adakozással? Milyen ígéretek szólnak azoknak, akik ilyen lelkülettel adakoznak?

2Kor 9,6–11 ■ „Tudjuk, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy, ahogy eltökölte szívében, ne kelleetlenül vagy kényszerúségből, mert

a jókedvű adakozót szereti Isten. Istennek van hatalma arra, hogy bőségesen rátok árássa minden kegyelmét, hogy mindenben mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, hogy bőven teljék minden jótéteményre. Amint meg van írva: Bőkezűen osztott, adott a szegényeknek, igazsága örökké megmarad. Aki pedig gondoskodik, hogy a magvetőnek vetőmagja legyen és kenyere eledelül, arról is gondoskodik, hogy megsokasítsa vetéseket, és megszorítsa igazságotok gyümölcsét, hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez Istennek.”

Vö. Lk 6,38 ■ „Adjatok, nektek is adatik: jó mértéket, megnyomottat, megrázottat, színig teltet adnak öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek nektek, amellyel ti mérték.”

2Kor 9,15 ■ „Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!”

„Minden áldás, amelyben részesülünk, késztesen vizsgálatra a minden kegyelem Szerzője iránt. A hívő embernek gyakran kellene elmélkednie elmúlt életén, hálásan idézve emlékezetébe Isten csodálatos szabadításait, segítségét a viszontagságok és megpróbáltatások között. Emlékezzen, hányszor nyitott előtte utat az Úr, amikor körülötte minden sötétnek és veszjóslónak tűnt, hányszor karolta fel, amikor közel állt az eleséshez! Ismerje fel mindezekben a mennyei őrangyalok oltalmának bizonyítékait! Ezeket a megszámlálhatatlan áldásokat látva, kérdezze gyakran töredelmes és hálás szívvel: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116,12) Időnket, képes-

ségeinket és vagyonunkat az Úrnak kellene szentelnünk, aki ezeknek az áldásoknak a sáfáraivá tett. Ha Isten rendkívüli közbenjárását élveztük, vagy új és váratlan áldásokban részesített, ismerjük el Isten jóságát, de ne csupán hálas szavakkal, hanem Jákóbbhoz hasonlóan az Úr műve javára hozott adományokkal és áldozatokkal. Ahogy állandóan részesülünk Isten áldásaiban, úgy állandóan adnunk is kell. »Valamit adsz majd nekem – mondta Jákób –, annak tizedét neked adom.« (1Móz 28,22) Vajon mi, akik az evangélium teljes világosságát és kiváltságát élvezzük, elégedjünk-e meg azzal, hogy kevesebbet adjunk Istennek, mint adtak azok, akik az előző, kevésbé kedvezményezett szövetség alatt éltek? Mivel nagyobb áldásoknak örvendünk, nem fokozódtak-e ennek megfelelően a kötelezettségeink is? De milyen kevésbé értékeljük! Milyen hiábavaló az igyekezet, hogy számtani szabályok szerint akarjuk hozzámérni időnket, pénzünket és szeretetünket az Ő felmérhetetlen, felfoghatatlan adományához! Tizedet adni Krisztusnak! Milyen sovány alamizsna, szégyenletes viszonzása annak, ami olyan sokba került! A Golgota kereszttjéről szólít fel Krisztus a maradéktalan odaadásra. Mindazt, amink van és amik vagyunk, Istennek kellene szentelnünk.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Jákób menekülése és száműzetése c. fejelet.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Pál apostol vallomása saját szolgálatáról

(2KOR 10–11. fej.)

1 Mivel vádolták meg Pált a távollétében? Milyen lelkülettel közelíti meg ő ezt a kérdést? Milyen lelki fegyvereket használ az apostol az őt vádolók módszereivel szemben, és hogyan arat győzelmet felettük?

2Kor 10,1–6 ■ „Magam pedig, én, Pál kérlek titeket a Krisztus szelídségére és engedelmességére, aki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok. Kérlek pedig, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem ama bizodalomnál fogva, amellyel úgy gondolom bátor lehetek némelyekkel szemben, akik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségei lerontására. Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak. Készen állva megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmisségetek.”

Az újabb vád az volt, hogy Pál test szerint él, vagyis a megromlott emberi természet kívánságait követi a kegyesség látszata mellett. Pál odaszentelődését, önmegtagadó szolgálatát látva ez a vád teljes képtelenség volt, és mindennemű alapot nélkülözött. Az apostol épp a korinthusiaknak írt arról, hogy legyőzte az emberi természetét és szolgává tette, hogy amíg másoknak prédikál, ne váljon méltatlanná erre a szent szolgálatra (1Kor 9,27). Más alkalommal pedig így írt az emberi természet legyőzéséről: „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5,24)

Pál minden bizonnyal már nem lepődött meg az újabb támadáson. Jól ismerte Sátán szándékait (2Kor 2,11), tudta, hogy minden lehetséges módon próbálja támadni a munkáját, és nem válogat az eszközökben. Az apostol viszont a lelki hadviselésben nem használt testi fegyvereket, mint az iróniát, gúnyt, lekicsinylő, sértegető kifejezéseket. Lelki fegyverzetét Eféz 6,11–18-ban sorolja fel, és ezek a fegyverek erősek Istennek erősségek lerontására.

„Erősségeknek nevezi az okoskodásokat, illetve magaslathat mindazt, amit Isten ismeretével szemben emeltek, amint erről nyomban szólni fog. Sajátos és kifejező elnevezés... Mintha azt mondaná Pál: tudom, hogy a testi emberek miképpen pöffeszkednek fennhéljázva, s milyen gögösen és magabiztosan vetnek meg engem, mintha bennem csak alávalóság és szenny volna, ők pedig magas polcon ülnének. De ostoba ez az elbizakodottságuk, mert hatalmasabbak az Úr fegyverei, melyekkel én bármi erősség ellen megküzdök, még ha ők ezekben bízva legyőzhetőnek hiszik is magukat.” (Kálvin János: *A második korinthusi levél magyarázata*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2015, 153-154. o.)

„Egyetlen nemes gondolatunk sincs, mely ne tőle származna. Ismeri agyunk összes, számunkra titokzatos működését, hiszen Ő alkotta. Látja, hogy a bűn lealjasította, lezüllesztette az embert, mégis szánalommal tekint

rá... A megnevesített, megtisztított, menny által irányított értelem hatalmas erő Isten országának építésére. A megromlott szellemi képességnek viszont éppen ellenkező a hatása. A romlott szellemi képesség félrevezet és elpusztít... Sátán nem érintheti az értelmet, vagy szellemi képességet, hacsak át nem adjuk neki... Felhasználja viszont értelmünket, ha átadjuk neki.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 193. o.)

2 Mihez mérje magát a keresztény ember? Mi adhat okot egy hívőnek a „dicsekvésre”?

2Kor 10,12–18 ■ „Nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik magukat ajánlják. Azok magukat magukhoz mérve, magukhoz hasonlítva magukat, nem okosan cselekszenek. De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem ama mérőszinór mértéke szerint, amelyet Isten adott nekünk mértékül, hogy hozzátok is eljussunk. Nem mentünk túl a nekünk kiszabott határon, mint akik nem jutnak el hozzátok, hiszen hozzátok is eljutottunk Krisztus evangéliumával. Nem dicsekszünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnötteivel nagyokká leszünk köztetek a mi mérőszinórunk szerint bőségesen. [Célunk], hogy rajtatok túl is hirdessük az evangéliumot, nem dicsekedve más mértéke szerint a késszel. Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.” (Vö. Jer 9,24)

.....

.....

.....

Pál ebben a szakaszban egyrészt meghatározza, hogy mi számít az apostoli tekintély megfelelő megvallásának – az ő szavai-val: „dicsekvésnek” – Korinthusban, másrészt bemutatja, hogy az ő *dicsekvése* megfelel ennek a mércének. Ezt a célt úgy éri el, hogy összehasonlítja ellenfelei ajánlási gyakorlatát a sajátjával. Megtagadja a közösséget azokkal, akik önmagukat ajánlják, mivel az összehasonlítási módszerük már a kezdetektől fogva hibás: önmagukat önmagukhoz mérik, és ezzel megmutatják, hogy „nem okosan cselekszenek”. Ha valaki elismerésre méltó, az nem abból fakad, hogy másokhoz hasonlítja magát, hanem az igazi elismerés az Úrtól származik.

Pál kijelenti, hogy nem fog a „megfelelő határokon” túl dicsekedni – vagyis azon túl, amit Isten kijelölt a számára. Pál korinthusi apostoli tekintélye mögött az az egyszerű tény állt, hogy ő alapította a korinthusi gyülekezetet. Pál *dicsekvése* ezért a saját, Isten által rendelt munkáján alapult. Ellenfelei úgy próbáltak apostoli tekintélyt formálni Korinthusban, hogy közben „mások munkájával dicsekedtek”. Ezzel szemben maguk a megtért korinthusiak jelentették Pál ajánlólevelét (lásd 3,2–3). Mivel Isten az, aki meghatározza valakinek a szolgálati területét, a dicsekvés egyetlen alapja az Ő elismerése lehet: „Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.”

„Láttam, hogy sokan egymáshoz mérik magukat. Életüket mások életéhez hasonlítják. Ezt ne tegyék. Csakis Krisztust kaptuk példaképül, senki mást. Ő az igazi mintánk, és mindnyájan teljes erővel törekedjünk arra, hogy Krisztus követésében legyünk kiválók.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., Készülj Istened elé! c. feje.)

„A Szentírás a jellem mércéje, a tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Bevezetés)

3 Milyen indíték ösztönözte Pál apostolt a gyülekezetért való fáradozásra? Mitől féltette a gyülekezetet?

2Kor 11,1-6 ■ „Bárcsak elszenvédnétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvedjete el engem is! Mert isteni buzgósággal buzgok értetek, hisz eljegyeztelek titeket egy férfúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak Krisztus elé. Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyeneségtől. Mert hogyha az, aki jön, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, amit nem vetetek, vagy más evangéliumot, amit nem fogadtatok be, szépen eltűrnétek. Én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. Ha pedig avatatlan vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben, sőt mindenben, mindenképpen nyilvánvalókká lettünk előtettek.”

.....

.....

.....

Pál bízik abban, hogy a gyülekezeti tagok többsége megérti őt, és „elszenvedi”, elviseli őt, megbíztak benne. Szavait szeretetben fogják értelmezni, olyan lelkülettel, amely nem gondol gonoszt – ellentétben ellenségeivel. Milyen nagy kiváltság egy keresztény munkás számára, ha élvezi barátai, a megtért gyülekezeti tagok teljes bizalmát, és kiöntheti előttük a szívét!

Az apostol a korinthusiak hűségéért küzd, mivel jelenleg kísértésbe estek, hogy lelki házasságtörést kövessenek el. Az, ahogyan Pál a 2. versben Krisztussal eljegyzettként ábrázolja a korinthusiakat, az Ószövetség azon képét idézi fel, amely sze-

rint Izráel Isten hitvese. A bűnbeesésre való utalás megmutatja, milyen komoly veszély fenyegeti valójában a korinthusiakat. Ez egy figyelmeztetés arra, hogy Pál ellenfelei a valóságban Sátán szolgái, akik arra törekednek, hogy elpusztítsák a korinthusiak Krisztussal való házasságát, pontosan úgy, ahogyan Sátán tönkretette Éva kapcsolatát Istennel.

Az, hogy ellenfelei „másik Jézust” hirdetnek, egyértelműen megmutatkozik abban, hogy nem hajlandók felvenni keresztjüket a korinthusiakért. Ahelyett, hogy Jézus nyomdokait követnék, a saját felsőbbrendűségüket bizonygatják. A korinthusiak örömmel „eltűrik” ezt a bánásmódot, mert az ellenfelek „Jézusa” a Lélek erejét ígéri nekik minden betegség és anyagi hiány ellenében. Ezzel azonban elutasítják az igazi Jézust és a Szentlelket, akit kezdetben Pál hirdetett nekik.

Az 11,5-ben és a 12,11-ben említett „főapostolokat” nem szabad egyenlővé tenni a hamis apostolokkal. Pál az előbbiekhöz tartozik, az előbbieket képviseli. Az evangéliumról való ismerete azonos és egyenrangú a többi apostoléval.

4 Miért nem fogadott el az apostol anyagi támogatást a korinthusiaktól?

2Kor 11,7–12 ■ „Vagy talán vétkeztem, amikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdetem nektek Isten evangéliumát? Más gyülekezeteket károsítottam meg, amikor támogatást fogadtam el tőlük, hogy nektek szolgáljak. Amikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek, mert az én szükségletemet kipótolták a Macedóniából jött testvérek, én pedig vigyáztam arra, és vigyázni is fogok, hogy semmiben se legyek terhetekre. Mivel Krisztus igazsága van bennem, ettől a dicsekvéstől nem hagyom megfosztani magam Akhája vidékén sem. Miért? Mert nem szeret-

**lek titeket? Isten jól tudja. De amit teszek, ezután is ten-
ni fogom, hogy elvegyem a lehetőséget azoktól, akik al-
kalmat keresnek arra, hogy azzal dicsekedjenek, hogy
olyan apostolok, mint mi.”**

.....

.....

.....

„A 7–11. versben Pál azzal a problémával foglalkozik, amelyet a bírálói vetettek fel az önfenntartó korinthusi szolgálatával kapcsolatban. Ezzel kapcsolatban korábban már írt nekik, világosan kifejtve az ezzel járó elveket (1Kor 9,4–18). Összhangban azokkal az elvekkkel, amelyeket Krisztus már rögzített a Szentírásban, kijelentette, hogy teljes joga van a lelkipásztori támogatásra, mint amelyet a többi apostol is kapott (Mt 10,7–10; Lk 10,7–8). Ő azonban önként lemondott erről a jogáról, hogy nyilvánvalóvá tegye: nincsenek haszonleső indítékai (Ap csel 20,33; 2Thess 3,8–9).

Ellenségei azonban ezt úgy értelmezték, hogy ő maga is tudta: nem érdemel támogatást, és ezzel hallgatólagosan elismerte, hogy nem valódi apostol. Valószínűleg azt is gondolták, hogy következetlen, mivel a macedóniai hívőktől elfogadott támogatást (2Kor 11,9; Fil 4,10). Talán azt is feltételezték, hogy hátsó szándékai voltak, és a korinthusiakkal szembeni látszólagos önfeláldozás egy olyan terv része volt, amellyel a későbbiekben ki akarta használni őket...

Általában sátorkészítőként dolgozott, hogy fedezze Krisztus követeként felmerülő költségeit (Ap csel 18,3; vö. Ap csel 20,33–35; 1Thess 2,9)... A 11–12. versben Pál elmagyarázza, miért nem volt hajlandó támogatást elfogadni a korinthusi gyülekezettől.

A 11. vers kijelentése arra utal, hogy a korinthusiak közül egyesek féltékenyek voltak, amiért Pál látszólag előnyben részesí-

tette a macedóniaiakat azáltal, hogy elfogadta az ajándékaikat. Ebből azt a következtetést vonták le, hogy jobban szereti a filipbelieket, mint őket... Valójában gyakran kifejezte a feléjük irányuló szeretetét... (1Kor 4,21; 2Kor 2,4; 6,11–13; 8,7–8; 12,15)... »Hogy elvegyem az alkalmat az alkalomkeresők elől« – ez volt Pál igazi indítéka.” (*HNA Biblia-kommentár*, 6. köt., 1980, 91–912. o.)

5 Ki állt Pál Korinthusban felbukkant ellenfelei mögött? Miért használ ilyen kemény szavakat az apostol?

2Kor 11,13–15 ■ „Az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hisz maga Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz.”

.....

.....

„Álnok munkások – mondja – akikről első látásra nem derül ki, hogy semmirekellők, hanem valami nemes dolog ürügyén álnokul belopóznak. Ezért alaposan és gondosan meg kell őket vizsgálni, nehogy, ha az erénynek valami látszata felcsillan bennük, máris Krisztus igazi szolgálói gyanánt fogadják őket... Óvakodjunk hát az álarcoktól! Ha valaki azt kérdezné most: ezek szerint gyanakodjunk mindenkire, azt felelem, hogy semmi esetre sem ezt akarja az apostol! A megkülönböztetéshez megvannak azok az ismertetőjelek, amelyeket figyelembe kell venni...” (Kálvin, i. m., 170–171. o.)

„Sátán a világosság angyalának öltözve ment Jézushoz a kísértés pusztájában. Az emberhez sem jön visszataszító

alakban, mint néha rajzolják, hanem a világosság angyalaként... Sátán hatalmat kölcsönöz azoknak, akik segítik őt ámitásaiban. Azokat, akik állítják, hogy Isten nagy hatalmával rendelkeznek, csak a hatalmas leleplező segítségével, az Úr törvényével szembesítve lehet felismerni... A báránybőr annyira valóságosnak tűnik, hogy a farkast csak akkor ismerhetjük fel, ha Istennek ehhez a nagy mértékéhez fordulunk, és azt találjuk, hogy ezek az álcázott ellenségek Isten törvényének megszegői... Semmiféle vihar nem tudja elsodorni azokat, akik megvetették lábukat az örök igazság kőszikláján. Ezek meg tudnak majd állni a csaknem állhatatos hitehagyás időszakában is.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 191–192. o.)

6 Miért kényszerült Pál „esztelenül szólni”? Miért beszél az apostol újra, minden eddiginél részletesebben Isten szolgálatában átélt megpróbáltatásairól?

2Kor 11,22–29 ■ „Amiben merész valaki – esztelenül szólok –, merész vagyok én is. Héberek ők? Én is. Izraeliták-e? Én is. Ábrahám magva-e? Én is. Krisztus szolgálói-e? – balgata-gul szólok –, én méginkább, több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos [veszedelem] által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem. Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és

mezítelenségben. Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék?”

.....

.....

.....

Pál pontról pontra párhuzamba állítja ellenfelei dicsekvését a maga tapasztalataival.

„Merítsünk bátorságot Pál tapasztalataiból! Számos megpróbáltatás érte. Fáradhatatlan munkásként állandóan utazott, gyakran ellenséges vidékeken át, olykor vízen, viharban. Sokkal nehezebb sorsa volt a miénknél, hiszen az utazás nem volt olyan kényelmes, mint ma. Az apostol mégsem engedte meg, hogy bármi is akadályozza őt a munkájában.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 192. o.)

A fenti felsorolás érzékelteti, hogy az apostol számára a külső veszedelmeknél is súlyosabb terhet jelentettek a hamis tanítók és „az összes gyülekezetek gondja”, a közöttük felmerülő lelki problémák.

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Az apostol további bizonyágtétele Istentől kapott elhívásáról – Záró biztatások és üdvözlések

(2Kor 12–13. fej.)

I Mit említett meg Pál – a korábban elmondottak mellett – az Istentől nyert apostoli megbízatása bizonyosságaként?

2Kor 12,1–6 ■ „A dicsekvés azonban nem használ nekem, rátérek azért a látomásokra és az Úr kijelentéseire. Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom, ha testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember (ha testben-e, ha testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja), elragadtatott a paradicsomba, és halott kimondhatatlan beszédekkel, melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. Az ilyennel dicsekszem, magammal pedig nem dicsekszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen, mert igazságot mondok, de megtürtöztetem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit hall tőlem.”

.....

.....

.....

Töretlen folytatása a 12. fejezet annak a témának, amely az apostol levelében a 10. fejezet első versével kezdődik: Pál védelmezi apostoli szolgálatát azokkal a támadásokkal és rágalmakkal szemben, melyeknek egyesek sajnos hitelt adtak a korinthusi gyülekezetben. Sok mindent említett előzőleg, amelyek szolgálata hitelessége mellett tanúskodtak, most azonban a legnagyobb bizonyosságot is említi: közvetlen kinyilatkoztatásokat kapott Istentől, a mennyei világból. A Szentírás ilyen meghatározást ad arról, hogy miben áll a prófétai szolgálat kiváltsága: „Ha valaki az Úr prófétája köztetek, én álomban, látomásban szólok azzal.” (4Móz 12,6)

„Pál apostol számos kijelentést kapott az Úrtól... Sok mindent látott látomásban, melyeket nem szabad embernek kibeszélnie, amit azonban beleszótt tanításaiba... Isten mélyen megtisztelte Pál apostolt, a harmadik égbe ragadva el őt, ahol a dicsőség olyan jeleneteit látta, melyeket nem mondhatott el halandóknak. Mégsem lett önhitt. Megértette a szüntelen örködés és önmegetagadás fontosságát... Az Úr öröktől fogva rejtett titkokat jelentet ki neki, feltárt előtte annyit az Úr munkálkodásairól és az emberek értelmével való bánásmódjáról, amennyit halandó fel tud fogni.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 192. o.)

Azt írja az apostol, hogy a levél írásához képest 14 esztendővel korábban kapta azt a látomást, amelyről szól. E szerint i. sz. 44–45-ben részesült e rendkívüli kiváltságban. Életrajzi adataival összevetve ez arra az időre esik, amikor tarzusi tartózkodása idején Barnabás megkereste őt, és hívta, hogy legyen a munkatársa az evangéliumhirdetés munkájában, Antiókiában (Ap csel 15,26). Pál olyan részleteket közöl, például a végső egyetemes ítéletről, amelyekről sehol másutt nem olvashatunk az Újszövetségben (vö. pl. 1Kor 3,13–15; 4,5; 6,1–3). Ezekről bizonyára az említett látomás során szerzett tudomást.

„Míntha csak azt mondaná: Bár jogom van a dicsekvésre, nem szívesen élek vele... Elébe vág a rágalmaknak... Joggal tehetném – mondja –, és nem vádolhatnának hiúsággal, mert van mivel dicsekednem, de elállok tőle. Amennyire igazat mond, annyira alázatos.” (Kálvin János: *A korinthusi második levél magyarázata*, Bp., Kálvin Kiadó, 2015, 183. o.)

2 Hogyan szól kiváltságai mellett testi egészsége megfoghatóságáról, és arról, miként fordítja Isten ezt a javára? Miképpen szól arról is, hogy önmagában – Isten kegyelme és ereje nélkül – lelki értelemben is erőtlenség, csakúgy, mint minden ember?

2Kor 12,7–10 ■ „Hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nekem a testembe, Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem, de ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenséggel, hogy Krisztus ereje lakozzék énbennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”

Mély alázattal jelenti ki az apostol, hogy elismeri: az „elbizakodás” veszélye őt is megkörnyékezheti. Megvallja, hogy testi

fogyatékosága, betegsége – amit Isten többszöri kérése ellenére sem hártott el – a javára van. Ezáltal óvja őt Isten az elbizakodástól, és tudatosítja állandó függését az ő kegyelmétől.

„Gondolja meg... minden istenfélő, hogy milyen erős a felfuvalkodottság mérge... A többi bűnnek a gonosztettek közt a helye, ettől azonban éppen a legjobb cselekedetek esetén kell félni. Ráadásul olyan makacsul fészkel a természetünkben, olyan mélyen rögzült bennünk, hogy csak a legnagyobb nehézség árán írtható ki... Az apostol példájából okulva, nekünk is a fő erőt ennek legyőzésére kell fordítani.” (Kálvin, i. m., 185–186. o.)

„Pálnak gyengesége volt: rosszul látott. Azt gondolta, buzgó imával eltávolítható a baj. Az Úrnak ellenben más szándéka volt, és így szólt Pálhoz: Ne hozd fel többé ezt a kérést! Elég neked az én kegyelmem, amely képessé tesz gyengeséged elviselésére... Pál szívét leterhelték a korinthusi gyülekezet gondjai..., levertsége azonban testi gyengeségének is köszönhető volt, amely akadályozta tevékeny szolgálatában. Ám amikor emberek üdvösségéért fáradozott, felülemelkedett gyengeségén.” (Ellen G. White: 20. levél, 1899; *Pál élete*, 175. o.)

„Látszólag nincs tehetetlenebb annál a léleknél, aki semmiségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik – a valóságban mégis ő a legyőzhetetlen... Önmagában erőtlen az ember, de Isten ereje elég ahhoz, hogy győzelemre segítse. Sátán soha nem juthat fölénybe azzal az emberrel szemben, aki Isten oltalmába menekül.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Mit csinálsz itt Illés? c. fej.)

„Napról napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják Istent... Isten szolgálatában semmi keresnivalója az elkeseredésnek. Hitünknek el kell viselnie a nyomást. Isten képes is, készséges is megadni szolgálainak a kellő

erőt. Sőt nemcsak beteljesíti reményeiket, hanem a benne bízók legmesszebbmenő reményeit is meghaladó mértékben cselekszik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 8. köt., 31. o.)

Ellentmondásnak tűnhet az idézett igeszakasz utolsó mondatában: „...amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” Nagyon igaz azonban ez a kijelentés, nagyon mély mondanivalója van. Akkor tud az ember szívből folyamodni azért, hogy „üres edényét” a Szentlélek olaja töltsse színi, hogy Isten ruházza fel őt erővel és bölcsességgel, amikor tudatára döbben annak, hogy mennyire erőtlenség, tehetetlen önmagában, mennyire nem boldogul Isten nélkül.

„Krisztus kegyelmének ugyanis akkor adunk helyet, amikor valóságos szívbeli alázattal átérezzük és megvalljuk erőtlenségünket. [Amikor az apostol azt írja, hogy nagy örömmel dicsekszik erőtlenségeivel,] arra utal, hogy olyan nagy epekedés hevíti Krisztus kegyelme iránt, hogy semmitől sem vonakodik, csak-hogy azt elnyerhesse... Minél több a hiányom, annál bővebben juttat nekem az Úr az Ő erejéből... Aki valóban erős akar lenni, az ne vonakodjék egyúttal gyenge lenni. Legyen magában gyenge, hogy erős legyen az Úrban.” (Kálvin, i. m., 187–188. o.)

3 Még miben mutatkoztak meg Pál „apostolságának jelei”?

2Kor 12,11–15 ■ „Dicsekedvén, balgataggá lettem, de ti kényszerítettetek rá. Mert nektek kellett volna ajánlanotok engem, mint aki semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok túrésben, jelekben, csodákban és erőkben is.

Mert micsoda az, amiben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanemha az, hogy én magam nem vol-

tam nektek terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot! Íme harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. Én pedig nagy örömet áldozom, esem áldozatul a ti lelketekért, még ha ti, akiket én igen szeretek, kevésbé szerettek is engem.”

.....

.....

.....

Pál apostolságának hitelesítőjegyei közé tartoztak „a jelek, csodák és erők is”, melyeket mindenki láthatott, tapasztalhatott. Az ellenség mégis tudott bizalmatlanságot támasztani ellene. Az is vádalap lett, hogy a korinthusiaktól nem fogadott el adományokat úgy, mint például a filippi gyülekezettől, hanem önfenntartó misszionáriusként tevékenykedett közöttük. Ennek a vádnak a képtelenségére mutat rá az apostol e felkiáltásával: „Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!”

De a csodáknál és természetfeletti erőknél is nagyobb bizonyosság volt apostolsága mellett az a hosszútűrés, amellyel az általa alapított gyülekezetek tagjaihoz viszonyult, és az a hűség, amellyel fáradozott lelki érdekeikért. Az idézett igeszakasz utolsó két verse igen szép hasonlattal fejezi ki, hogy milyen odaadással, nagylelkűséggel és áldozatkészséggel viszonyult az apostol többek között a korinthusiakhoz is. Azt vallotta, hogy amiképpen határtalan a szülők áldozatkészsége gyermekeik iránt, továbbá számukra való „kincsgyűjtésük”, nem függ attól, hogy mennyiben hálásak vagy éppen hálátlanok, úgyszintén az apostol is gyermekeinek tekinti a gyülekezetek tagjait, és kész önzetlenül, áldozatkészen fáradozni értük a végsőig.

4 Miképpen szeretné orvosolni újabb látogatása alkal-mával azokat a visszásságokat a gyülekezetben, ame-lyek levelei intései és kérései után is megmaradnak még közöttük?

2Kor 12,20–13,2 ■ „Félek attól, hogy ha odamegyek, nem talállak majd olyanoknak, amilyeneknek szeretnék, és engem is olyanoknak találtak, amilyenek nem szeretnétek. Félek, hogy valamiképpen versengések, irigységek, indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások, fondor-kodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek közöt-tetek, hogy [ezáltal] megaláz engem az én Istenem közte-tek, mikor újra odamegyek. Félek, hogy sokakat megsi-ratok azok közül, akik korábban vétkeztek és nem tér-tek meg a tisztátalanságból, paráznaságból, bujaságból, amit elkövettek... Ha ismét odamegyek, nem leszek kí-méletes.”

.....

.....

.....

A 16–19. versre nem tér ki tanulmányunk. Az alábbiakat idéz-zük, összegezve e szakasz tartalmát:

„...Rosszakarói azzal vádolták meg Pált, hogy [hozzájuk kül-dött] emberei által kizsarolta volna a korinthusiaktól azt, amit ő maga vonakodott volna elfogadni. Ámbár semmi ilyet nem tett, ellenségei... saját mértékükkel mértek másokat. Mert a go-noszoknak az a szokásuk, hogy arcátlanul mindent Isten szol-gáira fognak, amit maguk szeretnének megtenni, ha alkalmuk adódna rá. Pál tehát kénytelen elhárítani magáról az arcátla-nul ráhordott vádat és megvédeni küldöttei becsületét...” (Kál-vin, i. m., 192. o.)

Az apostol arról is ír, hogy „elsiratja” majd azokat, akiket megátalkodottságuk miatt el kell távolítani a gyülekezetből (újabb látogatása alkalmával), ezzel kapcsolatban a következőket idézzük:

„Ízelítőt ad nekünk az igaz és hű pásztor lelkületéből, amikor azt mondja, hogy meg fogja siratni mások vétkeit. S valóban így kell cselekednie minden pásztornak: zárják a szívükbe gyülekezetüket, betegségeiket úgy érezzék át, mint a magukéit, nyomorúságaikat fájlalják, hibáik miatt szomorkodjanak... Közös vonása a kegyes embereknek, hogy fájdalmat éreznek, ha Isten sérelmet szenved, testvéreik romlását megsiratják...” (Kálvin, i. m., 194. o.)

5 Hogyan kérleli a gyülekezet tagjait ismételten arra, hogy tartsanak önvizsgálatot, és legyenek erősek az Úrban?

2Kor 13,3-10 ■ „Mivel az általam szóló Krisztusnak bizonyosságát keresitek, aki irányotokban nem erőtlén, hanem erős bennetek. Mert noha megfeszítettett erőtlenségből, mindazáltal él Istennek hatalmából. Noha mi erőtlének vagyunk benne, vele együtt élünk majd Isten erejéből nálatok.

Próbáljátok meg magatokat, a hitben vagytok-e? Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok. De remélem, megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlanok. Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjete, nem azért, hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjéte, mi pedig mintegy méltatlanok legyünk.

Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. Örvendünk, ha mi erőtlének va-

gyunk, ti meg erősek vagytok, ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért. Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, amelyet az Úr adott nekem – az építésre, nem pedig a rontásra.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Pál azt a vágyát fejezi ki, hogy bár megtérnének mindnyájan, még mielőtt hozzájuk érkezik. Bárcsak ellenségei is belátnák, milyen igaztalanul vádolták őt. Bárcsak ne kellene élnie a Krisztustól ráruházott hatalommal, hogy fegyelmi eljárásokra kerüljön sor megérkezésekor. Sokkal szívesebben használja ezt a hatalmat építésre, mint rontásra (vö. Mt 18,15–18).

Mindannyiunknak, mai keresztényeknek is szól a felhívás: „Próbáljátok meg magatokat, hogy a hitben vagytok-e?”

„Akiknek nincs idejük törődni a lelki életükkel, hogy naponta megvizsgálják magukat, Isten szeretetében vannak-e, a világosságban járnak-e, azoknak majd lesz idejük Sátán sugallataira hallgatni, az ő terveit megvalósítani. Sátán apró ékek segítségével hízelgi be magát, melyek majd kiszélesednek, helyet szorítanak maguknak. Megtévesztő mesterkedéseit be fogják hozni Isten művébe.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 113. o.)

6 Hogyan hangzanak az apostol jókívánságai a gyülekezet számára levele lezárásakor?

2Kor 13,11-13 ■ „Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, vigasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek! [Akkor] a szeretet és békesség Istene veletek lesz. Köszöntsétek egymást szent csókkal! Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájotokkal!”

.....

.....

.....

Nemcsak testi, hanem lelki értelemben is gyógyulást, felépülést kíván az apostol a gyülekezetnek, hogy a szeretet és békesség Istene közöttük lehessen. A három isteni személyre utaló, ún. háromságformulával kívánja, hogy Isten áldása nyugodjon meg a gyülekezeten.

Érdeemes átgondolni, milyen áldást várhat a gyülekezet külön-külön is a három isteni személytől. *Isten* néven az Atyára utal. (Másutt is találkozunk azzal, hogy ahol együtt szerepel az Atya és a Fiú, ott az Atya viseli az *Isten* nevet. Nem azt jelenti ez, hogy ne lenne a Fiú is Isten a szó teljes értelmében, hiszen erről félreérthetetlenül tanúskodik sok-sok ige. Arra utal, hogy Jézus olyan mélységesen tiszteli az Atyát, annyira feltekint rá, hogy mintegy az Atya az Ő Istene. (Lásd, mit üzent Jézus a feltámadás hajnalán tanítványainak Mária Magdolna által: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.”) Az Atya a szeretet teljessége és forrása, kívánatos, hogy az Ő szeretete töltessék ki a szívünkbe (vö. Rm 5,5). *Jézus Krisztustól* – az Ő helyettes áldozata alapján – ingyen

kegyelmet nyerhetünk, bűnbocsánatot a bűneinkre. Ami pedig a *Szentlelket* illeti, kívánatos, hogy bennünk lakozzék, folyamatos közösségben legyünk vele, mert Ő közvetíti nekünk és teszi valósággá számunkra Isten minden ajándékát.

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez*

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. szerda	Jn 2,1-2	
2. csütörtök	Jn 15,12	
3. péntek	Lk 10,36-37	Napnyugta: 20:44
4. szombat	1Kor 9,22	
5. vasárnap	Péld 25,11	
6. hétfő	Tit 3,2	
7. kedd	Jn 13,34	
8. szerda	1Pt 3,8	
9. csütörtök	1Pt 4,9-10	
10. péntek	Rm 12,8	Napnyugta: 20:41
11. szombat	Ésa 50,4	
12. vasárnap	Péld 31,28	
13. hétfő	Mal 4,6	
14. kedd	Zsolt 55,15	
15. szerda	Mt 7,12	
16. csütörtök	Lk 14,13-14	
17. péntek	Mk 9,37	Napnyugta: 20:36
18. szombat	1Pt 2,9	
19. vasárnap	Péld 18,24	
20. hétfő	Péld 21,21	
21. kedd	Zsolt 23,2-3	
22. szerda	Mal 3,16-17	
23. csütörtök	Jn 11,5	
24. péntek	2Tim 1,2-4	Napnyugta: 20:29
25. szombat	1Sám 1,25-26	
26. vasárnap	Zsolt 16,11	
27. hétfő	Rm 14,7	
28. kedd	Préd 2,27	
29. szerda	Péld 2,20	
30. csütörtök	Péld 1,10; 15	
31. péntek	Zsolt 119,63	Napnyugta: 20:21

IGÉK MINDEN NAPRA

Augusztus

1. szombat	Zsid 13,20-21	
2. vasárnap	Tit 2,14	
3. hétfő	Kol 3,223	
4. kedd	Mt 5,14-15	
5. szerda	1Thessz 3,11-12	
6. csütörtök	2Kir 5,1-3	
7. péntek	Mt 14,15-20	Napnyugta: 20:11
8. szombat	Ésa 58,12	
9. vasárnap	Mk 10,45	
10. hétfő	Lk 9,2	
11. kedd	Jn 4,14	
12. szerda	Mt 19,14	
13. csütörtök	Mt 9,18-19	
14. péntek	Mt 9,35	Napnyugta: 20:00
15. szombat	Mt 12,12	
16. vasárnap	Lk 10,29	
17. hétfő	Zak 8,16	
18. kedd	1Tim 4,16	
19. szerda	Eféz 4,32	
20. csütörtök	1Kir 3,12	
21. péntek	Zsolt 112,4	Napnyugta: 19:47
22. szombat	2Krón 29,30	
23. vasárnap	Jak 1,27	
24. hétfő	Ésa 58,7	
25. kedd	Mt 25,35-36	
26. szerda	Ésa 1,17	
27. csütörtök	Jób 29,15	
28. péntek	Jób 29,16	Napnyugta: 19:34
29. szombat	Gal 6,10	
30. vasárnap	Ésa 58,8	
31. hétfő	Dn 12,3	

IGÉK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. kedd	1Thessz 5,23	
2. szerda	Eféz 5,25-27	
3. csütörtök	3Móz 20,7-8	
4. péntek	Fil 4,4	Napnyugta: 19:21
5. szombat	Jn 17,18-19	
6. vasárnap	Zsolt 149,4	
7. hétfő	Dn 1,8	
8. kedd	1Móz 5,22	
9. szerda	Dn 3,24-25	
10. csütörtök	1Jn 4,16	
11. péntek	1Jn 2,17	Napnyugta: 19:07
12. szombat	Jel 1,10	
13. vasárnap	Jn 14,6	
14. hétfő	Jn 17,17	
15. kedd	Ap csel 20,32	
16. szerda	1Pt 1,22	
17. csütörtök	Eféz 1,18	
18. péntek	Zsolt 15,1-2	Napnyugta: 18:52
19. szombat	Ésa 26,2	
20. vasárnap	2Kor 7,1	
21. hétfő	Zsolt 144,12	
22. kedd	Ésa 51,7	
23. szerda	Zsolt 90,17	
24. csütörtök	Mt 5,48	
25. péntek	Jel 19,8	Napnyugta: 18:38
26. szombat	Dn 7,18	
27. vasárnap	2Pt 1,4	
28. hétfő	Jn 6,53-56	
29. kedd	Zsolt 133,1	
30. szerda	Ésa 40,31	